Auf Hieb und Stich!
Gunter d'Alquen

Gunter D‘Alquen – Auf hieb und Stich!

Hlasy této doby na cestě německého tisku. Vybrané články redaktora novin SS „Das Schwarze Korps“ SS-Standartenführera Guntera d'Alquena.

Vydavatel: M. Müller & Sohn. R. S., Berlín, 1937

PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE, DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/gunterdalquenaufhiebundstich1937344s.scanfraktur

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Předmluva 7

Novinařina se prosazuje **10**

Mezi vůdcovstvím a následovnictvím 10

Náš úkol 16

Hlavně nevyměknout! 20

Stará garda a mladý stát **25**

Vůdce 25

Nepsané zákony 27

Společenství nebo kolektiv? 31

Členství ve straně není garancí důchodu 36

Vždy se jednalo o nacionální... 41

Slepá horlivost pouze škodí 45

Nacionální socialisté bez členské knížky 50

Třídní boj stále trvá 54

Idea versus systém 62

Občané druhé kategorie? 67

Úvahy o vůdcovském principu 72

Inflace pojmů 77

Odvaha k důslednosti 83

Dost už bylo frází! 91

Výjimky nejsou přípustné! 97
Vůdcovský, nikoli kastovní princip 103
Co na to říká národ? 107
Víra a dogma **115**
Věrné Německo 115
Alfredu Rosenbergovi 118
Vůdcovství, diktatura a inkvizice 125
Forma a obsah 131
Duchovní krize 137
Doba bez víry? 144
Urážlivé? 155
Slovo k rozvodům 165
Nemanželské dítě 174
Důvěra víry 179
Rakousko, probuď se! 186
Moc a srdce 193
Zdravý lidský rozum **198**
Nebezpečné záměny 198
Odborníci – nebo charaktery? 203
Žádná zbytečná tvrdost! 208
To jsou nepřátelé státu! 215

Žena má být ženou 223
Také chcete být vůdcem 228
Doktor - nikoli lékař 231
Nebuďme takoví 239
A mimochodem... 245
Výjimkou není ani hospodářství 251
Vlajka stojí nad hospodářstvím 251
Bolševici mezi námi? 257
Stručný přehled o ekonomech 265
Nejlepší příležitost 268
Voják a hnutí 275
Ozbrojené síly a nacionální socialismus 275
Váleční dobrovolníci a nacionální socialismus 281
„Nikdo už nemusí být idealista“ 287
Národní armáda a „Reichswehr“ 292
Politické vojáctví 300
Půda, z níž roste poslušnost 306
Měl bych se stát důstojníkem? 310
Voják jako nositel myšlenky 317
Co si myslíme o válce 322
Kulturní politika 328

Bez plnovousu 328
Nevytrubujte - pište poezii! 333
Existuje nějaká komunistická kultura? 342
Homosexualita a umění 354
Žádní vzdělávací filištíni! 365
Odvaha k trendu! 369
Dějiny - správně viděny! 381
Umíte se věnovat kultuře? 389
Jenom na okraj **400**
Více humoru! 400
Vůdce si odkašlal... 404
Pohádka 410
„Splendid Isolation“ 412
Rozhovor s prokurátorem Pilátem Pontským 418
Více občanské odvahy! 426
Stydíme se 432
Závěrečná židovská bilance! 439

Předmluva

Pro člověka píšícího v novinách je často melancholickým pocitem, když vidí, jak se jeho podíl na dobové diskusi, jeho aktivní spolupráce na novém budování říše, propadá do víru událostí. A nejedna dobrá myšlenka, nejeden plodný návrh, nejedna práce, která vyšla z vřelého srdce, je zapomenuta, a proto po krátké době pomine.

My vojáci tisku nejsme básníci, náš úkol leží v jiné oblasti, a přesto je tvůrčí základní prvek v naší práci, vedle drobné a neméně potřebné debaty, často klíčem, který nám umožňuje najít cestu do těch oblastí člověka, které zásadně určují směr jeho myšlení a jednání se vším všudy politickým a světonázorovým dobrem. Svůj podíl na národním vedení nové doby spatřujeme v tom, že chceme pohnout srdcem společenství a probudit jej tak, aby pak z vlastního uvědomění následovalo cestu naší ideje.

Neomylným důsledkem tohoto jasného a osvědčeného pohledu je dílo, které se rychle stalo pojmem: Das Schwarze Korps. Zrozen z kamarádství a stvořen pro kamarádství, bylo možné vytesat ještě jeden pevný stavební kámen pro základy budoucího vývoje a vložit jej do základů.

Nyní jsme opět obrátili mnoho stránek, které týden co týden po více než dva roky hledaly a nacházely cestu do Německa i za jeho hranice. Byli to přátelé a nepřátelé, útok a obrana, úder a výpad. Psané slovo proměnilo malou skupinu čtenářů ve skupinu bojovníků, jejíž hranice je dnes téměř nemožné předvídat.

Obecně nebývá zvykem, aby se z novin stala kniha, aby se z denní práce stal trvalý, a tedy historický dokument, a přesto jsme se k tomuto kroku rozhodli, protože jsme chtěli na co nejmenším prostoru v tomto souhrnu podat obraz naší práce, obraz cílevědomé práce na cestě, která pomáhá utvářet německou současnost a budoucnost.

Tyto úseky naší práce mohou přetrvat i po dnešku, protože vědomě prožívané a toužebně očekávané po dnešku si musí uchovat svou sílu. Sílu, která by měla povzbuzovat, inspirovat, pomáhat a objasňovat, sílu zrozenou z naší revoluce srdce a mysli, pro konsolidaci a diskusi dnes i zítra.

A jestliže nyní přinášíme tyto stránky knihy německé veřejnosti, chceme přispět k naplnění této doby, což je také smyslem naší práce v každodenní práci v novinách. Tato kniha nemůže a nemá být učebnicí, ale zdravým a

přirozeným vyjádřením z půdy našeho mladého světonázoru k otázkám života a problémům politického vývoje. Měla by být přítelem našich kamarádů, nepřítelem všech nemocí a nepřirozenosti, zbraní v boji za svobodu myšlenky!

Berlín, květen 1937.

Vydavatel

Novinařina se prosazuje

Mezi vůdcovstvím a následovnictvím

Otázka, zda bude mít nacionálněsocialistický tisk, tj. tisk nacionálněsocialistické Německé strany práce, v rámci obecného tisku v celém německém vývoji zvláštní vydání, a tím zároveň zvláštní postavení, je téměř podobná otázce, zda se dnes nebo zítra bude uvažovat o opuštění strany jako takové v rámci německého národního společenství nebo o jejím rozpuštění. Jak jsem řekl, jde o podobnou otázku, ale zdá se mi, že odpověď na druhý problém je snazší než na první.

Tak jako stranický souputník nemá zvláštní vnější postavení vůči národnímu soukmenovci, ale má vůči němu jen větší povinnosti, muselo jednoho dne skončit i zvláštní vnější postavení stranického tisku, jak to vyjádřil svým výnosem říšský vedoucí pro tisk, jeden z nejstarších nacionálněsocialistických bojovníků. Teď se vyvinula, a proto je dnes situace taková, že po pečlivé a plánovité očistě a reorganizaci celého německého tisku je rozlišení hodnoty, úkolu, významu a vnitropolitické či zahraničněpolitické váhy možné a dlouhodobě

dosažitelné pouze prostřednictvím mužů v novinách samotných, tedy jejich vnitřních tvůrců.

Protože jsme však teprve na začátku vývoje, který je závislý i na reorganizaci čtenářů, zdá se, že je třeba se poctivě ptát na potřeby a požadavky politických novin. Úkoly politických novin se během několika málo let zásadně změnily. To by však nemělo zastínit přetrvávající politický význam novin jako prostředku politického vedení v nacionálněsocialistickém státě. Nechceme přehlédnout, že v důsledku minulosti a jejího závažného dědictví v cítění lidí - chtěl bych říci v jejich instinktech - stále převládá postoj k pojmu noviny, který lze stručně popsat jako existující pojem, jako nepřátelství vůči tisku vůbec.

Všechny noviny, které převzaly odpovědnost za tento stav od těch, které za něj nesou výhradní odpovědnost a jimž stále částečně vděčíme za tuto všeobecnou averzi, se s tím mohou smířit, mohou se pokusit, pokud mohou, napravit velkou křivdu slušností a ochotou. Dnes lze zdaleka většině z nich přičíst k dobru vůli tak učinit.

My, nacionálněsocialističtí novináři, kteří nejen od včerejška stojíme na svých pozicích a kteří své tehdejší i

dnešní postavení považujeme za pozici v první linii hnutí, nemáme zapotřebí a nemůžeme se smířit s tím, abychom byli házeni do jednoho pytle se všemi těmi jevy, které jsme sami svým příkladem a bojem v první linii pomohli překonat.

Není nutné znovu a znovu zdůrazňovat rozdíl, který by měl být více než samozřejmý, není nakonec zbytečné připomínat léta, kdy jsme vedli boj bez prostředků a bez ekonomických, personálních a často i odborných předpokladů, boj, který vyžadoval nejen srdce a nervy, ale i neslýchanou odvahu a nejčistší mladistvý elán! V letech boje jsme měli malý nacionálněsocialistický tisk, který sloužil hnutí, stejně jako muži SA a SS plnili svou povinnost v ulicích, a zatímco v berlínském novinovém okrsku byly honoráře a platy do nebe volající, v našem táboře panovaly nejtrpčí restrikce a nejskromnější penzum peněz, ale zato odvaha, píle a úspěšné nasazení, které v dějinách tisku pravděpodobně nemají obdoby.

Nacionálněsocialistický tisk si nechtěl vydobýt žádné vnější nároky nebo nárok na nějaké klidné postavení penzisty nebo záložníka, ale poctivě bojoval za tradici, která nesmí a nemůže být zapomenuta, tradici, která zároveň ostře vytyčuje a definuje jeho postavení a

úkol v dnešním Německu a nadcházející úkoly v zítřejší Říši.

Stejně jako hnutí není ani jeho tisk aparátem, který by sloužil sám sobě. Během let svého rozhodování hnutí umožnilo a bylo schopno umožnit jen několika schopným hlavám používat svůj tisk jen jako jednu ze součástí svých prostředků boje. A tito lidé také téměř vždy působili srdcem i mozkem mimo redakce v nějaké formaci pod novým praporem, a co dnes sebelepší školení dokáže jen výjimečně - a na to se také nesmí nikdy zapomenout -, tato léta formovala typ novináře, který musel být zcela nový a jiný, člověka, který své povolání chápal především jako poslání, který byl, a proto vždy bude bojovníkem. Tento nacionálněsocialistický novinový člověk si nezaslouží často instinktivní nedůvěru k často stejně mlhavému pojmu „tisk“. Tento člověk ve své osobě překonal „ňoumu“ a novináře, „žurnalistu“ minulosti, je proto hoden největší důvěry, protože je především vojákem hnutí, zná význam kázně a taktické nutnosti, stal se důstojníkem na frontě a ví, jak v kritických chvílích i bez předpisů najít to jediné správné a potřebné slovo, které má svému mužstvu říci.

Úkolem naší doby je vychovávat, převychovávat a reorganizovat celý národ podle zásad hnutí za nacionální

socialismus. Úkol, na němž má a musí mít na základě zákona a zásad svůj podíl celý německý tisk, daleko přesahující sféru stranického tisku. Stejně jako má strana v této práci své zvláštní místo, zaujímá její tisk stejně tak svůj odpovídající úsek.

Nyní to není tak, že by se vše v našem dnešním vývoji řídilo vzorem příkazů a přísně předepsaného provedení. Lidé jsou postaveni na své místo, aby tvořili a budovali z vlastní iniciativy, na nacionálněsocialistickém základě. Kdo je se svým výkonem první a nejlepší, ten také první a nejvhodnější dostane nové příkazy a nová oprávnění k dalšímu postupu. Stejně jako tato skutečnost platí pro náš politický a hospodářský život jako celek, platí zejména pro tisk.

Člověk, který v těžkých i dobrých dobách prokázal, že je hoden velké důvěry, aby v malých i velkých sporech držel prapor myšlenky na jednom z nejčestnějších míst, musí vždy vědět, že stejnou důvěru má i dnes, důvěru, která ho jediná činí silným a odvážným, zapáleným a nadšeným pro svůj zvláštní úkol a povinnost do posledního a nejlepšího.

Kdo je zapojen do zvláštní a bouřlivé bojové práce novin, kdo zná své pole působnosti a ovládá jeho

prostředky, kdo z celého srdce věří ve své povolání být bojovníkem za ideu, ten nejlépe ví, jaké síly je třeba ještě uvolnit, kdo také ví, že jsme teprve na začátku vývoje, který může být velký a hrdý, pokud člověk pochopí jeho jasnou důslednost a správně využije poznatků z něj získaných.

Těm, kteří do těchto řad nepatří, těm, kteří se řídí jen osobní prestiží a malichernou ješitností, a těm, kteří dokonce chtějí věřit, že mohou být za každou cenu nositeli přežitého reptání a kritiky v oboru, který byl skutečně získán jen krví a potem, zacláníme, už jen z vědomí, že zastírají obraz, který může přetrvat a zachovat si svou budoucnost jen v jasné jednoznačnosti.

Proto může a musí být jen prací otevřeného a poctivého kamarádství, v důvěře a moudrém státnickém vedení, v obratném rozdělování různých úkolů z tisku nacionálněsocialistické strany, aby se udržel a rozšířil ostrý, hbitý a tvrdý nástroj, který hnutí potřebuje vedle jiných sil jako prostředníka mezi vedením a následovníky, aby mohlo bojovat za stát v Německu a ve světě a pak jej pevněji a pevněji stabilizovat, což nosíme v srdci jako věřící touhu.

Náš úkol

Hlavní článek prvního čísla „Das Schwarze Korps“ proto zdůrazňoval: Adolf Hitler jako Vůdce nacionálněsocialistického hnutí v Německu a tím i jako Vůdce nového státu rozdělil velké úkoly budování a utváření budoucnosti mezi své stoupence v širokém měřítku. Každá formace plní své povinnosti na místě, kde by nikdo jiný nebyl schopen bojovat lépe než ona. Jakákoli řevnivost cti a malicherná závist jedné skupiny vůči druhé by proto byla zbytečná vzhledem k velkému úkolu plnit co nejlépe, co nejvíce ve svém oboru, vzhledem k cíli být věrný Vůdci, a tedy nepostradatelný, užitečný a prospěšný pro společenství.

Vyhráli jsme velkou bitvu o politickou moc, vnitřní moc je pevně v našich rukou. Naplněni vroucí vůlí dokončit toto dílo stojíme dnes uprostřed ještě většího úkolu - zcela získat německý národ, rozhodnout o posledním muži a poslední ženě, kteří budou přesvědčenými nositeli našeho světonázoru.

Duch doby boje, duch starých kolon SA a SS by měl žít a zůstat živý, aby mohl naplnit a utvářet vítězství stejně slavně, jako překonal moc protivníka. Chceme dokázat svou víru v nacionální socialismus jako

světonázor německé krve a v cílevědomé sebekázni se vnitřně osvobodit od všeho, co s touto vírou nemůže mít před naším svědomím nic společného! Byl by to pro nás těžký, téměř nemožný úkol, kdybychom nevěděli, že na našich bedrech stojí most od včerejška k zítřku.

Schutzstaffel Adolfa Hitlera má železnou vůli udělat vše, co je v jejích silách, na cestě, kterou jí určil Vůdce. V opravdovém kamarádství, v loajálním duchu, ve spojení každé naší jednotky s jejími povinnostmi, chceme splnit svůj díl povinnosti vůči celku podle svých nejlepších schopností. Proto by tyto noviny, které si od nynějška mají razit cestu mezi náš národ, neměly být cílem samy o sobě, ale pomůckou, nástrojem k tomuto cíli. Chceme je dostat tam, kde jsou naši muži, do šturmů a k jednotkám. Chceme jít do domovů a na pracoviště našich mužů, chceme jednotlivci znovu a znovu pomáhat jasně rozpoznat správnou cestu. Chceme být mužem směru a kamarádem zároveň, chceme vydávat svědectví o smýšlení a vůli našich mužů okolnímu světu, chceme pevně ovinout pouto kamarádství, utkané ve společné víře a vážné povinnosti, kolem tisíců. Chceme muži ukázat, že sám není ničím, a chceme mu dokázat, že ve společenství je vším.

Měli by zde promluvit muži, kteří se zasloužili o to, aby byli slyšeni v minulosti, ale my se nechceme vyčerpávat ve starých, jistě krásných vzpomínkách, ale spíše jasně ukázat úkoly budoucnosti a ukázat cestu k jejich splnění.

Stejně velkorysí, jako chceme být v drobných otázkách každodenního života, chceme být stejně přísní, pokud jde o zásady hnutí, o zásady cti a čistoty ve vlastních řadách.

Jako přítel by tyto listy měly být věrným společníkem mužů ve službě i ve volném čase. Společně s mužem půjdou, aby byly čistým odrazem života a boje šturmů a standarty na jejich cestě.

Před svědomím hnutí neexistuje žádný statusový nebo třídní rozdíl, nebo snad dokonce rozdíl formací. Před věčnou německou budoucností existuje pouze jediný rozdíl, a to rozdíl odpovědnosti, a tam výsledek každého soudu vždy závisí pouze na posuzované osobě.

V našem novém německém společenství, v němž každý musí nést odpovědnost, proto neexistuje žádný mimořádný život bez mimořádných úspěchů. Veškerá naše síla patří naší myšlence, které jsme kdysi zasvětili svou existenci, a každá skupina, ať už je to

Sturmabteilung, Pracovní fronta, Wehrmacht nebo Schutzstaffel, musí udělat vše, čeho je ve svém útvaru schopna.

Jako silní členové jsme kolektivně inspirováni naším nacionálněsocialistickým pohledem na svět, který nás zatvrzuje do bloku. Smysl našich životů vidíme v jediném úkolu - utvářet Německo uvnitř i navenek tak, aby mohlo čelit budoucnosti silné a čisté. Skutečné nasazení pro tento cíl vyžaduje zvláštní vlastnosti jednotlivce, které musí prokázat i v těch nejtěžších dobách: V nejtěžších chvílích je nutné dodržovat železnou disciplínu, bezpodmínečnou poslušnost a loajalitu.

Tyto požadavky automaticky přinášejí výběr a sjednocují mužstvo, které vidí splnění velkého německého úkolu v dobrovolné, nezištné službě budoucnosti.

Jsme dostatečně pokorní, abychom věděli, že nejsme slavným závěrem, ale teprve začátkem skutečných německých dějin. Smysl svého života proto spatřujeme ve stavbě lešení pro německou budoucnost při utváření tohoto začátku.

Zejména my, muži černého sboru, chceme cítit odpovědnost za tuto práci. Chceme si zcela jasně a čistě

uvědomit velikost této odpovědnosti, abychom věděli, že tento úkol lze splnit jen stále ostřejším výběrem, nebývalou přísností vůči sobě samým, výkonem a příkladem vojenských ctností.

Hlavně nevyměknout!

„Černý sbor“ (Schwarze Korps) vstoupil do třetího roku své činnosti těmito slovy: Jako vždy na přelomu roku 1936/37 chceme vnější část kalendáře proměnit ve vnitřní část naší práce a rozhlédnout se kolem sebe.

Jestliže jsme v průběhu tohoto období, které je nyní za námi, byli s našimi novinami v první linii, jestliže jsme dokázali být spolehlivými souputníky a věrnými spolubojovníky statisícům lidí, pak upřímná radost z toho je pro nás součástí síly k překonání všech hor a překážek, které pro nás všechny nakonec nadcházející období nepochybně skrývá.

O novinách a tisku bylo řečeno mnoho a mnoho a my víme, že zájem a vážnou pozornost si zaslouží ani ne tak diskuse, jako spíše její výsledek. Nechceme příliš mluvit o tom, čeho jsme dokázali dosáhnout v našem urputném boji za čistotu myšlenky a čistotu starých idejí

vybojovaných na našem specifickém místě, dokonce i někdy až příliš časté pokusy o napodobení vlastního a nového typu novin chceme nakonec také zaknihovat jako úspěch, i když někdy toto intelektuální autorství s sebou nese i těžkou odpovědnost.

V jedné věci jsme uspěli a ta se nám zdá být nejdůležitější. Vytvořili jsme kolem sebe kruh důvěry a kamarádství, a tak jsme mohli pokračovat v cestě, kterou jsme si předsevzali na začátku existence těchto novin.

Důkazem správnosti našich původních záměrů hovořit zde nikoliv pouze za omezenou část hnutí, ale zevnitř, přes tuto hranici, jménem a za celé hnutí, byl čistě vnější údaj o počtu našich výtisků. Už jen tato čísla by měla svědčit o tom, že to, co se od nás dnes vyžaduje, není reprezentace nějakých dílčích zájmů, ale upřímná otevřenost staré gardy, která nikdy nemluví sama za sebe, ale naopak, ať už dnes stojí kdekoli, v akordu všeobecných názorových projevů, přes všechnu svou schopnost variovat, disponuje starou nosnou melodií a není ochotna ji nikdy opustit.

Stejně jako formace, z níž noviny vyrostly, plní úkol být garantem vnitřní bezpečnosti Říše, převzali jsme

stejnou povinnost právě v této oblasti, a to jak ve velkém, tak ve stejně nezbytném malém měřítku.

Stejně zásadoví jako ve věcech přirozených a zdravých jsme byli stejně důslední a tvrdí, když bylo třeba držet štít a ostrý meč nad zásadami nacionálněsocialistického světového názoru. Drželi jsme ostré ostří. Vybojovali jsme nejeden vnitřní i vnější spor a drželi jsme pevnou ochrannou ruku nad všemi, kdo slušně a poctivě hledali cestu vedoucí k velkému společenství nové Říše ze všech stran. Byli jsme přáteli i nepřáteli, celistvými a nerozdělenými.

A možná je to neobvyklé právě zde, dnes, kdy víme, že při pohledu za sebe máme široké pole splněné práce, chceme my, kteří jsme vždy jen požadovali, slíbit, že zůstaneme ve štěstí a vážných hodinách tím, čím jsme byli: starými vojáky Adolfa Hitlera.

Ať dnes stojíme kdekoli, ať máme na sobě jakýkoli kabát, pod starou hnědou košilí tluče staré srdce.

Všichni jsme se museli poučit ze skutečností a neodvolatelných předpokladů státu, pořádku a disciplíny. Po rychlém pochodu a bouři jsme se naučili stejně houževnatě a pomalu pracovat na tom, abychom naplnili všechna očekávání a existující instituce

každodenního života základní povahou naší ideje. Frontoví důstojníci se mnohdy museli stát stratégy, kteří zaručují vítězství, pokud nepovažují strategii za dostatečnou, ale zůstávají schopni chápat a přehlížet frontu i za frontou, být stejného ducha a zůstat služebníky zákona, pod nímž všichni začínali, když obsazovali první zákopy nepřítele v útoku.

Chceme být obrazem fronty a zároveň platformou pro strategii. Chceme vždy nést krvavě červenou vlajku se znakem slunce, vysoko vztyčenou, vlající a čistou, a zároveň takticky a promyšleně, rozpoznávajíce každou slabinu nepřítele, vyzývat k útoku a, pokud to půjde, jít příkladem.

My, kteří jsme mohli Adolfa Hitlera doprovázet na jeho dlouhé cestě, kteří jsme ho viděli mezi námi v zármutku i radosti, víme, jaká láska k našemu národu, jaká víra v jeho dobrotu a velikost ho předčila před všemi čísly, výpočty a moudrými předpověďmi. Tato láska probudila lásku, způsobila, že celým německým národem proudí síla srdce, která nyní společně proudí k tomuto jedinému člověku, a tím k jeho síle, k jeho moci, která se zázračnou jistotou umožňuje a umožní to nejvyšší. Uvolnit tuto sílu z národa, i z jeho posledních členů, udržet tuto důvěru čistou a pevnou ve velkém i malém

měřítku, před všemi mlhami a temnými silami, které se mohou vzbouřit, to je úkol, o který jsme se i zde pokusili svými skromnými silami a který nadále vidíme jako jediný směr.

A když na přelomu roku podáváme v duchu ruku každému z mnoha tisíc našich kamarádů v Německu i ve světě, jsme opět jednotní v našem přání: Všichni chceme nekompromisně plnit povinnosti na našem vyhrazeném místě, které od nás vyžaduje nová vize světa a jeho života. Pak bude mít Vůdce sílu, kterou potřebuje ke všemu, co ho čeká, a pak bude Bůh s námi všemi, protože silné a čisté nikdy neopustil.

Rozhlédněme se kolem sebe, co všechno Německo v této povinnosti dokázalo, mysleme stále na velikost tohoto hrdého hnutí, do něhož jsme všichni pevně zapojeni, a je samozřejmé, že nezměkneme a neunavíme se.

Z této hrdé výše se dnes my Němci s rozesmátýma očima díváme vstříc novému úkolu!

Stará garda a mladý stát

Vůdce

V den narozenin Adolfa Hitlera vlají vlajky, národ chce poděkovat svému prvnímu.

Mnohokrát na naší cestě, ať už v dobách dobrých či zlých, byl tento den zamyšlením a ponořením se do všeho, co pro nás znamená jméno a také pojem Adolf Hitler - Vůdce. To, že se toto jméno stalo smyslem našich životů a bojů, je zásluhou muže, který byl příkladem a ztělesňoval tak myšlenku nového životního řádu.

Jméno Adolfa Hitlera, jeho pojem a mýtus, pro nás bylo a je jako vlajka; je to povzbuzení, hnací síla, vzor, stálá připomínka a svědomí. Tento muž se pro nás stal tím, co může znamenat pouze pojem vůdce společenství lidí, vůdcem, protože zůstal věrný sám sobě, protože byl vždy jediný, vždy přímý, prostý a neochvějný, protože instinktivně šel svou vlastní cestou, cestou, která byla naší cestou. - Neboť když Adolf Hitler mluvil, prostě a jasně, stavěl větu za větou k novému pohledu na svět, formoval naši touhu, naše předky, a vzdálená, nejasná vůle mu dodávala sílu ke spásnému činu.

Tak jsme s ním nakonec mohli splynout, mohlo vyrůst ono pouto a ona láska, která nemá nic společného s asijskou podřízeností ani s orientálním byzantinismem a která bude v plném rozsahu zcela pochopitelná jen pravému bojovníkovi za velký nacionálněsocialistický světonázor.

Děkujeme Adolfu Hitlerovi za hodnotu našeho života, který se nazývá boj a znamená boj, dokud trvá. Čím bychom byli bez něj a čím by bylo Německo bez svých bojovníků?

Za Vůdcem jsme ušli dlouhou a dlouhou cestu, díky němu velká léta, neboť nás učinil tvrdými a přísnými vůči sobě samým a z chlapců se stali muži, takže navzdory všemu dnes vlajka vlaje v čistých rukou, aby byla předána jakoby převzata, ode dneška k zítřku, těm, kteří přijdou.

V hodinách hořkosti, slabosti a nejhlubšího utrpení, kdy muži kolem nás zrazovali myšlenku, v hodinách zoufalství, které jsme prožívali o budoucnost našeho národa, o Německo - čistota tohoto jediného jmenovatele, neochvějná síla tohoto Vůdce a naše neochvějná víra v něj nám ani tehdy nedovolily zabloudit.

Víru, kterou v nás Adolf Hitler probudil a dal nám, víru v Německo a naši vlastní sílu, jsme mu dali, dnes ji

celý národ tomuto jedinému muži bez výhrad vrací z hluboce vděčného srdce jako mocnou autoritu, jako sílu, velikost a hrdou moc, které se nikdy a nikde jinde nikdo nevyrovnal.

My, staří spolubojovníci Adolfa Hitlera, a naši mladí kamarádi nemůžeme v těchto hodinách hrdé a upřímné reflexe jenom prázdně opakovat svůj slib věrnosti a poslušnosti. Obojí by pro nás bylo příliš malé a příliš samozřejmé, než abychom se o nich právě teď znovu zmiňovali. Je-li nám vůbec dovoleno postavit se před Adolfa Hitlera, abychom mu poděkovali a vzdali hold, pak se všichni, každý sám za sebe, zavažme, že zůstaneme tím, čím jsme byli v hodinách jásotu i ve dnech nouze a nebezpečí:

Vždycky stejní, - jeho garda!

Nepsané zákony

Nová nacionálněsocialistická právní struktura, prodchnutá základními požadavky našeho národního a státního života, se stále více buduje v paragrafech a větách, v článcích a komentářích, aby vytvořila masiv,

který bude základem existence státu v dlouhodobém horizontu.

Vedle státních zákonů a jejich prováděcích předpisů jsou pevně zakotvena pravidla jednotlivých organizací hnutí, základní podmínky, kterým se musí německý soukmenovec podřídit, když se k nim dobrovolně hlásí, podmínky, které obvykle vytyčují daleko užší hranice a provádějí přísnější selekci, než požadují paragrafy státu od široké veřejnosti.

Nad všemi těmito pevnými řády činí velké a tvrdé nepsané zákony hnutí, vytvořené a zrozené z pravdy a poznání boje, z doby nejvyšší pohotovosti, z opravdovosti nejlepšího a nejvěrnějšího kamarádství, jehož příkladem je příklad našich mučedníků, život našeho Vůdce, který se stal jedním z největších v řadě těchto zákonů. Zákonem, který nelze shrnout do malých vět či definic, zákonem nepsaným, velkým a přesto jasně rozpoznatelným, vždy stojícím a žijícím před námi jako jedna z nejsilnějších sil naší existence.

Kdo z nás by se odvážil dlouhodobě žít podle tohoto příkladu před dějinami, ne, dokonce i před bezprostředním soudem milionů soudců naší doby, a říci, že nám patří? Soud nad ním může být vynesen, často

možná pomalu a někdy váhavě, ale je jisté a nevyhnutelné, že nakonec bude vždy spravedlivý a neúplatný!

Smíme dnes opět slavit svátky, například v době nejtěžších společných povinností, kdy se stále nepodařilo prosadit právo na práci pro všechny soukmenovce? - Nepsané zákony hnutí odpovídají i na tuto otázku: ano, neměli byste zapomínat na radosti svátečních hodin nad svými povinnostmi a každodenním životem, ale společenství naší doby už postavilo kolem způsobu slavení bariéry a zdi, které nás oddělují od poraženého světa včerejška a jeho patogenů. Zdi, které nelze nikdy překonat a překročit bez škodlivých následků.

Dny 9. listopadu v Mnichově se odehrávají podle přesvědčení naší doby, bez jakéhokoli příkladu nebo dokonce pravidla. Připomeňme si důstojnost a autentičnost těchto hodin. Někdo může říci styl, my to chceme nazvat zákonem, žijme v pravdě myšlenky, pro kterou jsou tyto mnichovské oslavy živým výrazem, abychom nešli proti tepu hnutí.

Zákon tohoto rytmu vyžaduje a nutí k činům namísto prázdných slov, kterých je často příliš mnoho.

Když mluvíme o prusismu, socialismu, národu a společenství, nemohou to být prázdné teoretické myšlenky. Hnutí uznává pouze jasné, univerzálně platné pojmy, hranice, v jejichž rámci od nás vyžaduje, abychom žili a jednali bez rozdílu konkrétních osob.

Když mluvíme o pravdě, cti a nacionálněsocialistickém světonázoru, přijímáme tím zároveň povinnost prostoty, prosté a přitom radostné existence, života bez patosu a okázalosti, který se nikdy neslučuje s věcmi, jež před námi představovaly smrt navenek okázalé doby.

Když se mluví o vojáckém postoji, je tu opět nepsaný zákon, který tento postoj pevně a jasně vytyčuje pro každého, a tak toto myšlenkové svědomí bije a bdí nad všemi věcmi naší existence, jak se říká. Neznají žádné vnější tresty a předpisy, tyto velké zákony, dávají věrným a statečným možnost a právo zvažovat a zkoušet v době, kdy každodenní nasazení a každodenní oběti dobra a krve neposkytují jako v minulosti důkaz o hodnotě či nehodnotě zdání a slov.

Mnohé nasvědčuje tomu, že mladí lidé z hnutí, kteří plní svou službu a povinnost v tichosti, že nejlepší část příchozích cítí velké nepsané zákony

nacionálněsocialistického světonázoru, protože hoří hluboko v jejich srdcích, že jsou naplněni svobodnou a radostnou vůlí podle nich žít.

Tímto způsobem se naučí měřit čas a každého jednotlivce. Naučí se milovat velikost a žít podle ní, naučí se vyhýbat chybám a držet pohromadě v sebekázni a poslušnosti myšlence, aby jednoho dne mohli předat pochodeň dál, aby se stali oním živým zákonem, o němž věříme, že jen z něj a z jeho naplnění se náš národ stane nesmrtelným.

Společenství nebo kolektiv?

Když staří nacionální socialisté vzpomínají na první léta boje, znovu se před nimi vynořuje nádherný obraz skutečného společenství. Bez jakéhokoli nátlaku se lidé, kteří byli zajedno, spojili a vytvořili společenství, jaké svět málokdy viděl. Navzdory myslitelně nízké úrovni organizačních forem tvořili tito lidé neuvěřitelnou spojenou sílu.

Dokázali výkony, které jako nejvyšší projev germánské věrnosti, vrcholící stonásobnou obětí života, dosáhly téměř mystické velikosti. A my uznáváme, že

zdroj této síly hnutí byl založen právě na onom dobrovolném svazku, který však umožňoval jednotlivci existovat jako osobnost a dával mu tak schopnost být nezávislým bojovníkem.

Jestliže toto společenství bojovníků bylo základem síly hnutí, je třeba je zachovat na věčné časy a dbát na to, aby v době, kdy by hnutí jistě bylo schopno vyvíjet nátlak, nikdy a v žádném okamžiku nehrozilo nebezpečí, že se společenství zvrhne v kolektiv. Nikdy by totiž nemohlo dojít ke zmnožení sil prostřednictvím nuceného organizačního shromáždění jako masy, v níž jsou hodnoty individuální osobnosti přirozeně zničeny.

Naopak, značné množství sil je nutné už jen proto, aby se taková v podstatě neněmecká organizace udržela pohromadě. Ale cokoli, co ničí osobnost ve prospěch masy, je neněmecké, a každý, kdo uvažuje výhradně v kategoriích masy, uvažuje v bolševických kategoriích a musí se nevyhnutelně dostat do linie, kterou kdysi stanovil jeden marxista, když „raději chyboval s masou“, než aby měl pravdu jako jednotlivec.

Každý kolektiv má však za svůj duchovní základ starý marxistický omyl, že všichni lidé jsou si rovni. Protože tomu tak ale od přírody není, protože naopak

všichni lidé jsou si nerovni v tom, že jedni jsou schopní, druzí neschopní, jedni čestní, druzí neslušní, stejně jako je jeden vysoký a druhý malý, tlustý nebo hubený, vedou intelektuální obhájci kolektivu odjakživa zoufalý boj, který je o to těžší, že zjevná fakta je třeba odmlouvat.

Není pochyb o tom, že kromě těch, kteří jako vědomí nepřátelé nacionálního socialismu představují starý omyl rovnosti, hrozí všem, jejichž povaha a charakter ztěžují nebo znemožňují skutečně smysluplné pochopení nového německého světonázoru, že budou nevědomky pracovat v kolektivistickém smyslu.

Tento typ člověka je však nebezpečný a komický zároveň, když se na obranu staré marxistické teorie rovnosti vnáší do pole nacionálněsocialistický koncept národního společenství a samotný fakt, že v národě jsou například moudří lidé a ti, kteří představují opak, je podezřelý z angažovanosti v třídním boji.

Ne, to nemá vůbec nic společného s rozdělením národa; je to prostě věc přirozených faktů. Náš starý nacionálněsocialistický závazek „rozhodující menšiny“ je však právě tak politickou aplikací těchto přirozených faktů jako požadavek „každému, co jeho jest“, který

nacionální socialismus vždy stavěl proti marxistickému heslu „všem stejně“.

Existuje však také zásadní rozdíl ve vedení mezi společenstvím a kolektivem. Jestliže společenství má ze své podstaty vůdce, který má moc nad dušemi a srdci svých druhů, despota kolektivu má nanejvýš moc nad těly jednotlivců a jeho postavení je založeno na strachu, stejně jako vůdce společenství má lásku těch, kteří ho dobrovolně následují.

Není proto náhodou, že skuteční vůdci se ve své moudrosti a pocitu lidské nadřazenosti považují za služebníky svého společenství. Fridrich Veliký se považoval za „prvního služebníka státu“, Adolf Hitler se považoval za „zástupce národa“ a Vůdcův zástupce odkazoval politické vůdce při přísaze na jejich úkol být služebníky národního společenství. V kontrastu s tím vidíme znovu a znovu, jak podněcovatelé kolektivu vidí před sebou jako ideál „nadvládu“. Z nejniternějšího pocitu své lidské nedostatečnosti upadají do druhého extrému a ke svým podřízeným přistupují stejně despoticky, jako předstírají oddanost nahoře. Neuvědomují si, že být vůdcem vyžaduje nejen vyšší intelekt, ale ještě více onu převahu duše a sílu mysli, o níž Fichte říká, že právě ta přináší vítězství.

Uvědomíme-li si také, že vůdce společenství povolá ke spolupráci pro toto společenství ty nejschopnější a nejslušnější jedince, ale že vládce kolektivu nemůže nutně potřebovat nezávislé spolupracovníky, nýbrž jen tvory, kteří jsou jeho slepými nástroji a musí ho především neustále ujišťovat o své hodnotě, pak je zcela jasné, jaké obrovské nebezpečí by mohlo vzniknout z kolektivistického myšlení, zejména pro náš německý národ v době jeho nového vzniku.

I zde dalo nacionálněsocialistické hnutí národu základ nedocenitelné hodnoty tím, že bylo příkladem pojmu společenství, dobrovolné věrnosti skutečných osobností. Tím dalo pro všechny časy příklad skutečné realizace sjednocených sil a jasně odmítlo veškeré kolektivistické myšlení.

Staří vojáci hnutí však nikdy nedopustí, aby obrovské davy na našich shromážděních a v našich organizacích byly mylně chápány jako závazek k masovému člověku, čímž by se vědomě či nevědomě překrucovalo nacionálněsocialistické pojetí společenství v kolektiv.

Členství ve straně není garancí důchodu

Nejlepší část mládeže našeho národa byla vždy naplněna vášnivou a horlivou vůlí utvářet budoucí osud národa čistší a lepší než ten současný. Tato mládež vždy usilovala o společenství, v nichž se mohla pustit do boje za tento cíl. Nikdy však nebyl zápal a vášeň mládeže tak zaměřen na jasný, reálný cíl, jako tomu bylo prostřednictvím bojovného společenství nacionálního socialismu.

Nikdy nebyli mladí lidé nuceni být tak tvrdí tváří v tvář sobě samým i kritickým očím svých odpůrců, nikdy nebyla jejich vášeň a víra v budoucnost nasměrována na tak tvrdou, jasně vytyčenou cestu jako v období boje hnutí.

Ti, kdo přísahali věrnost vlajce Adolfa Hitlera, opustili vše, k čemu „dříve patřili svou bytostí a svou vůlí“. Rodina a kariéra, jejich osobní budoucnost ustoupily do pozadí ve prospěch služby Vůdci. Tak vyrostlo bojovné společenství, které se povahou a přísností selekce charakteru nedá srovnat s žádným z dřívějších společenství bojovné německé mládeže.

Ti, kteří přežili tato léta bojů, prošli zkouškou, která nemohla být lepší. Neexistuje žádné hnutí, žádný historický proces, který by měl v tak relativně krátké době

takovou sílu, aby měl takový typotvorný, člověka formující a selektující účinek. Pruský důstojnický sbor a velké duchovní řády v dějinách musely tápat a formovat se po generace, než se z nich stalo skutečně konsolidované společenství. NSDAP v období boje byla vlastně od samého počátku semknutým společenstvím, které se tvrdostí boje jen posilovalo a v němž byl každý nový člen integrován, přetaven, bez ohledu na to, odkud jednotlivec pocházel. Ti, kteří nezapadali, však byli opět eliminováni prostřednictvím boje a vnitřní selekce.

V každém městě, v každé místní skupině existovalo takové společenství, pevné, tvrdé a nerozlučné, v němž každý přesně znal schopnosti a lidské slabosti, povahu a stupeň způsobilosti toho druhého. A v tomto vzájemném poznání spočívala síla společenství. Potíže začaly teprve tehdy, když se hnutí nevyhnutelně rozšířilo do národního, když bojovníci vystoupili ze svého úzkého bojového společenství, aby byli nasazeni ve státě a jeho organizacích. Jinými slovy, když vstoupili do oblasti, v níž nejenže nebyly plně prověřeny schopnosti a slabiny jejich protivníků, ale v níž jejich protivníci již nebyli jasně rozpoznatelní jako dříve, protože používali kamufláž a dokonce i nacionálněsocialistická slova a fráze.

V posledních letech ustoupilo vše ostatní do pozadí před bojem o duši německého národa, před bojem o moc. Den za dnem se v tomto boji vyčerpávaly všechny lidské síly. Den za dnem stejný neúnavný boj s nepřítelem, stejné nasazení řečníka, propagandisty, příslušníka SA a SS.

Zatímco my jsme bojovali za politické probuzení německého národa, jiní vršili kámen na kámen, aby vybudovali čisté technické poznání, a často zapomínali na vnitřní, duchovní orientaci.

Když se nacionálněsocialistické hnutí dostalo k moci, zasedli tito odborníci, kteří většinou zaujali „objektivně“ liberální nebo bezbarvý politický postoj, a jejich političtí odpůrci, vyškolení léty u moci, ve státních úřadech. A i když se většinou snažili navenek nebo i vnitřně přizpůsobit novému duchu, který Německo dobyl, museli se vzbouřit proti „nováčkovi“ nebo „neodborníkovi“, který byl postaven vedle nich a který měl díky nacionálněsocialistické práci nad nimi převahu, prostě z pudu sebezáchovy nebo z ospravedlnění celé své dosavadní existence.

Znovu se objevilo staré rčení, pravdivé i nepravdivé zároveň, že postoj nemůže nahradit výkon, ačkoli

každému, kdo měl přehled, bylo jasné, že výkon může vyrůst jen ze skutečně osvědčeného postoje, že postoj musí být předpokladem odpovědného politického poslání.

Toto zvažování výkonů a postojů bylo doprovázeno snahou, přinejmenším skrytě, ale o to zlovolněji, obvinit ho z toho, že je stranickým funkcionářem.

S rychlým nárůstem hnutí do státních úloh ve všech oblastech života bylo samozřejmé, že i nacionální socialisté museli být dosazováni do funkcí, na které jejich síly a schopnosti nestačily.

Nikdo se proti tomuto jevu nepostavil s ostřejší sebekritikou než samotné hnutí se svou zásadou nejvyšší odpovědnosti každého funkcionáře. Podle názoru nacionálních socialistů přesvědčení nebo - jak říká zlomyslný kritik - stranická knížka neopravňuje k určitému osvědčení o zaměstnání. I v novém, nelehkém úkolu, sám na osamělém stanovišti, vystaven nástrahám tajného, často jen osobního protivníka a nebezpečí neznámého parketu, je třeba vždy nové, stále nové zkoušky. I zde život a boj pokračují v selekčním řízení se stejnou přísností jako dříve.

Přes ostrost této sebekritiky se nesmí zapomínat na další princip, díky němuž bylo hnutí v první řadě velké a silné: na svorné společenství bojovníků.

Nechceme nikomu, kdo to myslí upřímně, vyčítat, odkud přišel a jakou cestou se nakonec připojil k nacionálněsocialistickému hnutí. Nikdo, kdo k nám přichází s upřímným srdcem a jasnou, otevřenou myslí, by neměl být z národního společenství vyloučen, ať už byla jeho minulost jakákoli. Nový národ může vzniknout jen tehdy, když bude minulost překonána a zapomenuta. To musí být samozřejmostí.

Ale lidé, kteří přišli do hnutí pozdě, a přesto jsou na odpovědných nebo vlivných místech, mají stále znovu tendenci minulost ospravedlňovat, zakrývat ji pláštíkem zapomnění z jiných pohnutek, než je vytvoření skutečného národního společenství.

Na mnoha příkladech by se dalo doložit, jak zde stále hrají roli určité vazby a vztahy ze starých, minulých dob, které jsou využívány i proti starým nacionálním socialistům. Bez významu není ani vazba na sbor. Stejná ostrost, s jakou dnes kritizujeme selhání kteréhokoli spolustraníka, je na místě i tam, kde chybí nejdůležitější základ, dlouhá zkušební doba v životním postoji.

Mnohem početnější než případy, kdy starý nacionální socialista ne zcela vyhovuje novému úkolu, jsou však ty, kdy se dosud nepodařilo dosadit staré nacionální socialisty na místa, která jim náleží v zájmu prostoupení celého našeho života světonázorem Vůdce podle jejich kvalifikace a jejich osvědčeného charakteru a světonázoru.

Stačí jim dát určitý čas na získání potřebných technických a administrativních zkušeností a na rozšíření odborných znalostí, které kdysi museli v zájmu boje hnutí zanedbávat.

Je důležité zachovat úzké společenství bojovníků, které nás kdysi učinilo velkými, a začlenit mladé lidi, kteří nyní vyrůstají z hnutí, do odpovědnosti, v níž vidíme naše sémě, které roste, do tohoto velkého a věrného spolku bojovníků Adolfa Hitlera.

Vždy se jednalo o nacionální...

Žádný nacionální socialista by netvrdil, že práce v době boje byla důležitější než práce v samotné Třetí říši. Výsledkem bylo, že bojovníci ze stovek shromáždění a pouličních demonstrací byli stejně přísně podrobeni

kartotéční službě, konferenčním bojům a reprezentativním povinnostem ve státní správě.

Nejschopnější propagandisté hnutí přešli do funkcí, aby šli příkladem, a nejvytrvalejší organizátoři strany se dnes zapojili do boje za vybudování Říše. Tento razantní přechod nejaktivnějších sil nacionálního socialismu do většího společenství nenechal staré bojové pozice neobsazené, ale zmenšil jejich operační rádius.

Částečně to byl záměr vedení, které spoléhalo na prozíravost a loajalitu národa a které se většinou nepovažovalo za podvedené. Pověstná tvrdohlavost představitelů minulých epoch a těch, kteří - ač patří k novým epochám - na těchto představitelích stylem i pohledem lpí, však rychle vidí nové možnosti.

Zklidnění politických poměrů ztotožňují s omezením nacionálněsocialistické činnosti ve všech odvětvích mimoúředního života.

Nacionální socialismus se prý zaštiťuje přemírou práce a pak se tajně snaží reaktivními skrytými prostředky vrátit na stará místa omítky štuku a vápenné omítky zašlé slávy, které jsme zbourali.

Protože se nacionální socialismus stal jednou provždy rozhodujícím kritériem našeho života, snaží se

restaurátoři zastaralých názorů vydávat své zvyky a „komentáře“ za nacionálněsocialistické a spoluvládnout této Třetí říši podle svého gusta.

Výsledkem je tiché společenství včerejších reakčních zájmů a dnešních kujónských pseudonacionálních socialistů.

Kdyby je někdo upozornil, že jejich postoj k nacionálnímu socialismu je zvláštní a neodpovídá jeho starému významu, zcela jistě by se odvolávali na „díky Bohu postupné vyjasňování politických poměrů“ a zdůrazňovali, že „hesly se dnes nedá nic dělat“ a podobně.

Máme tu nepochybně co do činění se zvlášť nebezpečným kmenem poměrně rozšířeného typu „bojovníků za mír a pořádek“, kteří v jistých sdruženích, jež si dnes pohotově říkají nacionálněsocialistická, pěstují tradice, jež jsou i u nás uctívány ve své původní podstatě, ale ve své zdůrazňované, zapletené tradici jsou prezentovány jako více či méně bezmyšlenkovitě uctívaný prach včerejška a předvčerejška. A ti, kdo kolem těchto totemů předvádějí své válečné tance, jsou jistě trapně národní - byli jimi i v dobách svých plakátových a

letákových svárů proti nám -, ale nikdy se jich nedotkl ani náznak socialistického (jak nepříjemné slovo!) cítění.

Pokračují v politice exkluzivity s postojem prvotřídních radních z předválečné éry a s mrazivým výrazem ctihodných vážených osob a zaslepují nás postojem tam, kde by bylo třeba znalostí a ochoty. Takoví pánové s neuspěchanou pílí budují systém, který se znepokojivě podobá kastovnímu systému vilémovské doby, a často si tajně přejí stabilizovat dobře vychovanou hierarchii parukářů, jakou jsme právě překonali.

Zvláštní rysy: Tíživá nuda na trhu práce a přehnaně korektní meritokracie, horlivý důraz na nadřízené vztahy s povýšeným zacházením s členy komunity, kteří náhodou vydělávají o něco méně peněz - v souhrnu nejvážnější ohrožení moderních výkonnostních principů.

Pryč s takovými „nacionalisty“ - v době boje jsme je sotva znali, takže nejsou z naší krve a masa! Zabrzděte reakci, ať už laskavě vypíná po desáté hodině večer elektřinu pro rozhlasový přijímač nádeníků na východolabských sídlištích, ať už se vtíravě tlačí do popředí při vlasteneckých akcích, zda bezohledně snižuje životní úroveň druhých, aby zveličila svou vlastní, zda z osobních antipatií vyvolává věcné konflikty, zda mladé

generaci s národními barvami valí do cesty klamavě pomalované kameny!

Nezapomínejme, že existovala nejen rudá, ale i černo-bílo-rudá zájmová politika, obě liberálního původu! Nezapomínejme dále, že se ne všichni lidé mění ze dne na den, a buďme nedůvěřiví vůči těm, kteří chválí vývoj říše, ale ve skutečnosti tím nemyslí „vyjasnění poměrů“, nýbrž potlačení nacionálního socialismu.

Slepá horlivost pouze škodí

Žádný národ nebyl tak rozerván a rozvrácen jako německý. Dějiny jeho státního a politického, kulturního a hospodářského, sociálního a právního vývoje jsou ve svých základních rysech obrazem tohoto rozervání a z něj vyplývajících protikladů a napětí. Neexistuje žádná oblast, která by z toho byla vyňata.

Rok 1932 se svými zdánlivě nepřekonatelnými rozpory, se svým rozštěpením německého národa na nesčetné politické a hospodářské fronty, mezi nimiž bylo jakékoli porozumění jednoduše nemožné, nebyl pouze výsledkem necelých 14 let od zhroucení 9. listopadu 1918. Tento rok 1932, který si téměř denně vyžádal lidské životy

jako oběti tohoto rozervání a štvaní, byl výsledkem duchovního vývoje, který se táhl po celé generace, přes jedno století. Když 30. ledna 1933 tento vývoj dospěl ke svému konci, když si německý národ vzpomněl na síly, jejichž kořeny sahaly hlouběji než jen jedno století jeho dějin, nebyla tím v jediné noci, ze dne na den, vytvořena změna.

Proměna, která tímto dnem započala, již měla svou historii: dějiny nacionálněsocialistického hnutí a jeho bojovníků. Předešel jí duchovní boj, jaký snad ještě nikdy v dlouhé historii našeho národa nebyl veden.

Z politizujícího spolku sedmi mužů se díky sedmému členovi stala duchovní bojová pospolitost, která byla povolána naplnit 65milionový národ novým světovým názorem, navazujícím na krevní síly tohoto národa. Z tohoto počtu vyrostlo nové společenství, které v každém jednotlivci překonalo dosavadní rozdělení třídním bojem, světonázory, stranami a vyznáními.

Zápas o každého jednotlivého člena národa, o duši každého pracovníka a její konečné dobytí – to byl velký výkon nacionálněsocialistického hnutí před převzetím moci. A každý, kdo v tomto boji stál, ví, jaké oběti, jaké

duchovní síly, jaká vůle byly zapotřebí k dosažení tohoto cíle.

Německo bylo zemí roztříštěnosti, náboženských válek, nesčetného množství stran a organizací, konkretizace a individualismu. Udělat z tohoto Německa v tak krátkém čase společenství jednoho národa – to je historický úspěch Adolfa Hitlera, na kterém je postaveno vše ostatní, co bylo dosaženo ve státnickém ohledu, a na kterém spočívá Říše od 30. ledna 1933.

Druhé Německo však nelze překonat beze zbytku během několika dní. Špatný vývoj, který trval po celé generace, nelze odstranit jedním úderem. Německý národ dneška je z hlediska svého personálního složení stále stejný jako v roce 1932. A všichni ti lidé, kteří dnes tvoří nový národ, jsou – pokud nevstoupili do politiky až s nacionálním socialismem – ve svém vzdělání, svém duchovním vývoji, ve své někdejší příslušnosti ke stranám a zájmovým skupinám stále částí té překonané doby, od níž se buď již osvobodili, nebo se teprve musí osvobodit. Teprve generace, která není nijak zatížena minulostí, která je skutečně vnitřně svobodná, která byla vychována v rodičovském domě, ve škole, na vysokých školách a v nacionálněsocialistických výchovných společenstvích HJ., SA., SS a pracovní služby, v armádě a

v profesních organizacích vždy a výhradně v duchu nacionálního socialismu, se může zcela osvobodit od nánosů minulosti.

Z Německa rozdělení a rozporů vyrostl nový národ. Nespočet stranických programů bylo překonáno zaměřením na jednotný cíl, podřízením se vůli Vůdce. Lidé ze všech vrstev, tříd a stran se znovu spojili v národ. Na historickém zasedání Říšského sněmu v březnu 1933, kde Adolf Hitler provedl poslední účtování s marxismem, podal Vůdce ruku každému, kdo se zavázal sloužit Německu – bez ohledu na jeho dosavadní cestu. Ne z důvodu slabosti, ale z lásky k německému národu „a aby tento národ ušetřil všeho, co by jej v této době bojů mohlo zahubit“.

Marxismus organizoval miliony německých lidí ve svých stranách a odborech. O ně jsme museli bojovat nejtvrději. V nich jsme našli protivníka, který kladl odpor, který bojoval za politický názor, i když byl mylný. Z těchto řad, stejně jako z řad frontových vojáků a dospívající mládeže, pocházeli nejlepší vojáci Adolfa Hitlera.

Kdo se jednou osvobodil od marxismu, ten stál v nacionálněsocialistickém hnutí se stejnou věrností, ale

často s mnohem hlubší vášní. Pro něj existovala neochvějná víra ve velkou syntézu nacionálního socialismu a socialismu, která nám teprve dala sílu k závěrečnému vítězství.

Nikdy nebudeme našim spolubojovníkům z dob boje vyčítat, že kdysi stáli v jiných táborech. Na jejich příkladu však víme, jak věrně německý pracovník ve svém nitru stál při národu, navzdory všem zklamáním, která mu přinesly národní fráze a egoistické cíle měšťanstva.

Jsou lidé, kteří dnes vystupují s nárokem, že nikdy nešli špatnou cestou. Nebyli sice nacionálněsocialističtí, ale „vždy byli národní“. Nikdy neměli nic společného s morem marxismu. To jsou ti stejní lidé, kteří dnes s pohrdáním a slepým fanatismem shlížejí na každého, kdo přizná, že byl kdysi marxisticky či odborově organizován, a chtěli by mu to vyčítat navždy.

Jsou to ti samí lidé, kteří si neuvědomují, že právě pýcha národního měšťanstva – tedy jejich vlastní pýcha – umožnila marxismu tak vyrůst.

Sice nebyli marxismem sami nakaženi, ale dovolili, aby se tak hluboko zakořenil, že bylo nesmírně obtížné jej znovu vyléčit. Většinou nehnuli ani prstem a nepřinesli žádnou oběť k jeho vymýcení, neboť marxismus nebyl

vymýcen „socialistickými zákony“ předválečné doby, nýbrž bojem o duši pracovníka, tím, že se na místo mylné ideje postavila správná a ta byla národu vštěpována a kázána.

Oni byli „vždy národní“. Ale vnitřně se často cítí nejistí a chtějí nějak dokázat, jak „rázní“ jsou v národní otázce. A tak by nejraději každého učitele, každého nižšího úředníka, který byl do převzetí moci jakkoli marxisticky orientován a dnes již nemá s oním bludem nic společného, potrestali na základě jinak míněných předpisů. Protože sami potřebují dokázat svou bezchybnou politickou orientaci, protože sami nesou břemeno své vlastní minulosti. — Slepý fanatismus jen škodí!

Německý národ povstal z Německa rozdělení a štvaní. Lidé z nejrůznějších front, tříd a stran se spojili v novou jednotu, jejíž základy vytvořil Vůdce. Spojili se v národ.

Nacionální socialisté bez členské knížky

Tvrdý pracovní rytmus zachvátil náš národ, aby sloužil cíli z vlastní vůle, aby s upřímným srdcem pomohl při

budování naší rodící se říše proti zbytkům umírající doby, proti vlažnosti a polovičatosti, proti lži a pokrytectví včerejška.

Tam stojí muži s mozolnatýma rukama na stavbách silnic Vůdce, na díle určeném pro staletí, tam stojí mladí lidé v močálech a vřesovištích, aby dobývali půdu pro národ a otčinu, tam chodí od domu k domu, den co den, pracují, sbírají a starají se o to, aby ten, na kterého štěstí zapomnělo, nebyl zapomenut tebou ani mnou. Muži ducha i muži pěstí, kteří se obětují až do posledního, všichni jsou prodchnuti ideou této doby, vůlí k opravdovému společenství a vírou ve velikost Německa, naplněni povinností sloužit jako svobodní muži pro svobodu národa.

Řekni, kamaráde, napadlo tě někdy, když jsi viděl muže pracujícího na stavbě dálnic, daleko od domova, často za malou mzdu dřít a namáhat se, napadlo tě někdy se ho zeptat na jeho stranickou příslušnost? Napadlo tě to někdy, když jsi ho viděl při práci? Vojáku staré gardy, ty jsi začal svou cestu pro ideu, dával jsi a nikdy jsi ve skutečnosti nepožadoval, jinak bys nebyl tím, kdo jednou vstoupí do dějin Říše. Tvým cílem bylo a je vždy to, aby se Německo stalo nacionálněsocialistickým. Víš, starý bojovníku, že ne všeho bylo dosaženo, dnes ještě nemůže

být dosaženo všeho. Často ještě stojíš zde i onde jako na ostrově proti nepochopení, proti hlouposti a často proti přehánění, abys obhájil čistotu své ideje. Víš proto, že boj, který jsi tehdy začal, tě dnes stále zcela vyžaduje a volá tě s tvým starým srdcem.

Mnozí z nás zešedivěli a unavili se, mnozí možná i ztratili věrnost, ale přes všechno stará garda stále stojí, každý místodržitel Vůdce, a každý si je vědom svého poslání – kdo by byl zklamaný nebo osamělý, ten by zapomněl vidět.

Strana byla rostoucím úderným oddílem na cestě k moci. Po vítězství se stala velkou a mnozí, kteří nepatřili k nám, vstoupili do našeho domu a někteří z nich byli nebo budou zklamáni tím, že tento dům je uvnitř stejně prostý, jak se zdá být zvenčí. Tento dům musel jednou uzavřít své brány, aby přílišná tlačenice uvnitř nebránila jakékoli práci, a mnozí zůstali venku – někteří, za které jsme netruchlili, ale také mnozí, které bychom rádi vyměnili za jiné, kterým se podařilo ještě vstoupit.

Ti všichni, kteří jednají a žijí, jako by organizace, ke které patří, byla samoúčelná a sobě dostačující, ty bychom raději viděli daleko od nás, než aby se stali chodícím důkazem proti nám a našemu společenství.

Muži staré gardy, mohou však ti polovičatí zastřít cíl vaší práce? Mohou jednotlivci, kteří se v srdci stali zrádci, vás rozhořčit natolik, že by vás odvedli od pracovního místa? Podívejte se kolem sebe, buďte hrdí a silní v poznání, že dozrává setba, kterou vůdce zasel do půdy, kterou s vámi zoral. Podívejte se kolem sebe a musíte vidět, že ve všech vrstvách a částech našeho národa stojí mnoho národních socialistů bez stranické legitimace, tito vojáci práce, kteří dnes čestně slouží státu a vůdci i mimo naše organizace, protože idea, naše jedinečné hnutí, je zachvátila a učinila z nich bojovníky.

Kamarádi, podívejte se na všechny ty ruce, které se nabízejí k sjednocení, vzpomeňte si na hodinu, kdy jste nastoupili, vzpomeňte na to poslední a největší: Německo musí být nacionálněsocialistické!

Neopomeňte nikoho z nich, pokud jsou dnes čestní a opravdoví, i když snad včera stáli někde jinde. Protože potřebujeme každého zdravého člověka, každou paži a každou hlavu, nikdo není postradatelný. Zkoumejte přísně a spravedlivě, ale pak buďte kamarádi, jak jsme na to zvyklí v boji mnoha let.

Jak velká strana bude, jaké budou její úkoly v rámci nového budování, to všechno jsou otázky účelnosti,

otázky, které jsou nezbytně nutné na cestě k vyřešení úkolu, který nikdy nesmíme zapomenout a který nás musí vždy ovládat:

Hnutí musí růst a žít daleko za hranicemi organizací, aby se jednou splnila velká touha a naše idea žila v srdcích všech Němců, protože věří a milují.

Třídní boj stále trvá

Když 7. května 1919 předseda „mírové konference“ Clemenceau přijal německou delegaci se slovy „Přišla hodina zúčtování!“, naplněnými bezmeznou nenávistí a uštěpačným pohrdáním, každý, kdo tato slova slyšel a nebyl očarován stejnou fanatickou nenávistí, musel cítit, že touto větou nemůže být zahájeno žádné mírové dílo a mezinárodní řád.

Naopak: tato slova byla kvasem sváru, nespravedlnosti a zničení každého přirozeného řádu, který měl ovládnout Evropu, a tím i svět od Versailles až do dnešních dnů. A stále existují odpovědní státníci velmocí, kteří i dnes věnují veškeré své jednání a myšlení, všechny své síly a veškeré své diplomatické umění tomu,

aby tento stav nesouladu, nespravedlnosti a zničení každého přirozeného řádu co nejvíce udržovali.

Clemenceauova ostrá slova rozdělila svět a národy na vítěze a věčně ostrakizované poražené. Hlubší řez už udělat nešlo. A je rouháním, které v politice nemůže být překonáno, tvrdit v tutéž hodinu, jedním dechem, že chceme vytvořit nové společenství národů.

Nemůžete založit řádný stát, skutečné společenství, pokud vytváříte nepřekročitelné fronty, pokud výslovně ostrakizujete část, člena společenství a vědomě ho z tohoto společenství vylučujete.

Proti vůli „vítězů“ udělala moc Adolfa Hitlera z ostrakizovaného poraženého národa opět rovnocenného partnera mezi národy a na rozdíl od „mírotvorců“ z Paříže a Versailles skutečně prokázala službu skutečnému míru. O tom, že se odpovědní státníci bývalých „vítězů“ z hlediska skutečného uspořádání světa za více než jeden a půl desetiletí od Versailles nijak nepoučili, však svědčí jejich postoj k Německu v otázce kolonií.

Místo opozice vítězů a poražených by se alespoň chtělo postavit jinou, opozici majetných a nemajetných, a tuto třídní nenávist mezi národy udržovat, pokud je to

vůbec možné. Dokud však budou mezi národy existovat třídy v tomto smyslu, skutečný řád světa není možný.

Ve stejné atmosféře jako versailleský diktát se zrodil stát, jehož skutečné národnostní složení tvořilo sotva polovinu obyvatel: Československo. Tento stav roztržení přirozeného řádu na „vítěze“ a poražené, jak se projevil ve Versailles, se zde přenesl z velkého společenství národů a národností do jediného státu a musí zde působit jen ještě katastrofálněji v užším prostoru, kde jsou jednotlivé části na sobě ještě více závislé.

Je příznačné, že stejní státníci, jejichž hlavní starostí ve velké mezinárodní politice je zachovat co nejvíce z versailleského stavu, sledují stejnou politiku i v tomto konkrétním případě. I zde je jejich cílem co nejvíce zachovat rozdělení státu založeného v jejich duchu na dvě velké třídy občanů, na „vítěze“ a „poražené“, na privilegované a zbavené práv.

Nedávné události v sovětském Rusku pravděpodobně otevřely oči všem, kteří chtějí vidět, že celý národ je držen v hrůze menšinou naplněnou myšlenkou třídního boje. Malá skupina privilegovaných, kteří vládnou s nesmyslnou svévolí, je konfrontována s

obrovskou třídou bezprávných, kteří jsou prostě vydáni na pospas nesmyslné zvůli.

Velké anglické noviny v čele s The Times se opakovaně odvážily srovnávat poměry v sovětském Rusku s jinými „státy jedné strany“, jako je Itálie a zejména Německo.

Předpokládáme, že autoři takových srovnání nejsou tak politicky zaslepení, aby byli skutečně přesvědčeni o pravdivosti svého srovnání, ale že jim jde pouze o vytvoření podhoubí pro určitou politiku.

My, nacionální socialisté, si však na základě dlouholetých trpkých zkušeností ze světové politiky a politického boje vlastního národa troufáme na jiné srovnání.

Tvrdíme, že systém bolševické diktatury a takzvané „demokracie“ je v podstatě stejný. Marxismus je z hlediska idejí pouze logickým pokračováním liberalismu. Liberalismus zahájil třídní boj, roztržku společnosti, z buržoazního hlediska. Bolševismus však nepředstavuje nic jiného než nejvyšší a nejbrutálnější dovršení třídního boje z pohledu proletářské ideologie.

Ve jménu „demokracie“ a „humanity“ byla Evropa roztrhána na „vítěze“ a poražené, na mající a nemající. Ve

jménu „demokracie“ a „humanity“ většina parlamentních křesel, často tvořená koalicí různých sil, ovládá parlamentní menšinu.

Tento typ „demokracie“ našel nejkřiklavější realizaci v Československu, kde těsná většina „privilegovaných“ zneužívá státní moc proti početné národnostní skupině zbavených práv.

Je příznačné, že právě ty země, které tvrdí, že realizovaly a bránily „demokracii“ v její „nejčistší“ podobě, mají největší sympatie ke státu bolševického teroru. A naopak: bolševismus se nyní snaží zakrýt brutální útlak velkých mas ruského národa chatrným pláštíkem „demokratické“ ústavy.

Kdo chce společenství, nesmí nejprve rozvrátit přirozený řád mezi národy a uvnitř nich pomocí bariér a tříd. Naopak, kdo tuto jednotu skutečně chce, musí rozdíly a třídy odstranit.

Ne proletářská diktatura menšiny, ne parlamentní vláda většiny „zástupců lidu“, ale integrace i těch posledních do společenství je předpokladem stavu skutečně konsolidovaného řádu uvnitř národa a mezi státy.

V žádné zemi na světě, ať už se jedná o parlamentní demokracie, proletářské diktatury nebo takzvané autoritářské státy nejrůznějších forem, nebyl tento cíl realizován podobným způsobem jako v nacionálněsocialistickém Německu.

V roce 1933 zažil německý národ revoluci největšího rozsahu. Staré třídy a strany byly zrušeny. Politická menšina, která se mohla opřít o vůli drtivé většiny, se stala nositelem politické vůle, která ovládla stát.

Ale navzdory této revoluci, navzdory politické organizaci menšiny vybrané v boji, nikdy nedošlo ani k počátkům fronty mezi „vítězi“ a „poraženými“, vládci a ovládanými, privilegovanými a zbavenými práv.

Je samozřejmé, že rozhodující vedoucí pozice převzali staří bojovníci, kteří se osvědčili v dlouholetém boji o politickou organizaci, ale to nikdy nemělo a nemá za následek větší míru práv, ale pouze větší míru povinností, větší nároky na výkon.

Jistě se našlo mnoho těch, kteří se po převzetí moci přihlásili do NSDAP nebo se nyní, po uvolnění zákazu členství, příležitostně registrovali a spojovali své členství ve straně se starou představou stranického státu, že nyní budou mít nárok na nějaký druh sinekury. To se však

nevyhnutelně ukázalo jako zásadní omyl až příliš brzy a pro dotyčné jistě velmi střízlivé.

V NSDAP v tomto smyslu neexistuje žádné dělení na staré bojovníky a nováčky, ani v německém národě na členy strany a nestraníky.

Nehledě na to, že například pojem „starý bojovník“ je velmi relativní, „zářijový“ z roku 1930 je dnes již „starým“ nacionálním socialistou ve srovnání s „březnovým“ z roku 1933 a ten jím bude brzy, ale jen ve stejném relativním smyslu, ve srovnání s „ročníkem 1937“.

Skutečný starý bojovník se nevztahuje k jeho dlouholetému členství ve straně, ale výhradně k větším zásluhám, které prokázal hnutí a národu a které bude prokazovat i všem budoucím generacím.

Když Vůdce 30. ledna 1937 vyňal z NSDAP vedoucí muže státu a udělil jim Zlatý stranický odznak jako nejvyšší vyznamenání hnutí, znamená to, že nositelem nejvyššího čestného odznaku NSDAP se může stát každý soukmenovec, který vykoná nejvyšší službu národu a státu.

Německý národ neuznává žádné třídy ani privilegia; každý příslušník národa je rovnoprávným členem

velkého společenství, pro které může kdykoli prokázat svou výjimečnou hodnotu mimořádnými výkony.

Neexistují žádní jediní strážci posvátného plamene nacionálního socialismu, kteří by bděli z nějak zkonstruované vyvýšené pozorovatelny jako nový druh inkvizice. Neexistuje ani „černé Femekorps“, jak by si přál emigrantský tisk, aby se cizinci, kteří neznají Německo, domnívali.

Němci se stále více sbližují a vytvářejí velké společenství, které je stále hlouběji prodchnuto nacionálněsocialistickou myšlenkou. Kéž by i ostatní národy svým způsobem a podle své povahy odstranily fronty privilegovaných a bezprávných a staly se skutečným společenstvím.

Kéž by se v mezinárodní politice konečně odstranila myšlenka třídního boje mezi „vítězi“ a „poraženými“. Obojí by nebylo nic jiného než postup na cestě míru, kterou ve svém národě a do jisté míry i ve světě již prosadil Adolf Hitler.

Idea versus systém

Od německého povstání pod hákovým křížem získal pojem revoluce zcela nový význam.

Všechny revoluce poslední doby, francouzská revoluce z roku 1789, pařížská červencová revoluce z roku 1830, povstání z roku 1848, strašné dny pařížských komunardů v březnu až květnu 1871, konečně ruská březnová a říjnová revoluce z roku 1917 a německé listopadové povstání, ale i všechny revoluce dřívějších staletí ukazují v celém svém průběhu stejnou pokřivenou tvář; všechny se naplňují podle téhož zákona, kterým není tvoření, ale zničení. Všechny se prezentují jako výhradně sociálně-revoluční jevy, poháněné pouze čistě sociálními a ekonomickými tendencemi, které vznikly z doktríny vzdálené od země, a proto nepřátelské životu.

Protože ve všech těchto revolucích se proti pokrevně hřejivému životu bouří chladný systém, jejich nositeli se nikdy nejeví pozemské stavy, nýbrž městská lůza a ta duchovní dekadence, která se již rozešla s veškerým skutečným životem.

Chátra a inteligence bez kořenů: to jsou skupiny, které se shromažďují kolem vlajky zkázy se svou špatnou krví. Předmětem nenávisti těchto degenerátů je nejen stát,

stávající společenský řád, ale i život sám. To také vysvětluje orgie krvavého běsnění, jimiž se tyto revolty znesvěcovaly, neboť právě v tom nejnesmyslnějším krveprolití spočíval jejich skutečný cíl: obětovat život doktrinářskému myšlení.

Teprve na tomto chmurném pozadí si člověk uvědomí plný rozsah německé revoluce. Od všech převratů ve světových dějinách se liší nejen nebývalou disciplinovaností svého vnějšího průběhu, ale ještě hlouběji svou vnitřní formou, která nevyrostla z neživého myšlenkového schématu, ale z živé ideje. Tato idea se však neomezuje na sociální a ekonomické cíle, nechce jen sociální revoluci, chce vytvoření celého světa v mysli a těle, povznesení a přestavbu celého světa. Ne nadarmo si německé vzedmutí zvolilo za svůj symbol starý nordický symbol světla, protože pod jeho prapory pochoduje sám život. To, co se tu řítí vzhůru, je krev ze všech hlubin země, která chce rozbít všechna schémata a systémy, aby si ve státě, právu, vědě, umění, ve všech oblastech hospodářského života konečně vytvořila druhově odpovídající formy své duše.

Není divu, že toto vzedmutí krve a země přitáhlo na své bouřlivé prapory tu nejlepší krev; tyto prapory se nad zemí vlnily jako rudá vlna krve.

Jsou pro nás symbolem, ale ne systémem; vlní se a plynou jako všechno živé a už nikdy se nesmí v tomto národě stát, aby živý život ztuhl v systém.

Jako rebelové německé země chceme, aby každá doktrína byla obětována životu.

Německé povstání nepochopil ten, kdo chce, aby postupovalo podle zákonů logiky. Povznesení z nitra lze uskutečnit pouze podle zákonů vývoje života.

Neboť život, jak učí konec všech doktrinářských pokusů, nelze násilně organizovat, uspořádat a změnit a krev se vždycky pomstí, i kdyby byla prolévána v potocích.

Od tohoto velkého posvěcení organických zákonů vedlo kdysi hnutí svůj boj legálně; očistilo se od doktrinářů z barikády a zůstalo dominovat na legálních cestách, dokud vnitřní vývoj německého života nedozrál k dějinnému zlomu.

A jestliže kdysi krvavé pronásledování vytrhlo ze sevřených srdcí volání po krvavé odplatě, nyní je odpuštěno a uhasíná. Ale taková síla duše je vlastní jen vítězi, který nakonec vidí nutný osud v kobkách a hrobech hrdinů. Neboť kde se netrpí ohněm a údery kladivem, jak by se vůbec mohl objevit dobrý meč?

Ale stejné posvěcení velkých zákonů života se nyní projevuje v odměřeném a opatrném způsobu, jakým vítězné povstání přistupuje ke stavbě viděného obrazu. Zatímco revoluce minulých dob byly často naplněním samotného převratu, tato pouze vytváří prostor pro stavbu, a zatímco tam se vše rozbíjelo na kusy, aby se od rýsovacího prkna vybudoval nový systém, zde je patrná jasná snaha šetřit, zkoušet a čekat, až plody skutečně dozrají. Neboť naplnění, stejně jako každá úroda, se nedostavuje najednou, ale je třeba je postupně sklízet do stodol.

Nic není uspěchané, nic není vykonstruované. O hluboké moudrosti Vůdce svědčí, že se zabývá vždy jen jedním problémem, který se právě chystá vyřešit.

Někdo by mohl upozornit na skutečnost, že banky a obchodní domy nebyly zcela znárodněny, že některé zbytky starého světa stále existují, a že mnoho otázek ještě nebylo vyřešeno. Kdo by chtěl již na jaře sklízet zrna, kdo chce v létě sklízet to, co patří podzimnímu času? Doktrináři chtějí vše udělat najednou, jedí vše nezralé — a na tom zahynou.

Nacionální socialismus se však neuskutečňuje schematickým plněním programu, ale tak, že nás tok

života nese od jednoho naplnění k druhému. Konečné cíle mohou dnes ještě ležet na okraji našeho zorného pole, v každém případě mimo všechny dosažitelné možnosti; teprve budoucí vývoj je přiblíží do našeho zorného pole.

Teprve ve vnitropolitické oblasti pokročil vývoj tak daleko, že německé hnutí, které rozpoznalo svou hodinu, vybojovalo velkou historickou bitvu o průlom. Jen zde mohlo a muselo zasadit ony tvrdé údery, které byly jako rány kosou do přezrálého obilí. Zde zůstalo jen strniště.

A kdo by popíral, že to byla tvrdá práce, že zmizely opotřebované záhony a že se radikálně uskutečnil vznešený cíl? Sklizeň byla totální a stejně jako tato první, nutno podotknout, bude každá další.

Toho, co lze udělat dnes a zítra, nelze dosáhnout v jednom slavném spěchu. Doktrinální opatření a zásahy to nedokážou, jakkoli se někomu mohou zdát v danou chvíli žádoucí. Dnes může být cíl jen jeden: vnější svoboda, vnitřní práce, rozvoj, chléb. Neboť to, co je v tuto chvíli důležité, není akademický spor o měny a ekonomické systémy; důležitý a posvátný je vždy jen život, pro jehož šedesát sedm milionů je třeba vytvořit a zajistit chléb.

Venku už obilí opět stojí na stéblech, ale ještě nenastal čas ho pokosit. Zemědělec teď připravuje kosy na sklizeň;

nespěchá, dlouho kontroluje, čeká. Až přijde čas, obilí musí spadnout, ale do té doby je ještě spousta času.

Jednoho dne bude orat, brázdit a znovu sklízet. Bude zima a pak zase jaro. Je to jako klidná vlna, která se zvedá a klesá znovu a znovu.

Blahoslavení jsou ti, kdo znají sílu země! Blahoslavený je člověk, který umí jednat v pravý čas a být pokorný v pravý čas.

Ctí věčný zákon života.

Občané druhé kategorie?

Poměry v Německu za vilémovské éry, zhroucení v roce 1918, hluboké rozpory mezi naším národem v poválečných letech - to vše bylo možné jen proto, že německý národ byl ve druhé polovině 19. století v podstatě apolitický.

Podle tehdejšího názoru vůdčí třídy byla politika záležitostí, která se „obyčejného člověka z národa“ - tento pojem byl chápán co nejšířeji a nejkomplexněji - prostě netýkala. Veškeré vzdělávání směřovalo k tomu, aby byl německý člověk apolitický, aby se z něj stal takzvaný „dobrý občan a člen buržoazní společnosti“. Každý, kdo

s tímto „ideálem“ nesouhlasil, kdo v něm viděl zárodky rozkladu a dezintegrace, kdo se odvážil mít vlastní názor, byl od počátku označován za „nepřítele státu“ a „sociálního demokrata“, i když neměl s marxismem vůbec nic společného. Tento postoj státu nevyhnutelně vehnal mnoho slušných Němců do náruče marxismu.

Tak obrovská katastrofa, jakou byla světová válka a rozpad mocné německé říše, přinesla politizaci německého národa. V nesmírném politickém vzrušení poválečných let, v tomto střetu politických vášní, který byl o to ostřejší, že se stále více otřásaly všechny dosavadní základní životní koncepce, v nesčetných názorech, programech a pohledech se v německém národě zdaleka neprojevily první známky probouzení politické vůle. Naopak, tyto události nebyly ničím jiným než posledním zdrcujícím důkazem toho, že v podstatě apolitický národ upadl do naprostého zmatku.

Skutečná politizace německé vůle k životu našla svůj výraz v mladém, pomalu se formujícím nacionálněsocialistickém hnutí, a nikoli ve zmatku německých demokratických stran. Zde se zformovala politická zkušenost, kterou si frontoví vojáci přinesli domů z bojišť a zákopů velké války. Zde se frontová

generace a mládež spojily a vytvořily skutečně politickou bojovou formaci.

Muži, kteří s neslýchanou houževnatostí a vírou následovali neznámého vojáka velké války Adolfa Hitlera od prvních těžkých let, vytvořili velké dílo: jednotnou politickou vůli celého národa.

Je samozřejmé, že nesprávný postoj vilémovského Německa, který všechny Němce bojující za zdravý socialismus zahnal do náruče marxismu, zabránil mnoha slušným Němcům najít po světové válce cestu k nacionálnímu socialismu.

My staří nacionální socialisté z období bojů přesně víme, jaké cenné síly a jakou skutečně zdravou vůli bylo často možné nalézt v tehdejším marxismem zamořeném dělnictvu. Právě proto, že jsme to věděli, jsme za tyto lidi bojovali s takovou vášní. Cílem našeho boje nebyl občan, ale německý pracovník, a právě proto, že byl tak obtížně získatelný, byl, jakmile byl zcela získán, tak cenný jako spolubojovník v našich řadách.

Rok 1933 přinesl nám Němcům poprvé obrovskou zkušenost skutečně socialistického společenství Němců. Stejně jako první den národní práce přinesl obrovský závazek k socialismu a k pracujícímu člověku, stejně jako

byla realizována první velká socialistická opatření Třetí říše, bylo možné se k nacionálněsocialistickému hnutí připojit pouze vnitřně, nikoli však již navenek, vstupem do strany.

Nacionální socialista nikdy neposuzoval člověka pouze na základě toho, zda má či nemá členskou knížku NSDAP. Postoj a závazek k Adolfu Hitlerovi lze vyjádřit kdykoli a v jakékoli životní situaci. A právě tento závazek v každodenním životním boji je mnohem opravdovější a důležitější než pouhé vlastnictví členské knížky.

Rok 1932 přinesl nacionálněsocialistickému hnutí obrovský příliv lidí z dříve buržoazních kruhů. Říšský kancléř von Papen například zrušil zákaz vstupu státních zaměstnanců do NSDAP. A teď přiběhli ti praví i ti falešní, pro ně šablonu nenajdete. Být nacionálním socialistou už nebylo spojeno s žádným osobním rizikem, pokud jste nebojovali v SA a SS proti rudému vraždění na ulicích. Většina těchto nováčků se však měla na pozoru, a když za Schleichera přišla „velká krize“, „neúspěch“, někteří z nich promyšleně opustili řady, do nichž právě tak nadšeně vstoupili.

Existuje určitý typ člověka, který se po převzetí moci snažil vytvořit nový typ: vítěze revoluce. Byli u toho v

každém okamžiku. Přihlásili se vždy, když bylo třeba obsadit volné místo. Právě vstoupili do strany v letech 1932/33 a chtěli zúročit svůj stranický průkaz. Jen jedna věc jim byla nepříjemná: zavedení vyznamenání a rukávových pruhů, když byl vytvořen Zlatý čestný odznak NSDAP. Proč takové rozlišení? Vždyť by to v hnutí vyvolávalo jen rozpory. Ale tato nespokojenost byla brzy překonána. Znovu poplácali starého bojovníka po rameni a skryli svůj hněv, že existují takoví lidé. Jen se postarali o to, aby nikdo z těchto podezřelých nebyl přiveden do jejich pracovní skupiny. Byli tam nepříjemní.

Slovo „vyrovnávání“ bylo pro tyto typy vhodnou frází. Každý, kdo v březnu 1933 objevil nacionální socialismus, byl již v dubnu v pozici, kdy mohl nově objeveným duchem naplnit velké podniky, úřady apod. samozřejmě za patřičnou odměnu. Dovedete si představit, jaký byl výsledek, a bohužel jsme to často museli zažít na vlastní kůži. Nakonec se však sami odhalili, protože pozdní členský průkaz nenahradí přesvědčení.

A tito lidé pochopili i druhou věc. Stejně jako je jim tajně odporný starý nacionální socialista, tak se veřejně pohoršují nad každým nestraníkem. Každého, kdo nemá členský průkaz, by nejraději označili za občana druhé

kategorie, za zavrženíhodného jedince, kdyby ten chudák byl snad kdysi nějak marxistou.

Ani se neobtěžují zjistit, zda oběť jejich zlé vůle někde neplní svou povinnost nacionálního socialisty bez členského průkazu jako neznámý pomocník Luftschutzu, Pracovní fronty nebo NSV, sice tiše a skromně, ale mnohem lépe než oni sami.

Takové třídní rozdíly, jaké by tito pánové rádi viděli, nemají v nacionálněsocialistickém Německu místo. Neposuzuje se podle vnějších vazeb, ale podle toho, zda se jednotlivec ve své každodenní činnosti a práci osvědčí jako nacionální socialista.

Úvahy o vůdcovském principu

Čím větší jsou úkoly, které doba klade před člověka, tím jasněji se vymezuje kruh těch, kteří těmto úkolům dostávají pouze na základě zdání. Kde se nejvíce apeluje na nejvyšší hodnoty, vždy se znovu objeví jednotlivé pokusy méněcenných osob, které se ve stínu a na úkor povolané vyselektované vrstvy obklopují zdáním a postojem toho, co je skutečně cenné.

Představme si dobře vychovaného, ale sám o sobě srdečně bezvýznamného současníka, jehož palčivou touhou je bohužel umět poroučet. Nechce čekat, až bude povolán k úkolu, který na jeho bedra naloží větší odpovědnost. Pravděpodobně by mohl čekat dlouho; jeho spalující a stravující ctižádost by stála mezi jeho schopnostmi docela osamoceně, a proto nemůže být povolán. Dejme tomu: Malý Moritz se svými mocenskými komplexy se stane velkým Moritzem, a jak už to tak bývá, nejprve se naučí obratně předstírat neexistující schopnosti; někdo, kdo ho ještě dobře nezná, mu podlehne.

Náš kamarád se stane nadřízeným někde v kanceláři, v nějakém útvaru. Ví, že důležitost jeho osobnosti je nyní uznávána (alespoň po určitou dobu). Kamarádi z minulosti, kteří nestoupali v hodnosti, tak si to tento současník nyní představuje, mají rozhodně menší cenu než on. O autoritě velkého Moritze jsou zpočátku přesvědčeni všichni jeho současníci v siláckých projevech. V kancelářích, které převzal, jsou přesměrovány telefonní linky, v šéfově místnosti je zřízen monitorovací systém, který má prohloubit důvěru, oddělení jsou reorganizována a v prvním oběžníku jsou nastíněny obrovské pravomoci.

Bohužel v práci se ukazuje, že to není tak snadné. Nový nadřízený však nechce dát najevo, že toho vlastně ještě moc neví a potřebuje poradit. Cítí, že jeho autorita je vratká, a nechce ukázat své drobné slabiny a nedostatek zkušeností. Vnitřní nejistota musí být nyní kompenzována o to větší vnější jistotou. Odstup k bývalým kamarádům se znatelně zvětšuje. Který muž z jeho stoupenců je jeho oblíbencem?

Jeho oblíbencem je „podřízený“, který rád a často hlasitě potvrzuje, že on, „nadřízený“, je mimořádně schopný člověk. Ve své hlouposti si jistě neuvědomuje, že takový „podřízený“ o něm za jeho zády mluví přesně opačně. Pokud by však některý z „podřízených“ tu a tam vznesl věcné námitky a pozastavil se nad tím či oním nebo snad dokonce vznesl protinávrh na nějakou otázku, pak je to pro „šéfa“ neklamné znamení, že má před sebou nebezpečného protivníka, kterému jde jistě jen o jeho pozici. Proto se mu vyhýbáte a v případě potřeby proti němu tajně pracujete, a to vše z přesvědčení, které se nyní stalo samozřejmostí, že vaše vlastní hodnota je nezpochybnitelná a že schopnosti někoho jiného jsou v porovnání s nimi nicotné.

Tento člověk se však stále pohybuje na okraji propasti. Běda mu, přijde-li chvíle, kdy bude potřebovat

nejen úřední korektnost svých zaměstnanců, ale také jejich radostnou spolupráci, jejich absolutní a odhodlanou oddanost svému vedoucímu! Tato zkouška může přijít kdykoli, náhodou, omylem, úkolem, který je třeba vyřešit za každou cenu; běda horšímu vedoucímu, pokud pak nemá důvěru svých lidí. Pak je jeho pád jistý, osud se naplní s železnou vnitřní důsledností.

Jiný typ než divokí ambiciózní lidé, tyrani v kapesním formátu, jsou trapní byrokraté. Často nelze popřít jejich odborné znalosti. To, co je však odděluje od vůdcovství, je skutečnost, že v žádném případě nejsou ochotni převzít jakoukoli odpovědnost. Trpělivě přijímají vše a plní příkazy a pravomoci doslovně. Vidí pouze aparát, organizaci, buňky pořádku. Jejich odporem je jednání Norcka ve válkách za osvobození; nestáli by za Hitlerem, ale za Kahrem.

V obou případech se jedná o zkreslení vedení. První vidí pouze člověka. Vidí vedení výhradně jako hierarchii osob. Století demokracií a parlamentarismu se úspěšně obrátilo proti této čisté vládě člověka nad člověkem, a to právem proti řádu vedoucích, kteří ve svých právech viděli pouze osobní nadřazenost.

Původní vůdcovství ztratilo svůj vnitřní smysl; ctižádostivá a sobecká knížata malých států již neměla právo vládnout, protože se již nepovažovala za služebníky státu, ale spíše viděla stát jako osobní prostředek moci.

Když se toto zdánlivé vedení stalo pravidlem a systémem, nastala hodina vůdcovství, a tím i řádného uspořádání samotného národa.

U nás je to dnes tak, že zdánlivé vůdcovství se vnitřní logikou vyčerpává, zatímco skutečné vůdcovství roste a formuje se stále přirozeněji díky výchově a výběru. A rozhodně se nechceme spoléhat na příchod příštího tisíciletí, pokud si uvědomíme, že obnova vůdcovské vrstvy v historii nikdy nebyla záležitostí několika let. A na cestě našeho národa touto historií záleží na všem, ale vůbec nic na malých sebestředných chlubivcích a nedisciplinovaných kritikách. V zásadě neškodí ani nepomáhají; naše síla spočívá v činnosti, v tvorbě, v budoucnosti! Věřící bojovníci ve službě úkolu stále utvářejí historii!

Inflace pojmů

„V sobotu odpoledne byl na hmotný majetek nával. Všechny obchody byly přeplněné a na některých místech prodavači sotva stíhali nápor zákazníků. Obchodní domy oznámily, že navzdory devalvaci nebudou zvyšovat ceny ... Byla to zřejmě demonstrace pravicových kruhů proti devalvačním opatřením vlády. Policie neměla důvod zasahovat. . .“

To se nestalo v Německu, ale v Paříži. My Němci víme, že v den, kdy by k podobným událostem mělo dojít u nás, by se celý děsivý proces inflace mohl s krutou důsledností opakovat. Během několika dnů by se lichváři a vyděrači opět zmocnili všech životně důležitých statků a veškerá péče státu, ani nejkrutější tělesné tresty, by nedokázaly zastavit úpadek národa a státu, nevyhnutelnou korupci a nakonec zkázu náročného díla obnovy.

To se nemůže, nesmí a nebude dít. Víme, že jistota peněz je také základem budoucnosti našeho národa. Na stabilitě naší měny závisí nejen důchod všech nyní pracujících, ale především zdraví a existence našich dětí. Strašlivá bída měnového kolapsu, která stála tisíce a tisíce Němců život a stála by je znovu, - která uvrhla a uvrhne

desetitisíce lidí do nejnedůstojnějšího strádání a bídné chudoby, se nesmí a nebude opakovat!

Za to ručí jednoznačné a jasné proklamace vedoucích mužů nacionálněsocialistického státu.

Vůdcova vůle a ráznost jeho spolupracovníků nás před tímto nebezpečím zachránily. Existuje však ještě jedna inflace, neméně závažná a neméně nebezpečná než znehodnocení peněz a zničení hospodářských jistot, která stejně jako tyto může podkopat stát a nakonec ohrozit celý národ a jeho existenci: Inflace slov a pojmů, myšlenek a dokonce i světonázorů.

Všichni denně vidíme, jak se určitý typ současníků tlačí na veřejnosti dopředu, aby co nejhlasitěji zdůrazňoval, že oni jako jediní praví nacionální socialisté nemohou v žádném případě přihlížet tomu, jak se ten či onen neškodný prospěchář chová protisocialisticky a nacionálněsocialisticky. Jsou to všechno lidé, jejichž tváře nyní vidíme poprvé a kteří se v letech bojů buď skrývali, nebo dokonce stáli v oněch známých „spřátelených táborech“, které tehdy kladly překážky rozvoji nového státu, kde se dalo.

Tito současníci nyní otevírají ústa, aby nechali několik desítekkrát denně zaznít ta slova s nejhlasitějším

zvukem a tónem přesvědčení, která byla v době bojů bojovým pokřikem naší strany, ale nyní jsou již v procesu opotřebovávání. Znehodnocena nejen svým skutečným myšlenkovým obsahem a světonázorovým obsahem, ale znehodnocena nestydatým zneužíváním v ústech nehodných. Tito frázisté se nezastavují ani před těmi nejposvátnějšími pojmy.

O žádném jiném německém slově se dnes tolik nemluví jako o slově označujícím naši stranu - a situace není o nic lepší pro všechny cenné výrazy, které Vůdce a jeho pomocníci vytvořili v období bojů, aby charakterizovali pozitivní občanský postoj.

Pod „ohromným“ a „nacionálněsocialistickým“ a „německým stylem“ - ne, to už brzy nikdo neudělá. Je to velká inflace, masový vzestup, rozmělnění.

Ředění, to je, když má někdo opravdu dobré víno, ale teď přidá desetkrát víc vody, a pak má velké množství, obrovské množství, sotva se to vejde do sudů, ale ta věc nechutná dobře. Chutná to jako ... Ano, chutná to trochu řídce, že? Rozhodně už to není to víno!

Ježíš Kristus byl jistě zbožný, ale jeho modlitby byly krátké. Později se modlitby prodlužovaly a zbožnost se stále více zapojovala, kacíři byli upalováni a nakonec ani

to sebelepší náboženství už nevonělo. Prostě se z něj stalo příliš velké náboženství, lidé ho měli dost. Chudák náboženství, protože to byl jeho trumf, muselo se používat ke všemu možnému, hlavně jako zástěrka, pod kterou se daly nejpohodlněji prosazovat soukromé zájmy. Pod tímto pláštěm sedělo v teple a chráněno.

Dnes máme mladý světonázor nacionálního socialismu, a proto čelíme nebezpečím, s nimiž se setkává každý světonázor. Opravdu zbožní lidé ho přivedli na svět, věřící ho šíří, ale protože nejsou vždy jen věřící, ale také děti tohoto světa, znovu a znovu a stále víru zneužívají ...

Je tu starý, usedlý lišák, ředitel firmy, vůbec ne špatný člověk, jen člověk, nevěřící, a neustále hledá vlastní prospěch. A také si myslí (nejspíš tomu i věří), že jeho vlastní prospěch je stejně dobrý pro všechny. A tak poslušně a věrně odvádí svou trošku do mlýna, občas také „ušetří“, ale když mu shora spadne těžká kapka na nos kvůli tomu, tak říká... „Dělal jsem to čistě v zájmu blaha lidí, kteří mi byli svěřeni,“ říká. „Německé hospodářství,“ říká. „Německo by mělo dosáhnout pokroku,“ říká. „Heil Hitler,“ říká.

Vždy jsme si kladli za úkol takové nebezpečné zneužívání odsoudit. Stačí si vzpomenout na nesmysly, které se v posledních třech letech děly se slovy jako „nordický“ a „árijský“, od „nordických“ vzorů tapet po „árijské“ židle po babičce. Jak bylo slovo „světonázor“ také vláčeno po všech možných hnojištích - tím, že vše „bylo s ním nekompatibilní“.

Ale to není všechno! Tato velmi škodlivá a neudržitelná devalvace slov jde ruku v ruce s pomalou destrukcí pojmů. Ani ten nejupřímnější, bona fide a loajální člen strany totiž dlouhodobě nesnese, když nehodní lidé příšernou kombinací ekonomických triků a obchodního umu nejhoršího druhu degradují právě ta slova, která jsou mu svatá, na pouhé fráze.

Došlo to už tak daleko, že lidé nyní podezřívavě naslouchají slovům jako „nacionální socialismus a víra“ nebo „nordická charakteristika“, ať už jsou kdekoli. Člověk cítí nesmysl, když se příliš okatě mluví o „přesvědčení krve a půdy“, a s nelibostí slyší, jak ústa nepovolaných chrlí cenná spojení myšlenek s příliš mnoha zuby. Člověk se v podstatě bojí frázovitosti - jak nebezpečné a groteskní převracení skutečnosti!

Začalo to jednotlivými slovy, jednotlivými pojmy, - celými, hotovými ukradenými ideovými komplexy, - praví krysí králové nejcizejší provenience pokračují! Bohužel - a to je zde třeba říci s největším důrazem - se to týká především některých novinářů, kteří na tomto poli dělají něco přímo zrůdného a kteří dělají všechno pro to, aby nám, nacionálněsocialistickým novinářům, znesnadnili a znepříjemnili práci.

Lidé, z nichž většina se nikdy vážně nesetkala s realitou nacionálního socialismu, kteří nejsou schopni uvažovat v pojmech našeho světonázoru, se uchylují do světa těch nejpustších a nejnesmyslnějších frází, protože si myslí, že za ně mohou schovat svou nevědomost. To je vlastně jediné možné vysvětlení.

Co je však ještě horší: Nejen tito souputníci z bývalých „národoveckých“, tj. německých národních či konzervativních táborů, ničí slovník hnutí, abych tak řekl, - ale je tu i řada dalších současníků, kteří si představují, že zcela postačí pilně zacházet se stálým slovníkem hnutí z období bojů.

Tito lidé se domnívají, že se mohou naučit celou škálu myšlenek nacionálního socialismu tím, že se budou horlivě a pilně učit nazpaměť jeho základní spisy, aby byli

po zbytek života osvobozeni od jakékoli další intelektuální činnosti. Tito dvouseční lidé si nechtějí uvědomit, že nacionální socialismus je takříkajíc živá bytost, která musí růst, má-li přetrvat.

Celá oblast dnešní nacionálněsocialistické ideologie, tedy naše názory na národ a stát, ale i samotná myšlenka a její podoba, se musí každý den znovu rodit.

Každý, ať už je jeho aktivní podíl na této věčné obnově jakkoli malý, si musí uvědomit, že i on musí ve své malé sféře tvořivě pomáhat, že žije pro sebe a svou existenci v ideji, že na místě pojmů, které jsou již znehodnoceny pouhým plynutím času, klíčí nový život, aby nová Říše nezamrzla v mrtvých frázích a neživotném formalismu, ale aby se s jarem každé mladé generace věčně obnovovala.

Odvaha k důslednosti

4. srpna 1914, kdy německý národ stál před nejtěžší zkouškou svých dosavadních dějin, zaznělo v Bílém sále berlínského městského paláce slovo, které mělo tváří v tvář hrozícímu nebezpečí překonat chyby desetiletí

jedním rázem: „Neznám už žádné strany, znám jen Němce!“

Touto větou chtěl muž, který se měl stát vůdcem svého národa, možná nevědomky vymazat vše, co bylo půl století opomíjeno. Sotva o čtyři roky později se již ukázalo, že tento pokus přišel příliš pozdě a že škody, které již nahlodaly nitro národa, nelze napravit nečinnou vůlí během jedné hodiny. „Neznám žádnou otčinu zvanou Německo,“ zněla odpověď těch mužů, kteří buď neviděli rozhodnutí své doby, nebo pokud je rozpoznali, nedokázali je převést do potřeb dneška.

Velký zlom v letech 1914 až 1918 vrhl svůj stín již dlouho předtím. Vzestup Německého císařství od jeho obnovení v roce 1871 rozhodujícím způsobem změnil politickou rovnováhu sil v Evropě. Již z tohoto důvodu museli být odpovědní představitelé národa přinejmenším připraveni na to, že německý národ bude jednoho dne nucen své nové pozice hájit. Bylo by proto jejich povinností do posledního detailu zvážit všechny prostředky a opatření, které by mohly učinit Německo pro tuto zkoušku silným a neporazitelným. Listopad 1918 je důkazem, že v tomto úkolu selhali.

Obětavé nadšení z prvního roku války, z roku 1914, nestačilo k tomu, aby národu poskytlo duševní a duchovní rezervy, které by potřeboval pro dlouhé trvání nejtěžší zkoušky. Miliony Němců, kteří museli převzít obranu Říše na stovkách kilometrů front a v řinčících dílnách na venkově, nestačily na nápor rozkladných sil, které se na tuto svou velkou hodinu připravovaly celá desetiletí.

Až příliš mnoho těch, kteří museli každý den přinášet nejvyšší oběti, bylo otevřeno zničující otázce: „Proč? Proč právě pro toto Německo?“ Na tuto otázku nedokázali odpovědět, a apel povinnosti, který je nejprve hnal kupředu, musel proto postupně ochabovat pod tíhou břemene, které nebylo tak nesmyslné, jak se mohlo zdát druhé části domoviny.

Co bylo Německo pro německého průmyslového pracovníka z lidožravých velkoměst? Co tento pojem znamenal pro lidi, kteří kdesi na Východě po celý život zakoušeli osud nesvobody v každodenní těžké práci? Co věděli o Říši, její moci a významu ve světě? Jaké pro ně byly krásy velké německé domoviny, jaké poklady tisícileté kultury? To vše jim bylo neznámé a uzavřené. Německo pro ně bylo místem jejich práce, které se už dávno stalo bojištěm pracujících za vyšší právo. Říše pro

ně byla mocností, která byla nepřátelská vůči jejich odborům a nechápala, co je někdy nutí k násilnému křiku. Pouze armáda se pro většinu z nich stala pojmem, který by mohli milovat, kdyby již nebyla z velké části zahrnuta do slepoty desetiletí před velkou válkou.

Proto musel přijít listopad 1918. Ne proto, že by vojenský nápor byl příliš zdrcující, ne proto, že by v zemi řádil hlad a chyběl nejnutnější materiál, ani proto, že by nositelé rozkladu mohli příliš volně roznášet zárodky infekce, ale především proto, že celému národu chyběla ona všeovládající jistota, která jediná může vzdorovat osudu.

Německo už nebylo společenstvím, v němž by jednoho člověka k druhému vázala stejná, nezlomná víra v Říši a její poslání. Pro národ, který po desetiletí stále více sklouzával k tomu, že se vnímal pouze jako spojení různých tříd a stran, bylo již příliš pozdě na to, aby se historickému rozhodnutí postavil pomocí dekretů a oficiálních výzev. Jedinou možností, která tomuto národu zbývala, bylo uznat svůj osud a vzít jej na sebe v naději na novou výstavbu podle nových plánů, směřující k novému cíli.

V tomto duchu se nacionální socialismus vydal na cestu a v tomto duchu také uznal celou dlouhou a neúprosnou historii svého národa. V tom spočívá jeho největší síla a nejhlubší ospravedlnění nezlomnosti mužů, kteří jej vedou. Porážku německého národa pocítili nejpříměji jako bojovníci ve velké válce na všech frontách. Ve velkých bitvách světové války jim bylo navždy vtloukáno do hlavy poznání, že národ projde nejtěžšími zkouškami jen tehdy, je-li na ně v každé hodině připraven, a to jak navenek, tak i uvnitř. Naučili se, že armáda, která byla často označována za nejlepší na světě, může vykonat výkony vznešené velikosti, a přesto musí selhat, není-li celý národ připraven stát za ní podle stejného zákona. Minuty nejtěžších hodin jejich života se nekonečně táhly, aby je sjednotily s těmito pravdami německého osudu.

Nacionální socialismus, který ve své době vidí naplnění staletých tužeb německého národa, není ochoten se těchto poznatků ani na okamžik vzdát. Veškerá jeho činnost směřuje k tomu, aby každodenní prací na všech úsecích života národa vytvořil podmínky pro velké a nezničitelné společenství, které se jednou bude jmenovat Německo. Vědomí, že nadcházející léta budou dobou velkých rozhodnutí, je podnětem ke

znásobení sil a k bdělosti a nekompromisnosti jako nikdy předtím. To je ten největší úkol, který Vůdce své staré gardě a celému nacionálněsocialistickému národu uložil.

Nový čtyřletý plán na vytvoření hospodářské nezávislosti Německa je projekt gigantických rozměrů. Ostatní úkoly státu a hnutí, o nichž se hovořilo v obsáhlých projevech v Norimberku, si co do svých cílů v ničem nezadají s tímto plánem. A přesto se žádný z nich nedá srovnávat s Vůdcovým příkazem vytvořit a udržet jednotné společenství německého národa, schopné odolat všem bouřím. Tomuto příkazu bude muset být podřízeno vše ostatní, protože právě tento příkaz vytváří základ pro dosažení všech ostatních cílů.

I v nadcházejících letech budou od německého národa vyžadovány ty největší oběti. Hospodářská situace Německa, o níž Vůdce několikrát tak důrazně hovořil v Norimberku, stále neumožňuje milionům pracujících zajistit životní úroveň, kterou nacionální socialismus považuje za svůj cíl. V příštích letech bude výzva k neúnavné práci a plnění povinností i nadále nahrazována krásně znějícími čísly o zvyšování mezd a zkracování pracovní doby, jako je tomu v jiných zemích.

Německý národ bude na tuto výzvu reagovat se stejnou ochotou a odvahou přinášet oběti jako od roku 1933. Sílu jim k tomu dodá přesvědčení, že je dnes vedou lidé, kteří si uvědomují všechny jejich starosti a potřeby, a kteří proto vynaloží veškerou energii na jejich odstranění. Bude mít také nadále jistotu, že od ní nebude vyžadována jediná oběť, kterou by nemusela přinést v zájmu své budoucnosti, aby se vymanila z onoho stavu závislosti, který ještě dnes činí každý krok v Německu tak obtížným a pomalým navzdory všemu, čeho bylo dosaženo.

Vytvářející Německo však musí také vědět a cítit, že společenství nejen vyžaduje oběti, ale že přináší i ty největší oběti, aby i ten poslední člověk měl pocit, že nebude nikdy opuštěn, když splní svou povinnost. Socialismus NSDAP nesmí být pro nikoho pouhou zástěrkou. Stejně jako NSDAP nebyla protibolševická proto, aby byla ochrannou zbraní buržoazie, nebude dnes zachovávat poměry, které jí stojí v cestě ke kroku do budoucnosti.

Jsme přesvědčeni, že velký program, který Vůdce národa vytyčil v novém čtyřletém plánu, bude pro mnohé v příštích letech opět příležitostí, jak zakrýt nepochopení požadavků společnosti, která za ním stojí. Již dnes víme,

že slovo „zásah do hospodářství“, a tedy „sabotování Vůdcova díla obnovy“, bude opět kolovat mezi těmi, kteří stále ještě nechápou nebo nechtějí chápat. Opět nebudou chápat, proč jsou jim předkládány nové požadavky, když už je vše „tak krásné a dokonalé“. Jejich pochvalná vyznání si budeme umět vyložit jako výkřiky těch, kteří by se jen museli bát dalších kroků k velkému cíli. Nacionální socialismus na ně nezapomene znovu a znovu apelovat, aby pochopili velká rozhodnutí naší doby a jednali v souladu s nimi. Přiměje je uvědomit si, že nic by nebylo možné bez společenství národa a že žádný jednotlivec nemůže být víc než jeho zástupcem. Nebude se však také vyhýbat vyvození důsledků, pokud veškeré úsilí o získání uznání a loajality nepřinese ovoce, a bude šlapat po odporu, který je malý tváří v tvář velkému cíli, jehož musí být a bude dosaženo.

Otázka naší doby je příliš velká na to, abychom ji řešili polovičatě. Odvaha vzít si konečný důsledek sám ve všech oblastech života našeho národa bude zárukou, že nepřijde další hodina, za kterou se budou pozdější generace stydět. Nacionálněsocialistické hnutí a celý národ mají povinnost se tohoto velkého zákona ujmout s naprostou kázní a neúnavnou prací a prosadit jej, každý na svém místě. Teprve pak budeme všichni schopni

ospravedlnit všeobjímající důvěru v německý národ, která Vůdce dovedla až do dnešních dnů a umožnila mu vrátit 67 milionům lidí jejich nejlepší já.

Dost už bylo frází!

Světonázory, které způsobují zásadní převraty mezi národy, jsou vždy jednoduché, jasné a bez příkras. Lidé, kteří je uskutečňují, jsou ve svém jednání skromní, zdrženliví a vědomi si toho, že nejsou ničím víc než nástroji a bojovníky za ideu. Jejich prvořadým úkolem je zachovat čistotu svých idejí a uchránit je před jakýmkoli přikrášlením, které se jim snaží vnutit udýchaně spěchající lidé, aby mohli říci „i my jsme se podíleli na jejich uskutečnění“.

Je nejvyšší čas poukázat na zhoubnost těchto snah. Hrozí, že se stanou papežštějšími než papež. Násilně si přivlastňují prosté výrazy hnutí a degradují je na chytlavé fráze, které jsou stále na špičce jazyka, místo aby se tiše usadily v srdci.

Vznikla tak „komerční poezie“, proti níž se dnes oficiální orgány musí bránit způsobem, který nelze nepochopit.

Od prvního dne svého vydání si „Das Schwarze Korps“ kladl za hlavní úkol brojit proti nesmyslné bujnosti a byzantské banalitě. Bránili jsme se proti přemíře nadšení, které se uchylovalo k nejpodivnějším prostředkům, aby se dostalo do povědomí veřejnosti.

Nebyl to nacionální socialismus, kdo stvořil tento typ lidí, bohužel existovali vždy. Je to „filistr“, který se za války „držel“ u štamgastských stolů a hladil si válečnými gesty vousy nasáklé pivem, když vzpomínal na hrdiny, kteří leželi v bahnitých dírách Flander. Byl to ten, který nedokázal vyjádřit své vlastenectví jinak než papírovými transparenty s bismarckovskými hesly. Určitě viděl, jak se mu na popelníku třepetají národní barvy, a pod postelí cítil papuče, na které rozumná ženská ruka vyšila: „Gott mit uns!“

V kritických chvílích jsme ho nikdy nenašli v popředí, pouze v takzvaných klidných časech. Pak se ale vždy energicky tlačil do popředí a křičel to tak, aby všichni slyšeli, že tam vždycky byl a patřil k nezasvěceným.

Každá jeho akce je „v duchu Vůdce“, prodej masově vyráběného zboží se zvyšuje pod heslem, že „veřejný prospěch má přednost před vlastním zájmem“, a v

přídělových zahradách zabořuje do země semínka ředkviček se slavnostní poznámkou, že bez síly, která pochází z „krve a půdy“, by to nešlo.

Násilná konfekce ovládla místní kroje a zaplavuje Kurfürstendamm dráždivými selskými saky a schwarzwaldskými zástěrami. Vznikají heraldici a prodávají erby Maierů a všech ostatnách, každý za osm marek, ručně kolorovaný a na japonském křídovém papíře. Nic před nimi není v bezpečí; ani rodové bádání, ani idea národního společenství.

Zatímco dříve jste nemohli dostatečně často zdůrazňovat, že váš otec byl vysoký státní úředník, dnes je elegantní zdůraznit, že pocházíte z rozvětvené rolnické rodiny, a zohlednit tuto skutečnost tím, že si necháte vybavit salónky na statku od podnikavých řemeslníků.

Nic jim však není svaté. Vedou dlouhé řeči a snaží se ostatní přesvědčit bombastickými odkazy o svých vznešených úkolech, které jim svěřil stát všeho druhu. Jejich obchodní korespondence se zvrhává v „dopisy Vůdci“, v nichž se snaží snížit ceny pomocí citátů z Hitlerova „Mein Kampf“. Salónní germanisté oslavují nespoutané orgie a vznešená jména z naší pokladnice legend se jim pod rukama mění v etikety a bandasky na

chleby pro zdraví a čaje na čištění krve. Pomocí lékořice a jiných expektorantských bonbonů nám chtějí otevřít nové cesty k „síle skrze radost“ a horlivě chrastícími prsty psacích strojů kují roztřesené verše, abychom se „probudili“ místo sebe, kdo by to od Boha potřeboval víc.

A co teprve jejich „ochota k oběti“! Podílejí se na všem, kde se něco nabízí „ve prospěch“, a jsou při tom také vidět. Vždyť v tom je krása „oběti“, když se druhý den objeví v novinách, aby ji všichni viděli.

Ne nadarmo bylo právě rozhodnuto o zákazu používání skandování na stranických akcích. Není to namířeno proti zpěvu jako takovému, ale proti diletantismu, který se ho zmocnil. I když „tupý, utilitární lyrismus“ možná tu a tam vyvěral z hlasitějších pohnutek, musíme se proti kýči, který zde bují, bránit stejně rezolutně jako například proti pohlednicovému humbuku, v němž za kostelními věžemi vystupují slunce s hákovým křížem nebo esesmani laškovně sklánějící se ke svým milým a recitující dobře vychované, samozřejmě politicky trefné rčení.

Nechceme mít nic společného s vlastenectvím císařské éry, kdy jadrné přípitky a cudně se usmívající

čestné panny pod čínskými lustry byly nejsilnějším výrazem oddanosti přítomných.

Nemusíme ujišťovat věrnost našemu Vůdci tím, že budeme pálit jeho obrázek na šálcích kávy a věšet na sebe hákový kříž. Bylo by pro nás smutné, kdybychom pro svůj postoj nenašli jiné vyjádření.

Nacionální socialista není ani ten, kdo jej každému strká pod nos na reklamních brožurách, ani ten, kdo si stranický odznak připíná do klopy jen pro zvláštní příležitosti – například při návštěvě ministerstva nebo úřadu. Nacionální socialismus se projevuje postojem a přesvědčením, přísným vyhýbáním se jeho vtíravému zdůrazňování. Přesvědčení nelze vyvěsit jen jako vlajka z podkrovního okna – přesvědčení člověk prostě má!

Co však musí být nejtrapnější, je skutečnost, že určitá část tisku rozvinula přehnaný byzantinismus do stylu, který působí přímo katastrofálně.

Znovu a znovu se ve zprávách o stranických akcích dočtete o davech lidí, kteří na sebe mávají ve špalíru: „Vůdce přichází!“. A pak reportér překypuje blábolem náhodně posbíraných hesel, valí výroky „průkopníků naší myšlenky“, i když celé stránky téhož čísla byly pronajaty podivným inzerentům.

Skutečným projevem nacionálního socialismu je prostota v řeči a jednání. Stejně jako byl jednoduchý a přímočarý boj za prosazení našeho světonázoru, musí být jednoduchý a přímočarý i nositel této myšlenky. Naši vojáci neodolávali po čtyři roky světu nepřátel bláznivými gesty, ale s nejoddanějším nasazením vlastní osoby. A pokud sebrali sílu ke své legendární odvaze, nebylo to proto, že by se v zázemí prodávaly kravaty s nápisy „Es ist erreicht!“ a používaly se tam krabičky od sirek ozdobené válečnou vlajkou.

Tento nesmysl, který se tu dnes hrozí znovu rozšířit, musíme co nejrozhodněji odmítnout, jakkoli může urážet „afirmativní“ mysl. Být Němcem neznamená, že musíme kapitalizovat nepsané zákony. Škrobené košile nikdy nebyly výrazem „síly skrze radost“, jak by nás chtěli přesvědčit tradiční reklamní bossové, ani návratem k přízemní sebereflexi.

Jsou věci, které jsou pro nás posvátné a které profanujeme, když v souvislosti s nimi použijeme slovo „posvátné“.

Pryč se všemi těmi nesmysly v našem Německu, pryč s farizejskými maskami z z hladce oholených tváří, které

se – ať se stane cokoli – vždy dokážou přizpůsobit duchu doby.

Musíme zachovat naše myšlenky čisté a uchovat je pro mladou generaci, která nás zastoupí, až tu nebudeme. Je naší povinností nezanechat jim je v podobě otřepaných frází, které se příliš častým používáním staly otřepanými a opotřebovanými. Nezapomínejme, že oblíbenou metodou Židů bylo znehodnocovat nebezpečné pravdy jejich opakovaným používáním v nejrůznějších obměnách, až se z nich nakonec staly dvojsmyslné otřepané rýmy.

Být nacionálním socialistou je tak snadné, že je pro mnoho lidí téměř nemožné, aby se jím někdy stali. Je k tomu zapotřebí srdce, upřímnost a odvaha se k tomu hlásit.

Světové dějiny se tvořily s osobním nasazením, a ne s tupou frazeologií. To by si měli uvědomit všichni, kdo se domnívají, že se mohou živit hesly.

Výjimky nejsou přípustné!

Pro vojáky, které velitel povolal do služby, neexistuje vyšší povinnost než věrnost tomuto veliteli a vzájemné

kamarádství. Kamarád ve zbrani totiž musí ke svému spolubojovníkovi zaujmout postoj, který je dán tím, že tento spolubojovník je povolán do služby společným vůdcem stejně jako on sám.

Kamarádství vůči spolubojovníkovi a spolupracovníkovi je povinností, která vyplývá přímo z povinnosti loajality vůči vůdci.

To, co platí pro kamaráda ve zbrani, platí úplně stejně i pro kamaráda v práci. Spolubojovník v práci však není jen bratr v dolech a šachtách, na poli a v kanceláři, ale také ten, kdo byl vůdcem jmenován nebo ponechán na školícím místě.

Zdá se, že toto poznání, které je pro nacionálněsocialistický stát samozřejmé, ještě nedosáhlo výšin, kde stojí katedry, z nichž by se poznání a moudrost měly skutečně šířit „dolů“. Mezi kamarády v polní šedi, selských mundúrech nebo hornických kalhotách nikdy nebylo zvykem znevažovat vedle pracujícího dělníka z hlediska jeho výkonnosti, podezírat ho z podrazů nebo útočit na jeho čest - dokud alespoň tohoto dělníka společný vůdce ponechal na jeho místě. Neboť dokud tomu tak je, představuje každý spolupracovník samotného vůdce; jeho čest je vůdcovou ctí a kamarádství

vůči němu je věrností a kamarádstvím vůči společnému vůdci.

Kdo by chtěl jednat proti těmto zásadám, brzy by se vyloučil z každého slušného pracovního společenství, protože asociální chování existuje nejen shora dolů a zdola nahoru, ale především doprava a doleva. A skutečná hodnota vojáka se někdy projeví spíše v jeho chování ke kamarádům než k nadřízeným.

Ti, kteří to nejsou schopni uznat, se musí smířit s tím, že jsou považováni za nevhodné pro zastávání vedoucího postavení v nacionálněsocialistické říši. Neboť to, že je jim v této říši svěřen například úkol vyučovat a budovat charakter, není důvodem ke zvýšené aroganci, ale mělo by to být důvodem ke zvýšenému uplatňování nacionálněsocialistických zásad.

Tato povinnost však nespočívá v používání zvučných frází a neustálém vzývání nacionálního socialismu, ale především v prosazování nacionálně socialistických zásad kamarádství. To vše je ještě důležitější, pokud jde o učitele, kteří jsou povoláni k tomu, aby svým bádáním o německé minulosti uvolnili síly k probuzení německého cítění a utváření německé budoucnosti.

Na německých univerzitách působí řada vědců, kteří vzhledem ke svému pokročilému věku již nejsou schopni pochopit, co je dnes pro náš národ a jeho budoucnost v sázce. Jsou i jiní, kteří si to navzdory svému pokročilému věku uvědomují a jednají podle toho. Ti druzí si nemohou stěžovat; v nejhorším případě se s nimi zachází se stejnou péčí, jaká je věnována přírodním památkám, které již nejsou zcela aktuální - za předpokladu, že jejich činnost nemá škodlivý vliv na národ a říši.

Horší je, když je do křesla a úřadu jmenován mladší člověk na základě nějakého odborného technického úspěchu, kterému nechybí „technická“ vyspělost, ale vyspělost charakterová. Nejhorší je, když takový člověk zneužívá autoritu, která je s jeho funkcí ještě spojena, k tomu, aby prostřednictvím pamfletů a zákeřných útoků na slušné souputníky naznačoval osobní zášť, temné resentimenty a jiné, méně průhledné pocity s cílem očernit vědce, kteří s ním nesouhlasí, ale kteří se o to zasloužili a stejně jako on byli jmenováni vedením státu.

Nejnesnesitelnější je, když si takoví lidé dovolí používat své nekamarádské zbraně ve jménu nacionálního socialismu a někdy i Vůdce, zvláště když, což není neobvyklé, sami patří k pozdní sklizni 1933.

Přes všechny fráze tito lidé stále ještě netuší, co je to nacionální socialismus: totiž věrnost následovníkům a kamarádství. Mluví o Vůdcově státu a myslí tím sebe, protože ve skutečnosti stále žijí v představách zaprášené „republiky vzdělanců“, do níž se postupně dostaly všechny degenerované jevy jiných republik.

Vzpomínáme na ještě ne tak vzdálenou dobu, kdy celé fakulty rozhořčeně protestovaly proti jmenování zasloužilého „odpadlíka“ „ve jménu vědy“, což by dnes nikdo ze statečných bojovníků nechtěl připomínat. A když se nakonec sklonili před fakty, bylo to ve jménu oné sladkokyselé „kolegiality“, která je zkreslením skutečného kamarádství, jaké existuje mezi lidmi, kteří musí čelit těžkostem a nebezpečím života zblízka.

Dějiny vědy jsou řetězcem omylů, v němž byli „odpadlíci“, kteří na svých vlastních badatelských cestách objevovali nové a důležité věci pro naše národní dějiny, opakovaně očerňováni a znevažováni držiteli oficiálních funkcí. Pokud byly jejich badatelské výsledky později mlčky uznány a stejně mlčky hodnoceny jimi samými, téměř nikdo z někdejších opovrhovatelů nebyl nikdy ochoten vyznamenat ty, kterými předtím opovrhovali. O křehkosti takových soudů svědčí i to, že někdy se i držitelé oficiálních kateder navzájem

označovali za laiky a „fantasty“, takže chudák neodborník nemohl za nic na světě vědět, kdo z nich je skutečně a doopravdy oprávněn vrhnout zákaz na toho druhého.

Není divu, že široké kruhy, jejichž jediným a výhradním zájmem bylo rozšiřovat své národovědné znalosti, byly samotnou vědou uváděny v omyl.

Učenci, kteří jsou dnes povoláni k tomu, aby z akademické stolice zvyšovali znalosti a charakter budoucích duchovních vůdců, mají jediný úkol: věnovat se tomuto úkolu ze všech sil a zdržet se jakýchkoli závistivých postranních pohledů.

Pokud je jejich obor výzkumu zároveň oborem, v němž se z kořenů německé podstaty získávají poznatky pro utváření naší budoucnosti, pak je tento úkol dvojnásob vážný a dvojnásob povinný. Ještě více než jiní představitelé výzkumu musí mít pocit, že stojí na frontě, která je dnes jednou z nejdůležitějších německých front a na níž se vede bitva o naši duchovní a kulturní nezávislost a budoucnost.

Neměli by se však domnívat, že jsou na této frontě jedinými povolanými bojovníky; musí mít stále na paměti, že kromě nich jsou k této ozbrojené službě

povoláni stejným vedením státu i další. Kdo na této frontě místo toho, aby ze všech sil plnil svou povinnost na svém místě, neustále střílí do vlastních řad, kdo neustále napadá své kolegy bojující vedle něj podpásovými pomluvami a podezřeními a snaží se je očernit zneužitím svého služebního postavení, neměl by se divit, když se na něj bude pohlížet a zacházet s ním tak, jak by se pohlíželo a zacházelo s vojákem nebo pracovníkem v tomto postavení.

Je nevhodný k tomu, aby hrál vedoucí vědeckou a vzdělávací roli v nacionálněsocialistické říši. Přesto ho stále považujeme za natolik chytrého, aby si uvědomil, o co jde, a neignoroval dobře míněné varování.

Vůdcovský, nikoli kastovní princip

Stejně jako je světonázorovým základem rasová myšlenka, je politickým základem nové Říše myšlenka jednoty státu a strany.

Je třeba mít na paměti, že pojem a název „strana“ pochází z doby bojů, kdy šlo o sjednocení všech, kdo byli ochotni pomáhat budovat lepší budoucnost, proti těm, kdo byli nejhoršími nepřáteli nového myšlenkového

světa - je tedy třeba mít na paměti, že funkce organizace, která je dnes povolána k vedení státu, jsou v důsledku této historické skutečnosti větší a širší než starý pojem „strana“, protože jí nyní připadá odpovědnost za blaho a bídu celého národa nad rámec okruhu dřívějších dob.

Odpůrci našeho světonázoru opakovaně kritizovali nacionální socialismus za to, že do čela státu jmenoval menšinu, tedy stranu. Přetvoření celého obrazu v novém duchu, ale především proniknutí a zúrodnění reorganizace státního aparátu novými myšlenkami bylo možné jen tehdy, když se vedení, a tím i duchovního a ideového vedení národa, ujali důsledně disciplinovaní stoupenci, pevně sjednocení v rukou Vůdce, inspirovaní stejnou vůlí. Nic nedokázalo jasněji, že nacionální socialismus se s ohledem na tuto historickou nutnost vydal správnou cestou, než ohromující jednota souhlasu celého národa, který se při hlasování sjednotil za Vůdcem, a tím i za jeho stranou.

Nebylo by však nic scestnějšího, než se snažit z tohoto historického vývoje vyvozovat osobní privilegia pro jednotlivé členy strany. Členství v NSDAP s sebou nese povinnosti, ale žádná nezasloužená práva. Strana je podle vůle Vůdce nositelkou německé státní ideje a politické vůle národa, a je proto se státem neoddělitelně

spjata. Říšský tajemník a říšský ministr, muž, který v sobě spojuje stranu a stát, charakterizoval význam této skutečnosti, která je ve světových dějinách tak mimořádně významná, následujícími slovy: „NSDAP je Vůdcovým řádem národa a podle Vůdcovy vůle by její členové měli být výběrem nejschopnějších, nejodhodlanějších a nejodvážnějších příslušníků národa.“

Další generace vůdců NSDAP neznamená založení nové privilegované kasty, ale převzetí obrovské odpovědnosti a větších povinností vůči Vůdci, národu a státu. Bylo by proto naprostým popřením Vůdcových záměrů, kdyby si členové strany, trvající na svém vnějším postavení ve straně, chtěli nárokovat privilegia vůči ostatním příslušníkům národa, k nimž jim chybělo vnitřní oprávnění.

Vnější autorita se může dlouhodobě udržet pouze tehdy, odpovídá-li vnitřní hodnotě, je-li vnitřně přesvědčivá. Nejlepším důkazem toho je osoba samotného Vůdce.

Tím je nejen současná situace, ale především vývoj do budoucna jasně a jednoznačně zmapován. Neboť v důsledku zastavení členství, které bylo zavedeno

bezprostředně po převzetí moci, patří do strany jako její hodnotný a pravý základ ti, kteří se z nejsvětějšího přesvědčení bezvýhradně podřídili Vůdci v době skutečného boje a bojovali s ním za nové Německo - jinými slovy ti, jejichž věrnost a vůle k následování byly v těžkých letech dostatečně často prověřeny a osvědčeny.

Navíc se k těmto starým bojovníkům každoročně připojuje velké množství mladých lidí, kteří úspěšně absolvovali úvodní etapy světonázorového školení, a proto se jeví jako vhodní pro službu novému státu jako schopní pomocníci při práci na obnově.

Skutečnost, že vstup do vícestupňové stranické organizace je otevřen každému mladému Němci, znamená, že se tato nová generace skutečných vůdců stane rozenými vůdci.

Tito mladí lidé nejsou jmenováni nebo vybíráni na základě zděděných třídních výhod nebo jiných sociálních hledisek - do organizace spíše dorůstají na základě svých osvědčených a vyzkoušených vrozených vůdčích kvalit.

Povahou své organizace si nový stát zajišťuje, že bude mít pro další generace vždy jen skutečně užitečné vůdce, a tak se strana v průběhu delšího časového období

stane syntézou všech skutečně tvůrčích a vůdčích sil národa.

Tento jev, jehož svědkem je milost osudu, lze dnes jen stěží přehlédnout v jeho nesmírném světodějném významu. Nejenže totiž definitivně a navždy odstraňuje všechny třídní rozdíly a zejména třídní antagonismy minulosti, ale také vytváří onu obrovskou vnitřní jednotu národa, která na základě myšlenky jednotného vedení již dnes činí z celého těla národa nástroj jediné vůle.

Stejně jako věrnost, která je naší ctí, nás všechny podřizuje osobě a dílu Vůdce, a tím i dobru celku, tak i duchovní a ideová jednota, kterou má příští generace vůdců nastolit ve všech oblastech života, jednou pomůže německému národu dosáhnout oné velké jednoty, která je vznešeným mírovým cílem nacionálního socialismu.

Co na to říká národ?

Některé pojmy byly v bývalém politickém systému zneužívány, takže nakonec došlo k naprosté devalvaci těchto pojmů a zdravých myšlenek a sil, které za nimi stály. Jednou bude záslužným a politicky významným badatelským úkolem ukázat, jak židovské rozkladné dílo

tyto zdravé ideje pomocí propracované metodologie zfalšovalo, nafouklo a zničilo.

Slovo svoboda mělo pro germánsko-německé lidi vždy zvlášť vysokou hodnotu. A přesto to byla právě „svoboda“, v jejímž jménu byly systematicky ničeny zdravé věci, ničeny vitální věci, rodila se nesvoboda. Co všechno se ve jménu svobody nehlásalo a nevěřilo, co s původním významem tohoto německého slova nemělo vůbec nic společného!

Svoboda se stala volností, protože toto cizí slovo se lépe hodilo k zakrytí změny významu, o kterou se zde systematicky usilovalo. Svoboda jednotlivce byla zfalšována v nesvobodu vůči sobě samému, aby byli lidé vydáni napospas nezdravým pudům, které se v nich díky odtržení od všech zdravých vazeb a kořenů vědomě probouzely a posilovaly, aby se pevně dostali do rukou vedení, které bylo lidem cizí. Svoboda vědy byla zfalšována v nezodpovědnost intelektu; neexistovala žádná perfidita, která by nemohla být povýšena na tezi ve jménu vědy. Tyto příklady znevažování bylo možné libovolně množit, zejména v případě slova svoboda.

Je zásluhou osamělého myslitele Friedricha Nietzscheho, který se bouřil proti celé své době, že znovu

zdůraznil pravý význam a hodnotu svobody tím, že nastolil otázku, k čemu je každému hlasateli svobody, co je jeho cílem, a odhalil tak falzifikátory hodnot.

Národ nezná nic vyššího než srůstání v nezničitelné, osudové společenství, v němž je celek vším, a přitom jednotlivec jako člen, jako součást tohoto celku, dostává novou, vyšší hodnotu, větší odpovědnost a zároveň větší ochranu. Jedinec je nemyslitelný bez společenství, z něhož vyrůstá, z něhož čerpá sílu, skrze něž jeho hodnoty dostávají směr, závazek a skrze něž se může skutečně formovat v osobnost.

Osobnost se však stala individualitou. A opět se zakamuflovala falzifikace smyslu. Místo společenství však byla nahrazena solidarita všech proti všem, solidarita zájemců o přeměnu na kasty a třídy. Teprve nacionálněsocialistické hnutí vrátilo slovu společenství a solidarita jejich pravý význam tím, že ve svých bojových organizacích dalo příklad skutečného, svorného společenství, a tím v lidech znovu probudilo smysl pro takové skutečné společenství. Solidarita nacionálněsocialistických bojovníků se však stala solidaritou celého národa proti rudým a rozkladu.

Každý zdravý člověk má také zdravé instinkty. Učení některých denominačních kruhů, že vše lidské, vše, co existuje, je ze své podstaty hříšné, je nejen falešným učením o rozkladu, ale také falešnou degradací božského stvoření ve jménu Boha. Mít určitý postoj k životu a jeho hodnotám, jako je čest, svoboda, společenství, ze své krve, ze své rasy, z tohoto pokrevně podmíněného myšlení člověka nepochybně pramení takzvané zdravé národní cítění, které se navzdory všem falšováním a rozkladným snahám nakonec prosadí.

Když například švýcarský protestantský profesor teologie Emil Brunner ve své podivné teologické etice zastává názor, že existují „pouze hříšní lidé“, tedy i „pouze hříšné manželství“, a proto je každé manželství „zároveň cizoložstvím“, nebo přirovnává stát jako „strukturu lidského hříchu největšího druhu“ k „velmi vzorným zločincům“, pak zdravý lidský rozum rozpozná tyto myšlenkové proudy takové, jaké jsou. Úlety intelektuála, který se v nejlepším případě může setkat s pochopením u podobně nešťastných lidí se ztraceným rozumem.

Věci však nejsou vždy tak jednoduché. Podobně jako všechny podobné pojmy byl zneužíván i „zdravý lidský rozum“. Jakmile byly zfalšovány, nafouknuty a zničeny

všechny základní pojmy morálního a kulturního života, byl „ve jménu národa“ nastolen politický systém parlamentarismu, ačkoli národ s ním v podstatě neměl nic společného, instinktivně se proti takovému druhu „vlády“ bouřil a přesto naletěl na stále nové metody vábení a maskovací manévry, které zde byly použity. Toto psychologicky obratné dílo zkázy také dokázalo pomocí nejintenzivnější propagandy - abychom uvedli jeden z nejkřiklavějších příkladů - zaútočit na morální sílu národa takovým způsobem, že například epidemie potratů pronikala stále hlouběji do nitra národa. „Zdravé národní cítění“ a „veřejné mínění“ byly termíny, které charakterizovaly ničení národního cítění takového, jaké skutečně bylo. K obnovení jasných a zdravých poměrů bylo a stále je zapotřebí rozsáhlého transformačního procesu.

Stejně jako to byla menšina, která v nacionálněsocialistických bojových organizacích znovu dala příklad skutečného společenství, čímž odstranila solidaritu zainteresovaných stran a tříd a přeorientovala národ, tak to byla menšina, vlastně jediný člověk, Adolf Hitler, v němž se přes všechny deformace znovu v čisté podobě prosadilo pokrevní cítění německého národa.

Kterým přes všechna pokřivení znovu prorazil pokrevní cit německého národa.

To je jedna z největších výhod jeho úspěchu jako řečníka, že umí zaujmout i ty nejprostší lidi a podat ty nejtěžší věci tak, že je musí pochopit každý, kdo má dobrou vůli. Je však jen málo těch, kteří jako on ovládají tento dar a mají takovou schopnost naprostého porozumění. Mnozí, kteří se hlásí k nacionálnímu socialismu a jsou nadšenými Vůdcovými stoupenci, instinktivně pochopili nacionálněsocialistický světonázor, ale nemají schopnost rozpoznat celek, a tedy jádro věcí v každé jednotlivé otázce. Tato skutečnost je způsobena tím, že výchovu v jiném duchu, jak se vyučovala ve škole a doma, prostě nelze setřást. Je proto nesmysl dnes stále myslet na úsudek „širokých mas“ s ohledem na zdravý rozum národa. Takové pojetí zdravého národního cítění, podle něhož musí být vždy kladen důraz na zdravé, je proměnlivé a lze je ovlivnit. Jak jinak by bylo možné, aby židovský živel měl v Německu před převratem tak silný vliv a zanechal na všem svou stopu?

Jestliže se dnes z tohoto důvodu při každé vhodné i nevhodné příležitosti používá výraz přirozeného národního cítění, je to v mnoha případech

pravděpodobně trapné slovní spojení, protože kdysi jasný význam tohoto pojmu byl příliš častým používáním pomalu zbaven své vnitřní pravdy a hodnoty.

Co je třeba dosadit na jeho nejlepší místo - nuže - to je velmi prosté: budoucí vůle nacionálního socialismu, nebo, jak říká Vůdce, víra v tisíciletou Říši. Tohoto cíle nedosáhneme tím, že budeme v určitých případech, snad abychom se vyhnuli jasnému rozhodnutí, polemizovat se „zdravým cítěním národa“. V nacionálněsocialistickém státě může být zdravý cit národa samozřejmě jen nacionálněsocialistický a o tom, co je nacionálněsocialistické - a to je třeba vyjádřit k nelibosti některých poslušných současníků -, by měli rozhodovat vždy jen ti muži, kteří byli po léta a léta v čele myšlenkového boje nacionálního socialismu o moc. Nemají potřebu se dívat doleva a doprava nebo nahoru, aby zjistili, co si tamní lidé mohou myslet o té či oné otázce. Jejich měřítkem je zdravý instinkt, který je kdysi přivedl do hnutí a který dodnes řídí jejich jednání.

Počet těchto mužů, kteří tváří v tvář duchovnímu otřesu stojí neochvějně jako skála, však není velký; je to hrstka vyvolených, kteří jsou povoláni k vedení na základě své víry a vědomí, že nacionální socialismus

skutečně znamená zlom, a to i měřeno měřítkem dějin, které neznají dnešek, ale znají včerejšek a zítřek.

Víra a dogma

Věrné Německo

Mnichov, 9. listopadu. „Ach, ta doba bez víry.“ Tento povzdech zřejmě hluboce rozjitřených srdcí jsme často slýchávali ze strany cesty, po které jsme po léta pochodovali. Pokud nám tyto hlasy stavěly překážky, činili jsme je neškodnými, jinak jsme je nechali vzdychat a nezabývali se jimi. Šli jsme svou vlastní cestou a bez ohledu na to, jak dobře vybroušené a chytře formulované byly naše teoretické argumenty, jsme jim čelili jasnými činy a budovali novou říši.

Dnes však, v tento svátek, kdy se nejhlubší touha zformovala do nejdůstojnější podoby, dnes, vzhledem k této klidné hodině, kdy tisíce lidí prožily službu naší myšlence pod širou, otevřenou oblohou, kdy celé Německo prožilo hodinu posvěcení našeho vlastního světonázoru s těmito svědky na Königlichen Platz, chceme jednou vyslechnout onu vyčítavou námitku, abychom nyní znali odpověď tím jasněji.

Ať už v historii nebo v legendách, velké zázraky byly vždy dílem věřících srdcí, protože víra skutečně dokáže hory přenášet, tak to bylo a tak to vždy bude.

Jaké hoře však čelil onen neznámý s vroucím srdcem tehdy, když se poprvé rozhodl vydat na svou cestu? Jaký plamen v něm musel hořet, aby roztál led všech těch rozhořčených, pobouřených a unavených srdcí? Jaká víra musela být v Prvním, že s sebou vzal své muže na onen pochod do listopadového dne, jehož vítězný pád si dnes připomínáme?

Muži padli pod praporem, mučedníci povstali a posvětili tkaninu a znamení, a když znovu zazněl bojový pokřik, hory se staly ještě vyššími, ale i víra byla nyní silnější, neboť živé spojovala živelná síla těch mučedníků, jejichž obraz rostl a bděl nad veškerou slabostí a únavou. Vedle Vůdce stáli první nesmrtelní této myšlenky, hmatatelné, citelné symboly nedozírné velikosti našeho cíle.

Dnes, po historicky krátké době, se nacházíme uprostřed tohoto německého zázraku, pro který nám historie ani legendy nemohou dát žádné přirovnání. Existuje ještě někdo, kdo by byl tak slepý, aby ho neviděl v celé jeho velikosti?

My, kteří jsme dnes stáli s Vůdcem na Königlichen Platz a kteří jsme za ním po mnoho těžkých let putovali touto zemí, v níž jsme si kdysi připadali jako cizinci a která nám dnes zcela patří, jsme cítili mrtvé této vlajky mezi námi, víme, že zůstali s námi, že jen vstoupili do jiné dimenze, ale nikdy nás neopustili. Touto oslavou německého obrození dal tvar celé naší víře pro budoucí generace, pro všechny ty, kteří nemohli jít naší cestou, kteří nenesli ve své paměti obraz, pro nějž mají být tyto obřady trvalým symbolem.

Ne, vaše povzdechy, pokud vycházejí z upřímného srdce, jsou neopodstatněné, protože tento národ nebyl nikdy tak věrný jako dnes. Víra, která se nedá vtěsnat do úzkých šatů a domů, která nezamrzá v samozřejmých přikázáních, ale která vyžaduje činy a věrnost a je stejně nesmírná a krásná jako život této země a tohoto národa, Věříme ve věčný život a Věčná stráž v Mnichově je symbolem této víry. A když předstoupíme před tuto stráž, poznáme její přikázání, které od nás vyžaduje službu a práci bez ustání. Když přicházíme k našim mučedníkům, je tato myšlenka prvním příkazem pro naši existenci.

Stejně jako jsme nerozlučně spjati se svým národem skrze svou krev a své předky, stejně jako náš vlastní rod

a veškerý život v něm patří národu, tak je jeho nesmrtelností i náš trvalý život za všemi hranicemi individuální existence.

Tato jistota je závazkem, protože nám život nijak neusnadňuje. Dává nám zákon a směr pro naši práci a úsilí, které pak čistě a věrně předáváme těm, kteří přijdou na konci našich pozemských dnů.

Z takového dne, který má hodiny oslav, čerpáme v rozjímání stále novou sílu k tomuto přesvědčení. A ať už to nazveme vděčností, povinností, přikázáním nebo zákonem - naše víra je svobodná a nesnáší úzkoprsost nebo strnulost -, vracíme se na své pracoviště hrdě, a přesto s pokorou.

Ne, tento národ nikdy nebyl tak věřící jako dnes a z toho roste jeho síla. Pán Bůh byl totiž vždy spravedlivý k silným, kteří zůstali věrní sami sobě, protože zůstali věrní své krvi a svému národu.

Alfredu Rosenbergovi

Když jste mi před lety s dobrým slovem vnitřní solidarity daroval svůj nedávno vydaný Mýtus 20. století, vzal jsem si knihu, odjel do svého domu u jezera a hltal tuto

encyklopedii nacionálněsocialistického světonázoru. Díky vašemu dílu jsem zažil, že nacionální socialismus v sobě nesl nejen politické poslání, ale jako výzva a požadavek předpokládal duševní a duchovní proměnu německého národa. Ještě dnes vidím na Vaší tváři skeptický úsměv, když jsem předpovídal, že se knihy prodá mnoho set tisíc výtisků. Vaše pochybnosti byly zřejmě správné, protože ještě nikdy jsem nezažil takový literární bumerang jako při prezentaci tohoto konfesijního díla. Recenze se mi vracela ze všech stran.

Doba se změnila. Vedle zákonodárného díla Adolfa Hitlera „Mein Kampf“ byla Vaše systematika boje forem naší doby zvlášť způsobilá poskytnout vysvětlení o přesvědčení a duchovním základu hnutí. Znovu a znovu je třeba širší veřejnosti zdůrazňovat, že nejde o stranické dogma, ale o vyznání osobnosti.

Kde je světlo, tam jsou i stíny, a tak byl maják vaší práce brzy obklopen stíny temných!

Vaše dlouhé, trpělivé a shovívavé mlčení bylo vykládáno jako slabost a objevovaly se další a další brožury, které se o Vás otíraly, aby Vás rozpálily.

V polovině května dáváte odpověď těmto pánům („An die Dunkelmänner unserer Zeit" - „Temným mužům naší doby“).

Všem dobrým lidem, kteří rádi diskutují, aniž by byli zahaleni odborností, kteří házejí své slovo na takzvané misky vah, aniž by se svědomitě propracovali ke svědomitosti Vašeho Mýtu, mohu jen doporučit, aby si nyní přečetli alespoň těchto 104 stran německé prózy. Protože toto dílo ještě není na indexu, mohou si ho přečíst i katolíci!

Po prostudování polemických spisů Luthera a jeho současníků je člověk zpočátku překvapen zdrženlivým klidem, intelektuální disciplínou vaší odpovědi. Tenor Vašich vět je zdánlivě bez jakéhokoli vzrušení.

Člověk má příjemný pocit, že člověku zde jde o věc jeho dobrého svědomí. Veškerý zápal vašeho přesvědčení se přesunul k přesvědčivosti tezí, které jste předložil v době útoku a z nichž dnes nemusíte prozradit ani slovo.

„Ecclesia militans“ zahájila malou, svěží a veselou franktirérskou válku proti Vaší osobě. Počítala s tím, že vás může vědecky zabít.

Tento pokrytecký postup byl často zkoušen a testován po několik staletí, neboť Řím znal německou

důkladnost velmi dobře. Pokud se prokázalo - třeba i omylem, nějakou fintou -, že autora nelze brát vědecky vážně, neklid jeho duše, a tím i jediná podstatná otázka o oprávněnosti jeho bojů svědomí, byla smetena bez dalších řečí ze stolu. Církev nezajímala morální nutnost a vnitřní čistota duchovního povznesení, ale zdání správnosti.

Měla dvoutisíciletou zkušenost, že spánek světa byl a zůstal nejlepším obchodem pro upevnění její moci.

V takových případech konfrontoval neklidnou probouzející se, či dokonce probuzenou oduševnělost laika s rutinou jezuitské hlavy a ten, obratně vycvičený v podobných advokačních tricích, dokazoval vědecky chabý základ svého oponenta pomocí neomylnosti církve. Písemnost tohoto takto vyřazeného muže byla umístěna na Index a dobře chráněné stádo shlíželo shora na zbloudilé ovečky a mračilo se, aniž by mělo nejmenší tušení, o co vlastně jde, s arogancí, jaká se sluší na pravého křesťanského člověka.

Tyto kruhy temných mužů a ještě temnějších podporovatelů měly v zásobě dvě osvědčené spekulace:

Zaprvé se snaží vrazit klín mezi Vůdce a Vás. Říkají například, že kancléř je pozitivní křesťan, že aby dokázal

své křesťanství, musí tohoto pohana Rosenberga (pozor, milý náhodný čtenáři, v tom je ten trik! Rosenberg už byl označen za pohana!!) obětovat, stejně jako kdysi Abrahám obětoval svého syna. Rosenberg se však nestal jejich obětí. Vůdce má totiž zásadu z dob boje: věří, že člověk, na kterého nejsurověji útočí jeho političtí nebo bývalí odpůrci, musí mít v sobě něco z „dominikánů“, něco z nejvěrnějších služebníků svého Pána.

Za druhé, jak jsem již zmínil, apelovali na výchovný instinkt dobrého Němce. S anonymní razancí prohlásili Rosenberga za pseudovědce. Bohužel to opět prozrazovalo hrubou neznalost situace, kterou radikálně změnil nacionální socialismus. Opomnělo se, že Německo se velmi probudilo vůči tabu absolutní, pečetí označené pýše farizejských učitelů zákona.

Zdravý rozum se v Třetí říši už nedal podceňovat ani znehodnocovat. Naopak, tato říše právě pomáhá zdravému lidskému rozumu, nezkažené povaze a charakteru národa, aby promlouval a pracoval za jásotu celého omlazeného národa, který si oddechl. Diskuse, které dříve mohly mít smrtelný důsledek, připomínám nezaměnitelné vítězné aleje římské církve ve formě hranic, ztratily ve 20. století svůj smysl.

Jak je vidět, anonymní stylisté byli úplně mimo. Byli buď příliš osobní, nebo příliš věcní. Buď věřili, že dokážou rozložit Vaši osobu, nebo se domnívali, že jejich předstíraná objektivita je bez dalšího neomylná, prostě proto, že je a priori boží. Bohužel zapomínají, že tato bohorovnost ztratila pod jejich pozemskýma rukama svůj historický lesk, a to proto, že tito zastánci ve stínu historie příliš často zaměňovali svatý podíl s vlastním prospěchem. Tito lidé Vás, Alfrede Rosenbergu, nazývají pohanem, protože byli arogantní. Kdyby byli pokorní, jak by měli být z povolání, obvinili by sami sebe z pohanských přečinů. Pro Vás, Alfrede Rosenbergu, by bylo prakticky osudné, kdyby se tito zbožní bratři projevili jako ryzí křesťané a řekli: ano, svědomí tohoto člověka, ať je hrubé, ať bolí, ať přešlapuje na místě, je v podstatě správné. My jsme sekularizovaní a chceme uznat obvinění tohoto muže za znamení doby a chceme je vyvrátit, chceme se celou duší vrátit k naší myšlence. Pro tuto nádhernou, nadpřirozenou ideu je pro nás každá duše správná, každá příležitost není důvodem k pohoršení a dialektickému odmítnutí, ale milovaným důvodem k ušlechtilému, odvážnému ústupu a návratu domů!

Kdyby církvi nešlo o moc a politickou a ekonomickou nadřazenost, ale o nedotknutelnost božské všemohoucnosti, tak by Vás, Alfrede Rosenbergu, takto znevěrohodnila. Možná by dokonce měla dost moudrosti, aby řekla:

Tento Mýtus má pro nás cenu mše!

Nic z toho!

Neviditelným hrabošům je dovoleno ohlodávat jednotlivé kořeny, ale nikde se proti kmeni Vašeho organického díla neblýská mužná sekera.

To asi vysvětluje, proč Vaše odpověď dýchá téměř bolestnou veselostí. Žádná agresivita vůči věřícím, ale obětavost vůči zoufalým, opuštěným a zklamaným, to je tón tohoto psaní.

Církev se prezentuje jako jediná blahodárná instituce Ducha svatého. Vy, Alfrede Rosenbergu, si nárokujete svobodu Ducha pro sebe, svou práci a svůj světonázor. Vy neútočíte, vy zakročujete.

Chcete pomoci milionům lidí, které církev ztratila. Za církevní dryáčnictví naší doby nemůžete vy, Alfrede Rosenbergu, ale minulost církve, která se starala o své

politické postavení a moc místo o blaho duší těch, kteří jí byli svěřeni. Tolik v zásadě.

Není možné se Vaší knize podrobně věnovat. Je tak silná a ve své vnitřní důslednosti tak nevyhnutelná, že by ji člověk musel celou odepsat, nechce-li se provinit falešným zdůrazněním. My, kulturně-političtí služebníci národního socialismu, Vám můžeme jen poděkovat, protože Vaše jasná odpověď nám situaci objasnila. Každý, kdo nám není nakloněn, je proti věci!

A těm, kdo jsou proti věci, dáváme dobrou radu: neprosazujte cizí valuty, ani na papíře, ani v knižním řízení! Platí tu přísné zákony. A my zajistíme, aby se tyto zákony dodržovaly!

Vůdcovství, diktatura a inkvizice

Je samozřejmé, že princip vůdce a následovníků, který nyní nacionální socialismus začal realizovat v oblasti státní politiky, byl starými mocnostmi zpočátku zaznamenán s údivem, aby následovaly pokusy o odvrácení pozornosti a zastírání, jakmile se zjistilo, že tuto situaci již nelze změnit. Ve starých mocenských táborech se lidé snažili uvést to, co dělali v minulosti a

chtěli dělat i dnes, do teoretického souladu se zásadami nacionálněsocialistické politiky. Činily tak především určité kruhy hospodářského liberalismu.

Pro minulé období parlamentní demokracie bylo příznačné, že politika státu byla vystavena nejnepředvídatelnějším náhodám, že uprostřed nejtěžších politických situací se v parlamentech klidně odehrávaly grandiózní tahanice, ale v hospodářství se stálo na brutálním stanovisku absolutní vlády nad prací a lidmi. Čistě materiální vlastnictví bylo považováno za základ vlády nad lidským životem a princip politické svobody, který se zvrhl v nesvobodu, se v ekonomickém liberalismu změnil v diktaturu hospodářské a finanční moci. Navenek si liberální ekonomický diktátor nárokoval prostor pro lokty až k hranicím vězeňských zdí; uvnitř, bez ohledu na to, zda se jednalo o jednotlivce, nebo o korporaci, se od pracovní síly vyžadovala kolektivní podřízenost. S poukazem na to, že Německo má dnes silné a jedinečné politické vedení, se nejeden ekonomický liberál, který se ještě vnitřně neproměnil, snažil vysvětlit, že vlastně již realizoval vůdcovský princip v hospodářské oblasti, a pokud pomineme pochopitelnou bojovou náladu posledních let, nic mu

nyní nebrání ztotožnit politický vůdcovský princip s „dávno“ realizovaným hlediskem pána v domě.

Je samozřejmé, že nacionální socialismus musí zaujmout jasné stanovisko k těmto pokusům, které jsou tu a tam stále patrné. Politický vůdce se bude a musí rozhodovat nezávisle na vlastním ekonomickém prospěchu, a tedy bez jakýchkoli vlastních zájmů, ale pro majitele podniku je lidsky pochopitelné, ale politicky nepřijatelné, pokud může tisíce dělníků a zaměstnanců podřídit svým ekonomickým zájmům tím, že jim vyhrožuje, že je připraví o živobytí. Založení Německé pracovní fronty bylo deklarovaným rozchodem s ekonomickým egoismem jednotlivce ve prospěch jeho podřízení se nové pracovní etice. Princip vůdce a následovníků skutečně vystřídal ekonomického tyrana a beztvaré masy. A i když si někteří lidé na tento stav dosud nezvykli, nadcházející období je donutí tuto vnitřní i vnější proměnu uznat.

V podstatě se tím vyjadřuje, že ekonomický diktátor neměl nic společného s vůdcovským principem, ale s jeho opakem. Tyran patří k principu opatření a princip vůdcovství patří k vnitřně osvobozeným následovníkům. Ekonomický liberalismus se nemůže ani teoreticky, ani prakticky odvolávat na svou minulost, ani ji vnitřně

revitalizovat; jeho představitelé se mohou a mají pouze snažit jako jednotlivci přizpůsobit úkolům, které na celý národ klade politická nutnost.

Druhým typem, který se dnes snaží nárokovat si vůdcovství, je inkvizitor, i když v moderním 19. a 20. století se nezdá, že by byl nadán absolutní mocí jako v minulosti. Stejně jako ekonomický liberál se však nevzdal nároků na diktaturu v hospodářské oblasti a v současnosti usilovně pracuje na tom, aby terminologii nacionálního socialismu ztotožnil se zvyky a tradicemi církevní hierarchie. Zdůrazňuje, že nacionálněsocialistický stát požaduje autoritu a že princip autority se v římské církvi již dávno realizoval. Nacionální socialismus představoval vůdčí hledisko, zatímco katolicismus již po staletí umožňoval uplatnění nároku na vůdčí postavení prostřednictvím ustavení papežství. Nacionální socialismus vyžaduje bezpodmínečnou oddanost a poslušnost; římská církev činí totéž, a proto je nepřekonatelná. I zde jsou obrovské rozdíly.

Jistě, zcela schematicky vzato se vláda vůdce realizuje v římské církvi, ale v lidském životě se obecně projevuje stejně tak ve velení generála jako ve velení kapitána nebo velitele výpravy. Obsah vůdce se však liší

od vnějšího vzhledu. Jistě se týká duchovní a duševní svobody člověka; vnější organizace je druhotná, je prostředkem. Politický vůdcovský stát vyžaduje politickou a vojenskou podřízenost, nacionální socialismus je přísně organizované vůdcovské společenství zdola nahoru, ale není to duchovní inkvizice, propracovaná do posledních článků víry dogmatického zákonodárství pro všechny oblasti duševního a duchovního života.

Nacionální socialismus vyžaduje základní charakterový postoj, určité uznání hierarchie německých charakterových hodnot; navíc je tolerantní v otázkách náboženské víry a svobodného bádání. V tom se římská doktrína poslušnosti zásadně liší od německého pojetí svobody. První požaduje dogmatické zúžení nitra a světovládu navenek, zatímco druhá požaduje těsné vnější pouto v politickém společenství a vnitřní duchovní nekonečnost. I zde se tedy vůdcovství liší od vůdcovství zevnitř, a proto nelze nacionálněsocialistické vůdcovství ztotožňovat s organizačními formami a postavami minulých dob, ať už pocházejí z doby liberalismu nebo středověku.

Nacionálněsocialistická představa vůdcovství vychází spíše z jiných, totiž germánských vlastností, které

si vévoda a jeho jemnocitní stoupenci instinktivně uvědomovali v dřívějších dobách, které se později objevily v rytířství, byly dotaženy v pruské disciplíně Fridricha Velikého a nově zakusily zevnitř v německém osvobozeneckém hnutí.

Nacionálněsocialistická idea vůdcovství vychází z pojetí svobody, které velmi podobným způsobem vyjádřili velký německý mystik Eckhart, velký revolucionář Luther a myslitelé a básníci Kant a Goethe. Nacionální socialismus za sebou v tomto smyslu sjednotí celý národ jako následovníka, což je vlastně uskutečnění nejstarších a nejnovějších snů.

Pokud s nacionálněsocialistickým hnutím německý národ skutečně vnitřně pochopí tuto jedinou rozhodující skutečnost, teprve pak se vytvoří základ, pevný vnitřní základ pro trvalost této říše, která je spojena s požadavkem udržovat nutnou šlechtitelskou typologii a nutnou sebevýchovu charakterových hodnot a neochvějně vyžadovat selekci, aby velký úkol našel také velký národ, a tím i své velké naplnění.

Forma a obsah

Jednou z nejdůležitějších otázek naší doby je otázka náboženského konání. V posledních letech se tímto obtížným problémem spontánně zabývalo neobyčejně mnoho německých soukmenovců z potřeby svědomí najít jasnou cestu, která by odpovídala nacionálněsocialistickému světonázoru, a dospěli k nejrůznějším výsledkům.

Není naším úkolem jakkoli rozhodovat ve prospěch či neprospěch těch či oněch navrhovaných nařízení. Domníváme se však, že je naší povinností objasnit, aniž bychom se stavěli na jednu stranu, o co v celé záležitosti jde.

Naším cílem při takovém zkoumání není jako vždy negace.

Náboženská zkušenost nikdy nemůže a nesmí hledat svůj obsah a těžiště síly pouze v boji proti jiné víře. Takový základní postoj by totiž odporoval našemu smyslu pro morálku ve smyslu programu strany. Proto budeme muset při posuzování celého problému vždy vycházet z toho, že nás jako nacionální socialisty nezajímá obsah toho či onoho učení, ale pouze otázka, zda a do jaké

míry odpovídá zásadě našeho politického světonázoru, že náboženství je soukromou záležitostí.

Nový stát jasně definoval svůj postoj k náboženské otázce ve dvou zásadních větách. Za prvé, bod 24 našeho stranického programu zaručuje: „svobodu všech náboženských vyznání ve státě, pokud neohrožují jeho existenci nebo neporušují smysl pro morálku a etiku germánské rasy.“ Jinými slovy, naše vrozené, druhově a rasově podmíněné cítění se výslovně stává konečným měřítkem pro náboženská rozhodnutí.

Sám nacionálněsocialistický stát jasně vyjádřil, jak to má být chápáno v takzvaném výnosu o svobodě přesvědčení: „Víra je věcí každého člověka, za kterou se musí zodpovídat pouze svému svědomí.“ Z toho je zřejmé:

Nacionálněsocialistický stát se zdržuje jakýchkoli zásahů do skutečně náboženských záležitostí, pokud jeho představitelé nevstupují do oblasti politické.

Pravý smysl tohoto chování spočívá v uvědomění si, že jen tak lze dosáhnout toho, aby každý katolický nebo protestantský křesťan nebo i každý vyznavač jiného náboženského názoru mohl žít podle své víry uvnitř

strany a uvnitř Německa, pokud se za ni postaví jen z vlastního přesvědčení a vědomí.

To však neznamená, že by tento vysoký stupeň svobody mohl být ze strany osob s odlišným světonázorovým přesvědčením vykládán zlovolně a negativně.

Říšský vůdce SS to vyjádřil přesvědčivě, když v projevu, v němž nastínil úkoly Schutzstaffel, řekl: „Odmítáme však, aby nám bylo podsouváno, že jsme ateisté, jen proto, že se jako společenství nehlásíme k této či oné konfesi, k žádnému dogmatu, ani to nevyžadujeme od žádného z našich mužů, a aby bylo zneužíváno slovo ‘pohan’ k našemu očerňování.“

Chceme náboženské cítění a náboženskou obnovu, a to znamená, že nemáme nic společného s oním materialistickým pohledem na dějiny, který z principu odmítá veškerou religiozitu, protože z úzkoprsosti své vázanosti na tento svět popírá existenci metafyzického vůbec. Ty, kdo nevěří v nic, považujeme slovy říšského vůdce za „arogantní, megalomanské a hloupé“.

Proto se tento názor nemůže týkat těch, kteří nějak visí ve vzduchu jako odpadlíci od nějaké denominace. Konfesní církve se zcela nemýlí, když tvrdí, že od těchto

kruhů nelze očekávat žádné náboženské probuzení a obnovu, protože samotná negace není vhodným základem pro nové myšlenky. Skutečně nová náboženská zkušenost může vždy vzejít spíše jen z pozitivní tvůrčí vůle, která se pokouší vytvořit nový obsah víry.

To však přirozeně může být pouze dílem jednotlivce - člověka, který v sobě musí mít rysy reformátora či proroka, aniž by bylo nutné, aby jako takový jednal.

Nevidíme také důvod, proč by se ti Němci, kteří ze světonázorových důvodů nechtějí mít s křesťanstvím nic společného, především proto, že odmítají, aby ty části křesťanské morálky, které se jim zdají být cizí, byly předepsány jako mravní zákon, nemohli nějakým způsobem organizovat ve formě veřejnoprávního společenství.

To by bylo žádoucí už proto, že je to pravděpodobně jediný způsob, jak dosáhnout rovnosti, kterou dotyčné osoby a jejich rodiny často naléhavě potřebují.

Z těchto důvodů se také domníváme, že od všech těch našich soukmenovců, kteří se s věrností a přesvědčením hlásí k mravnímu zákonu vlastnímu naší rase, nelze dlouhodobě očekávat, že jejich malé děti budou zbaveny jakéhokoli tzv. slavnostního přijetí do

lidského společenství, jejich sňatky jakéhokoli veřejného posvěcení a konečně i jejich pohřby jakékoli slavnostní formy. Víme však také, že nová forma, nemá-li se stát výsměchem, se musí pomalu a organicky vyvíjet ze skutečných a starobylých zvyků, které existují dodnes, a nemůže být tedy náhle „vytvořena“ nějakou organizací.

Především však zastáváme názor, že tyto vnější zvyky, které samy o sobě organizaci ospravedlňují a vyžadují, nesmí být nikdy příčinou „organizace v náboženském světonázoru“. Neboť právě to je nejtypičtějším znakem skutečně germánského náboženského chování, že v této oblasti netoleruje žádný druh paternalismu nebo kolektivistického seskupování.

Pro germánské kmeny bylo a zůstalo náboženství soukromou záležitostí. Proto byli již germánští otcové domů svými vlastními kněžími a netolerovali žádné duchovní.

To, co potřebujeme, není nejasné nadšení pro nějaký tajný spolek a sektářské pseudoreligiozity, ale otevřená a upřímná oddanost náboženským a především morálním názorům našich předků.

Bylo jednou z nejhorších chyb všech malých konfederací, které chtěly obnovit náboženství naší rasy,

že se pokoušely navázat tam, kde násilná christianizace kdysi přerušila živý vývoj.

Není možné vymazat tisíciletí lidského a národnostního vývoje a považovat ho za neexistující.

Wotan a Thor zemřeli - a ti nadšenci, kteří před více než tuctem let zabili stejně starou formu u starého obětního kamene, byli smutní pošetilci, kteří zbytečně ohrozili dobrou věc. Ani předkřesťanské náboženské zvyky, ani myšlenky, na nichž jsou založeny, nejsou pro nás snadno použitelné. Má-li být učiněn pokus vyjádřit mravní vědomí, které jsme zdědili, ve vnějších náboženských formách, musíme se pokusit čerpat z posvátné knihy našich předků, Eddy, nanejvýš tak, jak to činí dnešní křesťanství s knihami Starého zákona. Jistě můžete nechat na sebe přímo působit poeticky krásné a zejména světonázorové pasáže, a pokud chcete, sestavit z nich jakýsi mravní zákon. Ale nesnažte se to přehnat.

Náboženství je záležitostí ducha, a proto může vycházet pouze z duchovního. Naším úkolem je pouze zajistit, aby Němci, který odmítl všechna orientální učení a snaží se bojovat za morální dědictví našich předků prostřednictvím vlastního poznání, nebylo v této snaze bráněno.

Duchovní krize

Nyní, když si sami odpůrci nacionálního socialismu uvědomili, že otevřený či skrytý odpor na politické úrovni je marný, poohlédli se po vhodném krytí a prozatím se nesměle znovu objevují na scéně ve snaze nadále lákat proti žihadlu v přestrojení. Toto maskování může vypadat velmi různě: někdy je čistě konfesijní, jindy je „vědecky“ zabarvené. Nic by však nemělo zakrýt skutečnost, že jde stále o tytéž kruhy, které hodlají narušit vývoj nacionálního socialismu jako v minulosti.

„Werner Sombart se ve své nové práci ‚Německý socialismus‘ pokusil o celkový pohled na současnou situaci a zkoumal také příčiny krize, v níž se naše otčina a celý kulturní svět ocitly. Za politickými a hospodářskými procesy ve sféře světonázoru správně hledá konečné příčiny nesmírného zmatku, který otřásá a ohrožuje existenci nás všech.“

Těmito slovy, která z hlediska srozumitelnosti nejsou nijak závadná, začíná úvodník düsseldorfského listu „Deutsche Bergwerkszeitung“. Jsme zvyklí na nejrůznější zlomyslné útoky proti našemu světonázoru - ale málokdy nám bylo řečeno tak přímočaře a jasně, že jsme nejen vinni za neúspěch dnešního křesťanství, ale viděno v

denním světle i za pád celého světa, který lze podle jeho názoru očekávat poměrně brzy.

Autor, který si říká Spitama, s každým svým řádkem zvažuje, kam až může zajít se svým nenávistným hromaděním dovedně maskovaných urážek nacionálního socialismu, aniž by se dostal do rozporu s trestními ustanoveními zákona. Zapomíná však, že neváží me slova, ale rozum, a že také nejsme tak hloupí, abychom v takové „vědecké diskusi“ rozpoznali, čím je, totiž politickým pamfletem.

Prakticky by to uspokojilo jak pana Spitama, tak „Deutsche Bergwerkszeitung“, který tomuto drzému výsměchu nacionálněsocialistickému světonázoru poskytl první dvě strany velkým písmem v osmi sloupcích. Dotyčná intelektuální oblast se však žádnými donucovacími prostředky nevyčistí. Pro nás je však nejdůležitější, aby těm Němcům, jimž je „Deutsche Bergwerkszeitung“ určen, bylo jasné, že „duchovní krize současnosti“ je zcela jiná, než jak ji vidí pan Spitama, a že zejména to, co chce vidět jako „příčinu nemoci“, je jediným lékem a jediným východiskem do německé budoucnosti.

Vlastně jsme si neuvědomovali, že žijeme v „obrovském zmatku“, který „otřásá a ohrožuje existenci nás všech“. Měli jsme vlastně dojem, že soukmenovci, kteří nám byli ještě vzdálení (pokud mezi čtenáři „Deutsche Bergwerkszeitung“ ještě nějací byli), s námi souhlasí v názoru, že nacionální socialismus tento „nesmírný zmatek“ ukončil a nahradil ho řádem, který je stejně prospěšný jako plodný. Vývoj posledních let však zřejmě nenechal pana Spitama a jeho zdroj klidnými, protože oba stále věří, že německý národ se stále nachází v oné pekelné zkáze, která je skutečným smyslem výše zmíněného eseje, jako nevyhnutelný důsledek odvratu od křesťanství.

Ve svém článku, který nazval „Příčina nemoci“, pan Spitama dalekosáhlými a věcně správnými argumenty dokazuje, že marxismus si vytkl za cíl odbožštění západního myšlení. Na základě četných citací dokazuje, že zřeknutí se křesťanství, respektive křesťanských církví, zejména v druhé polovině minulého století, bylo samozřejmým průvodním jevem materialistického světonázoru.

Proti těmto výkladům, pokud se týkají dějin náboženství a filosofie dějin, by bylo málo námitek, kdyby smyslem celého eseje nebylo přisuzovat podobné

tendence v této oblasti především nacionálnímu socialismu. Pan Spitama završuje svou moudrost závěrečnými slovy:

„že spásu a záchranu pro Německo lze doufat pouze v návratu k tomu, který je cesta, pravda a život. (Tedy Kristus!) Jedině na této cestě může Západ uniknout zkáze, která mu byla předpovězena.“

Tak tady to máme! Za úpadek Západu může nacionální socialismus, který je samozřejmě obviňován z nepřátelství vůči církvi. Vždyť odkřesťanštění „je nemoc, kterou trpíme a na kterou bychom museli zahynout, kdyby se nám ji nepodařilo odstranit“.

Aby to dokázal, vytahuje všechny brzdy církevního blahobytu. Neškodný a nikterak aktuální profesor Sombart je citován poněkud pochmurnou větou, kterou pan Spitama označuje za „temperamentní“:

„Jen jako ďáblovo dílo lze vykládat to, co jsme zažili. Způsoby, kterými satan nasměroval lidi na svou cestu, lze jasně vysledovat: ve stále širších kruzích ničil víru v nadpozemský svět a vrhal tak lidi se vší silou do pustiny tohoto světa.“

Nechybělo mnoho a pan Spitama by nás, případně zařazené mezi horní a dolní čerty, obvinil z toho, že dnes

už jeho chatrná „víra v posmrtný život“ u většiny našeho národa neobstojí. Neboť je to tak, jak to popisuje autor článku, ta nejstrašnější z hrůz:

Moderní lidé se již nenechávají zastrašovat hrozbou trestu v pekle a vábení nadpozemské odměny je již neutěšuje nad nepříjemnostmi tohoto světa.

Nebylo třeba házet flintu do žita tím, že za garanta takových názorů byl zvolen právě Heinrich Heine - jako by tento židovský, ale proto velmi vychytralý myslitel správně nepředvídal vývoj, když říkal, že nebe máme s důvěrou přenechat jen andělům a vrabcům.

Jistě - naše religiozita, tedy víra v náš národ a jeho budoucnost, stojí oběma nohama pevně na zemi. Nepřicházejte však za námi s námitkou, že se takové myšlenky „snaží nahradit sesazeného Boha ve ‚svědomí‘ a jeho kategorickém imperativu“.

Odmítáme, aby naše nejsvatější přesvědčení bylo označováno za pseudonáboženství, jako by naše víra byla méněcenná než víra denominačních kruhů. Věříme ve věčnost stejně jako církevní křesťané. A jestliže věříme, že síly, které daly našemu národu morální impuls k smrtelnému pokání, jsou stejně „náboženské“ jako ony mnohovrstevnaté ideje, které, téměř pohřbeny

středověkými dogmaty, tvoří skutečné jádro dnešní církevní nauky, je to proto, že jsme schopni vidět a prožívat věčné tady a teď - což je vlastnost, kterou křesťanství, kdekoli bylo a je živé, ctilo a pěstovalo.

„Víra v Boha a posmrtný život je ve skutečnosti kořenem morálky, z něhož čerpá svou obecně závaznou sílu. Autonomní morálka, která chce odstranit Boha jako zákonodárce a soudce, je studijní rostlina, která není odolná vůči povětrnostním vlivům a nemůže odolat bouřím vážných pokušení. Autonomní morálka, tento produkt moderního subjektivismu, se rovná sebezbožštění člověka.“ - A je to tady, zákeřná rána do zad!

Pro nás je jakákoli morálka, která je nařízena shora a vnucena lidem, stejně odsouzeníhodná jako pokrytecké chování, které například často zneužívá nejpřirozenějších lidských chyb k politickému ovládnutí duševně nezralých formou zpovědního tajemství.

Abstraktní nauka o prvotním hříchu, kvůli níž je nutné především vykoupení - pád člověka, ba samotný pojem hříchu, jak ho vidí církev, s odměnou a trestem na onom světě - je pro lidi naší rasy nepřijatelná, protože je neslučitelná s pohledem na svět naší krve.

Nad všechny konfesijní spory - a debat o náboženských problémech může být v dnešním Německu sotva víc - považujeme za nezvratnou skutečnost, že budoucnost našeho národa závisí především na tom, aby náboženství jako služebník státu vytvářelo nové duchovní formy, které by byly vhodné k tomu, aby pomáhaly uskutečňovat hrdinský životní ideál naší rasy. Pak - a jedině pak - by se snad mohlo podařit skutečně zakořenit křesťanství, které je dnes bohužel stále ještě převážně jižanské, v našem národě, což se, jak víme, za tisíc let od násilné christianizace vůbec nepodařilo.

Je proto od Spitama drzé mluvit o katolické dogmatické formě křesťanství jako o „víře našich otců“, jako by nebylo zapotřebí staletí tvrdých bojů, aby bylo toto náboženství lásky našim otcům vnuceno mečem a mučením.

Navíc dnes víme, jak silně proniklo náboženské cítění germánství právě do „německého“ křesťanství, takže společenská morálka, kterou by církev tak ráda považovala za svůj vlastní výtvor, vycházela mnohem více z etických vlastností naší rasy než z kazatelského učení středověkých staletí.

A konečně nesmíme zapomínat, že posledních tisíc let v každém ohledu znamenalo odcizení od původního zdroje našeho bytí a našeho druhu. Rozhodně je nechceme přeskočit, nebo dokonce vymazat ze svého vědomí, ale nechceme zapomenout, že i těchto tisíc let před Bohem je jen tolik, „kolik je denní a noční hlídka - před věčností, kterou prožíváme na tomto světě“.

Před tisíci lety našeho národa a desetiletími naší rasy se arogantní omyly falešného učení, které je lidem cizí, příliš nepočítají. Těm, kteří si ze zlé vůle a ozdobeni cizím peřím představují, že mohou beztrestně hanobit naše náboženské cítění, by to mělo být řečeno.

Doba bez víry?

„... Jen málo svatých k nám přistupuje tak lidsky blízko jako tato svatá matka a jen málokterý má tolik co říci právě matkám naší doby, zaměřeným pouze na pozemskou kulturu, s jejich mravní a duchovní prázdnotou a rostoucími nebezpečími pro mládež, jako ona. Proto s radostí saháme po tomto spise, který nás v naší současné situaci oslovuje obzvláště silně...”

To je závěr recenze knihy v časopise Sdružení katolických žen a matek, posla apoštolátu modlitby „Žena a matka“.

Na tomto citátu není nic překvapivého, protože to, co je zde řečeno, najdeme více či méně zdůrazněné téměř ve všech církevních novinách. Lidé vyjadřují hlubokou lítost, když mluví o současnosti a věští v mystických proroctvích pád německého národa do nemravnosti a zkaženosti.

Pomiňme dnes skutečnost, že tento způsob světonázorového pesimismu není ničím jiným než otevřenou agitací proti nacionálněsocialistickému státu, a objektivně prozkoumejme, na základě jakých skutečných faktů by byla denominačně vázaná literatura oprávněna k takovým obviněním. Abychom nebyli obviněni z povrchnosti, prozkoumejme každé tvrzení zvlášť.

Věříme, že jsme časopis „Frau und Mutter“ pochopili správně: Vychází z toho, že nemorálnost je dnes větší než v posledních letech, a s ní i nebezpečí pro mladé lidi, které údajně neustále roste.

Na první pohled se toto tvrzení může zdát absurdní. Neudělal přece stát důkladnou práci, aby vyčistil mravně rozkladné vlivy, které v poválečných letech

představovaly vážné nebezpečí pro naši mládež prostřednictvím tisku, kina, divadla a velkoměsta s jeho nestoudnou reklamou? Vše, co mělo kdysi za cíl demoralizovat a rozložit, dnes z německého veřejného života zmizelo. A přesto takzvaný křesťanský tisk týden co týden varuje před morálními nebezpečími, která mladým lidem v nové Říši stále hrozí. V policejních zprávách člověk marně hledá dokumenty, které by tento výkřik nouze podpořily.

Jedinou větší skandální aférou, jejíž odhalení však přineslo obraz neuvěřitelné morální zkaženosti, byly františkánské procesy v Koblenci. Věčná morální kázání klerikálního tisku se mohou týkat pouze těchto událostí v řádových větvích. Takže morální soudy nakonec nejsou namířeny proti nacionálnímu socialismu? - S radostí vítáme takovou sebekritiku, která je o to potřebnější, že státu chybí poslední prostředky, aby zasáhl v zájmu německé mládeže a pověsti národa a v neposlední řadě i katolické církve. Z obvinění ve výše uvedeném citátu tedy zbývá „pouhá kultura tohoto světa“ a údajný nedostatek víry, z něhož jsme obviňováni.

Oba výrazy znevažují čest nesčetných Němců, kteří se nemohou smířit se svým svědomím, že stále patří k některému z existujících náboženských společenství, a

proto za nimi udělali tlustou čáru. Pokud se tentokrát ujmeme slova za ně, není to proto, abychom se zavázali tím či oním směrem, ale abychom přispěli k vyjasnění duchovní situace, které musí přijít v zájmu německého národa.

Je snadné tvrdit, že je někdo bez víry, zvláště když jste sami tak netolerantní a myslíte si, že jste si osvojili jedinou víru, která vás činí blahoslavenými. Zvažme zde však také možnosti reálných stavů, které by takové obvinění mohly ospravedlnit!

Jedním z prvních činů nacionálního socialismu po 30. lednu 1933 bylo rozpuštění bezvěreckých spolků a s nimi i těch stran a sdružení, které považovaly náboženství za „opium pro lidstvo“. Kromě toho nechalo nacionálněsocialistické Německo jmenovanými představiteli prohlásit, že v novém státě nebude existovat žádný rozdíl mezi vyznáními a že každý může být spasen podle svého způsobu přesvědčení, pokud se jeho náboženské přesvědčení podaří sladit se základními názory našeho národa.

Církev, která po léta sváděla beznadějné boje s bezbožným hnutím a představiteli Internacionalistů, se tak rázem zbavila protivníka, proti němuž již nebyla

schopna klást vážnější odpor. Jestliže dnes zainteresované strany tvrdí opak a křesťanství se označuje za „jedinou hráz proti bolševismu“, měl by příklad Španělska učinit vyvracení této domněnky zbytečným.

Po převzetí moci nacionálními socialisty se církve v Německu již nemusely bránit vnějšímu nepříteli. Dostaly opět příležitost věnovat se v klidu a míru svým vlastním úkolům, které pro ně přirozeně zčásti spočívaly v tom, že přivedly zpět do církve ty stoupence, kteří odpadli v důsledku bezbožné propagandy systémové éry. V této snaze byly obě náboženské obce, katolická i protestantská, zjevně neúspěšné, neboť lze předpokládat, že modlitebny se nenaplnily, ale vyprázdnily. Nacionálnímu socialismu se naopak podařilo tyto lidi začlenit do národního společenství a dát tak jejich životu nový smysl.

Vyvozovat z této skutečnosti závěry o době bez víry, jak to dělají některé církevní kruhy, se nám však jeví jako scestné. I zde by měl člověk nejprve hledat trn ve vlastním oku, než začne vykřikovat o údajné třísce v oku bratra a zaříkávat se na Sodomu a Gomoru.

Je pravda, že někteří Němci se ke svému náboženskému společenství obrátili zády teprve v posledních třech letech. Proč? Sotva proto, že by to stát považoval za žádoucí, jak tvrdil některý zahraniční tisk, ale v mnoha případech proto, že nacionální socialisté, kteří byli loajální svému Vůdci a svému národu, už nechtěli být uráženi z kazatelny.

Ti, kdo se z těchto důvodů odvrátili od církve, nejsou nevěřící, protože tento krok učinili z pocitu odpovědnosti vůči spravedlnosti, z vnitřního zarudnutí, do něhož je nedohnal stát nebo nacionální socialismus, ale nezodpovědní agitátoři na kazatelně. Jen oni nesou vinu za to, že se věřící protestanti a katolíci odchýlili od své dřívější víry nebo jejího pozemského vyjádření.

Tato skupina lidí je však pravděpodobně daleko početnější než ostatní, kteří sice kdysi patřili k církvi organizačně (kvůli vyznání svých rodičů), ale nikdy k ní neměli vnitřní vztah. I zde je nakonec absurdní vinit ze selhání církevních autorit stát. Nacionální socialismus sice hlásal svobodu vyznání, ale struktura jeho světonázoru znamenala, že musel odmítnout jakoukoli podporu církvi. Pokud se nyní tvrdí, že za vývoj věcí může „kultura tohoto světa“, kterou hlásal nacionální socialismus, nechává nás toto tvrzení chladnými, neboť v

něm nevidíme žádnou výtku. Musíme se však zdržet toho, abychom ztotožňovali životní postoj nacionálního socialismu s nedostatkem morálky a víry, jak to dříve propagoval marxismus a bezbožné organizace v Německu.

Jsme přesvědčeni, že neuznání těchto rozdílů je chybou, která by se jednoho dne mohla trpce vymstít všem těm kruhům, které si stále představují, že je mohou záměrně přehlížet a zakrývat, protože staré pravidlo nás učí, že je lepší přeceňovat než podceňovat sílu druhých.

Každý, kdo dnes cestuje po Německu s otevřenýma očima, najde lidi, kteří se opět spokojeně věnují své každodenní práci a jejichž víra v budoucnost je neotřesitelná. Nejzřetelněji je to vidět o těchto vrcholných svátcích přídělového hospodářství, kdy celé Německo, reprezentované svými nejlepšími silami, skládá rok co rok v Norimberku účty z vykonané práce.

Každému, kdo dnes mluví o době bez víry, bychom jen přáli, aby na něj zapůsobil například takový sjezd Hitlerovy mládeže nebo pracovní služby, aby si konečně uvědomil, k jak hluboké změně v našich končinách došlo, a to i co se týče duše. Všichni tito lidé, kteří se každoročně scházejí v Norimberku, se nesjednotili jen na základě

programu nebo racionální úvahy. Rozhodující bylo jejich srdce. A působivé úspěchy, kterých tento 67milionový národ dosáhl v posledních třech letech, by nebyly možné, kdyby tato menšina nevěřila v jediného muže, který je dnes Vůdcem a kancléřem německého národa. Charakterizovat muže a ženy z hnutí, kteří byli připraveni dát vše, pokud to bylo požadováno, jako bezvěrce, je ironie, která možná vejde do německých dějin jako vtip.

Naši odpůrci mají pravdu, když tvrdí, že do nacionálního socialismu se dostal jiný druh víry, ale kdo by mohl tvrdit, že má jedinou pravou víru? To je spor o císařovy vousy, kterého se neúčastníme, protože jsme toho názoru, že jeden člověk může být přesvědčeným křesťanem a jednat ze své víry tak, aby byl hodnotným členem svého společenství, zatímco jiný může být vyznavačem buddhismu a dosáhnout téhož cíle.

Rozhodující pro nás není víra jako taková, ale její účinek, a ten může být u různých lidí a ras velmi rozdílný. V konečném důsledku však ve zkoušce dějin obstojí pouze ty světonázory, které dokázaly formovat národ a inspirovat ho k dosažení nejvyšších výkonů. Křesťanská církev byla kdysi takovým pozitivním zdrojem moci, který dokázal zanechat svou stopu v pozemském světě.

Není žádný pádný důvod upírat tuto budoucnost jiné, mladé myšlence.

Vnitropolitický vývoj označují za zázrak zejména cizinci, kteří Německo znali v minulosti a mají možnost vidět dnešní situaci. Není to zázrak i pro ty, kteří znají tajemství tohoto úspěchu? I my jej můžeme nazvat zázrakem, aniž bychom byli vyčpělí a otevřeně přiznali podmínky, které jeho existenci vůbec umožnily.

Úspěch apelu, kterým nacionální socialismus oslovil německý národ, spočíval v uvědomění si síly a dobra, které v něm dřímaly. V době, kdy se každou neděli na stovkách bohoslužebných míst vtloukala návštěvníkům kostela do hlavy ubohost a neschopnost všeho, co má lidskou tvář, vystoupila mezi lidmi dosud neznámá postava, která neměla žádnou vnější moc, jíž by mohla poroučet, a která hlásala pravý opak toho, co se pánové z kazatelny snažili věřícím vnutit, totiž že není troufalé pokoušet se „dát svět do pořádku“. Nacionální socialismus nikdy neagitoval lidskou slabostí a strachem z trestu v jiném světě, který je mimo naše pozorování. Možná právě toto - tato „kultura tohoto světa“ - stojí za jedinečným vzestupem tohoto hnutí.

Je však nebezpečné pracovat s novými slovními útvary, které často nejsou ničím jiným než hesly, a proto „kultura tohoto světa“ vyžaduje vysvětlení: Často a rádo se jistým kruhům vytýká, že současníci, kteří nepatří k oběma křesťanským náboženským společenstvím, obvykle lépe vědí, co nechtějí, než co chtějí. Do jisté míry to může být pravda, tj. do té míry, do jaké je obtížné najít podobně rigidní formuli pro nové myšlenky z hlediska křesťanské dogmatiky. Pochybujeme, že jde o zásadní nedostatek, protože podle našeho názoru se v němčině nerozhoduje ani tak duchovní, jako spíše duše, instinkt. A přece by nemělo být tak obtížné vyjádřit v několika větách náboženskou vůli milionů dobrých Němců, kteří již nemají vnitřní vztah k církvi.

To, co je odlišuje od ostatních, je právě „kultura tohoto světa“, ohnivá víra, že jsme na tuto zemi nebyli Bohem postaveni proto, abychom ji oplakávali jako slzavé údolí, abychom byli nakonec vykoupeni, že nás Boží prozřetelnost nepostavila na tuto zemi kvůli bolestné zkoušce, podle jejíhož výsledku bude později vyměřena odměna nebo trest, ale s úmyslem, abychom se zde snažili co nejlépe a tak prakticky realizovali Boží moc, která v nás také žije. Nicméně tato myšlenka není materiální „kulturou tohoto světa“, která by popírala posmrtný

život, neboť i my se cítíme být spojeni v nekonečnu za léty minulými a budoucími prostřednictvím střídání pokolení, které odpovídá pohybům moře jako příliv a odliv.

Proti „nové víře“, která je živá mezi německým národem, by se daly napsat knihy velikosti svazku, které by matematicky dokazovaly „smrtelný hřích“ „kultury tohoto světa“. Nezastavily by běh přirozeného vývoje, ale možná by ho urychlily excesivností a netolerantností útoků. V tomto smyslu by církevní časopisy a náboženské listy, které se cítí povinny podrobně zkoumat dnešní nemorální a bezvěrecký svět, měly zvážit, zda jejich práce není zbytečná, ne-li dokonce škodlivá pro dosažení vlastních cílů.

Neměli bychom nic proti tomu, kdyby místo zlomyslných projevů na kazatelnách, podpásových šťouchanců a skrytých útoků probíhala otevřená, upřímná debata mezi různými silami na duchovním základě. Mohlo by to našemu národu přinést jen všeobecný prospěch.

Útoky církevních kruhů proti nacionálnímu socialismu, které jsou na denním pořádku, vyvolávají

pouze dojem, že hlasitost a přehnaná horlivost nahrazují nedostatek jistoty.

Urážlivé?

Bývaly doby, kdy byl protiklad mezi tělem a duší středobodem myšlení. Křesťanský středověký dogmatismus využíval orientální myšlenku prvotního hříchu v boji proti energické a životodárné nordické vládnoucí třídě všech tehdejších evropských států a prohlašoval všechny přirozené tělesné pudy, dokonce i celý zdravý smyslový život, za nepřátelské vůči Bohu. Celý svět tohoto světa byl postaven do protikladu ke světu duše, který se od něj takříkajíc odpoutal tím, že jako hnací sílu předpokládaného zušlechtění člověka použil naději na posmrtný život.

Celý tento systém dogmatismu, cizího našemu druhu a přirozenosti, měl podkopat vládu silného, vitálního germánství nad světem a nakonec ho svrhnout. Nejnebezpečnějším argumentem v řetězci všech těchto sofistik bylo učení, že život duše má bezpodmínečnou výsadu ve všech oblastech, což by se rovnalo vládě duchovenstva i v politických záležitostech.

Celkově lze říci, že severské smýšlení zvítězilo nad tímto středověkým, temným světem hříšných názorů; víme, že jak si uvědomovali staří Řekové a Římané, kteří se stále cítili nordicky, zdravá duše může žít pouze ve zdravém těle a že skutečné naplněné lidství existuje pouze tehdy, když duše a tělo, vnitřní a vnější život tvoří dokonalou jednotu. Věříme, že se brzy naplní vznešené tvrzení, které kdysi vyslovil Nietzsche: „Přijde doba, kdy duch bude stejně doma ve smyslech jako smysly v duchu“. Proto nechceme nic vědět o hanobení tělesnosti, které stále straší v mozcích některých „dobrodějů“.

Zarathustrova slova: „Přikázal jsem vám zabít vaše smysly? Říkám vám: zušlechťte své smysly!“ platí i pro nás. Musíme totiž uznat, že znevažování „těla“ nebylo ničím jiným než politickou zbraní „rasově nižších“, kteří se tak mstili za to, že kvůli své vlastní dědičné tělesné dispozici všude na světě nedosahovali úrovně fyzicky zdatných nordické vládnoucí třídy. Jsme hrdí na to, že jsme se vrátili ke zdravému cítění našich předků, a proto nový stát věnuje zvláštní péči rasovému a fyzickému zdraví dospívajících generací.

Již nordické Řecko stanovilo věčně platné zásady pro podobu těla v moderní době. Od renesance, kdy nordický postoj k životu zvítězil nad mnišskou potemnělostí, se

postavy klasického sochařství vydaly na vítězné tažení celým světem jako nejdokonalejší vyjádření lidského smyslu pro krásu. Nikoho, dokonce ani papeže, kteří umně podporovali oživení klasické antiky, nenapadlo morálně kritizovat tento nezvratný kánon ideálu krásy, kromě několika fíkových listů, které umírající středověk rychle připojil k originálům.

Vítězství velkého německého malířství pozdní renesance, především Dürera, Holbeina a Cranacha, však poskytlo umění vnitřní a vnější svobodu fyzického zobrazení, která je nezbytná k vytvoření dokonalých výsledků. Lidské tělo bude vždy nejvyšším myslitelným objektem umělecké tvorby. Stejně jako příroda stvořila člověka, ale nikoli postiženého nedostatky jedince, nýbrž v nejvyšší dokonalosti všech forem a útvarů těla, měla by i divákům uměleckých děl hlásat radost ze života blízkou tomuto světu - a oslavovat vítězství zdravého citu nad mnišským asketismem, který je nepřátelský vůči existenci.

Baroko a klasicismus, a především mistrovská díla minulého století, dále rozvíjely tento smysl pro krásu stejně u všech civilizovaných národů, takže ještě před více než stoletím se nepovažovalo za pohoršující volit jako motivy uměleckých děl zcela nahé postavy. Žádný z

našich největších malířů a sochařů zde nečiní výjimku. Ani Schwind, ani Feuerbach, ani Menzel, ani Klinger, ani Rauch, ani Begas se nevyhýbali zobrazování lidského těla v nezahalené nahotě - a tak by vlastně bylo vše v pořádku, kdyby, ano, kdyby se představitelé oné obšírně popsané středověké teorie hříchu, kteří považují jakoukoli glorifikaci krásy za zločin, opět nepokusili obratně aplikovat své předpotopní jedovaté injekce.

Jako vždy jsou okamžitě připraveni s heslem, že vystavování nahého lidského těla je v podstatě pohanské a navíc vybízí ke smilstvu. Jak chtějí zdůvodnit druhé tvrzení, nám ovšem zůstává záhadou, protože se vždy omezují na to, že jde prostě o to, že tělesnost znamená také hříšnost.

Typickým příkladem je dopis faráře Stephana Vollerta z Greizu redakci listu „Völkischer Beobachter“.

„Co však říci o zvláštním vydání „Völkischer Beobachter“, ptá se, „s vyobrazením ‚německého umění‘ na obrázku nahé ženy? Copak německé umění nemá jiné a vznešenější předměty než toto? Styděl jsem se, když se mi noviny dostaly do rukou, a okamžitě jsem z Beobachteru vystřihl dva sporné obrázky a roztrhal je. Vezměte si, že se noviny dostávají do rukou obyčejným

lidem a dětem. Chce snad „Völkischer Beobachter“ zavádět kulturu nahoty?“

V tomto kulturním dokumentu je třeba prověřit tři věci. Za prvé, dostatečně charakterizovaný středověký základní postoj, podle něhož nahé tělo, a zejména ženské, není nic ušlechtilého, nýbrž něco pohoršlivého a nízkého. Takový postoj, logicky vycházející z křesťanského pojetí, však již nemá mnoho společného s křesťanstvím, jak je dnes obecně kázáno, protože to již dávno rozpoznalo nesmyslnost potlačování smyslů a s tím souvisejícího prohlašování tělesnosti za méněcennou.

Sotva by si nějaký protestantský pastor - a Vollert jím je - přál, aby se znovu oživily nezdravé scholastické formy myšlení z dob inkvizice. S tímto pokřiveným postojem k umění je pan Vollert pravděpodobně zcela osamocen, protože pro drtivou většinu německého národa je umění nejvyšším projevem kulturního života, a tím i věčné vůle národa.

A je tak těžké pochopit, že si umění nutně vybírá nahé tělo, nebo, řečeno křesťanskou terminologií, nejdokonalejší dílo Stvořitele, jako nejdokonalejší objekt své tvůrčí vůle?

Tím se dostáváme k druhému argumentu. Pastor Vollert se styděl a uspořádal jakési soukromé auto-da-fé, aby utišil své svědomí. Tento kacířský soud se samozřejmě konal v jeho tiché poustevně a postiženými touto velmi trapnou inkvizicí byly jen dva nevinné kusy papíru. Ale co jiného to je než upalování čarodějnic v malém měřítku, s přesně stejnou morální domněnkou, jakou před staletími organizovali papežovi emisaři, kteří masově vraždili v německých zemích?

Máme však ještě třetí výtku vůči faráři Vollertovi. Jeho útok na veřejné mínění má podobu podivného tvrzení, že umění by se nemělo dostat do rukou „obyčejných lidí“ a dětí.

Jaké musí být vnitřní rozpoložení člověka, který v obraze ideální nahoty vidí něco morálně nebezpečného, nehledě na to, že zmíněné omezení svědčí o tom, že Vollert zjevně považuje umění za výsadu nějaké třídy.

Jistě se v zobrazování, zejména v moderním umění, i přes určitou očistu najdou různé sporné prvky – ale musíme se proto obávat, že by byly školní třídy zkaženy, když je vezmeme do muzeí? I zde platí rčení: „čistému je vše čisté“, - a tak v opačném smyslu Vollertovy výtky již neplatí.

Na konci svého dopisu přidává pastor Vollert další útočnou fanfáru. Obviňuje „Völkischer Beobachter“, že chce propagovat nudismus, což znamená, že autor dopisu nepoznal hlubokou vnitřní souvislost mezi uměním a světonázorem, který potvrzuje tělo.

Protože jsme výslovně hájili právo umění zobrazovat nahé tělo, musíme proto v dobrém i zlém zaujmout stanovisko i k velmi jemným duchovním vztahům, které spojují tzv. nudistickou kulturu s uměním.

Výše jsme vysvětlili, že každý život potvrzující a aktivní věk musí potvrzovat tělo jako zdravého nositele veškeré lidské zkušenosti. Naše století udělalo více než kterékoli jiné od dob Řeků a Římanů pro obnovu tělesnosti, která ve středověku atrofovala, a tak není divu, že v průběhu tohoto hnutí jednotliví nadšenci přestřelili.

Koncem devadesátých let vznikla tímto způsobem celá řada většinou organizovaných společenství, která obvykle v nejpřísnějším ústraní překračovala obecný dobový požadavek na tělesnou kulturu tím, že obrátila karty a prohlásila nahotu za jedinou možnou formu tělocviku. Tito podivní světci zacházeli tak daleko, že s nejslavnostnějším patosem přesvědčení prohlašovali, že je to jediný způsob, jak úspěšně bojovat proti skutečné

nemorálnosti, protože jakmile si někdo zvykne na ušlechtilou čistotu „nahé kultury“, bude pohrdat tělesnými nedostatky způsobenými civilizací a vyhne se jim.

Nadšení stoupenci tohoto směru byli nakonec natolik „dogmatičtí“, že považovali koupání v plavkách za nemorální čin, protože pouze zakrývání určitých částí těla je hanobilo jako nemorální; názor, který byl zcela logický a důsledný, ale jehož důsledky musely vést k neúnosnému zveličování celého problému. Všechny tyto kluby nahého koupání se totiž nyní prohlašovaly za patentované světové inovátory a v systémové éře, která poskytovala dobrou živnou půdu pro nejrůznější extrémní zvláštní zájmy, vesele vzkvétaly politicky většinou krajně levicové spolky „milovníků slunce“ a podobné organizace.

Bylo by nejen nespravedlivé, ale také nesprávné vinit z toho, co se v těchto kruzích stalo, nacionální hnutí, které se vždy zasazovalo o zdravý přístup k těmto otázkám.

Kvůli nepořádku, který marxisté v této oblasti způsobili, bychom dnes neměli vylít dítě i s vaničkou a přehlédnout podle našeho názoru zdravé jádro, které se projevuje v názorech nacionalistických hnutí, jež

nacionální socialismus plně uznává. Ne nadarmo Caesar uvádí, že se mladíci a dívky z germánských zemí koupali společně nazí v řekách. Tento zvyk je dodnes běžný ve Skandinávii. Nikdo na něm neshledává nic pohoršujícího, nebo dokonce nemorálního. Pro tento silný důraz na tělesnost tedy musí existovat zvláštní důvod, který je součástí specifičnosti naší rasy.

Mimochodem, k tomu, abychom se mohli těšit ze svých zdravých těl, se nemusíme zapojovat do žádného „tajného spolku“, jak se to do jisté míry praktikuje i dnes, protože celá záležitost je soukromou věcí a každý by měl dbát na to, aby se nedostal do konfliktu se zákony státu, protože je známo, že nahé koupání je právem zakázáno všude tam, kde může způsobit „veřejné pohoršení“, tedy pohoršovat jinak smýšlející.

Proto nechceme kulturu nahoty, jako jsou ti organizovaní lidé, kteří mluví o slunci a zdraví a často jsou jen senzacechtiví, dekadentní darebáci, kteří z toho, co je samo o sobě dobrá věc, dělají romantický výstřelek. Na rozdíl od nich požadujeme pouze silné a radostné potvrzení tělesného cítění, protože to potřebujeme k vybudování silných a uvědomělých pohlaví, která jsou hrdá na radost z této světskosti, jež je přiměřená jejich rase. Neboť jen tak budou i budoucí generace naplňovat

vysoké nároky na vnější vzhled, které byly v době Řeků přirozeným předpokladem jakéhokoli občanského posouzení.

Nejsme prudérní. Stejně jako krásné umělecké dílo nemůže urazit náš smysl pro stud, tak ani pohled na nahé ženské tělo, pokud je opravdu krásné, nenaruší naši citovou rovnováhu. Bezděčně soucítíme s athénskými soudci, kteří zprostili viny krásnou Frynu, obviněnou z toho, že se nechala uctívat jako Venuše, když z ní obhájce, který byl rovněž jedním z jejích uctívačů, strhl roucho, aby použil její dokonalou, zářivou krásu jako argument. I my věříme, že skutečná krása je něco božského, a proto vyžaduje úctu a respekt za všech okolností a ve všech oblastech života.

Je možné, že existují lidé, kteří při pohledu na nahé tělo musí popustit uzdu své oplzlé fantazii. Nepatříme k nim, ani se je nesnažíme poučovat, protože jsou zkažení v hloubi duše - a veškeré pokusy o přesvědčování by znamenaly, že házíme perly sviním.

Slovo k rozvodům

Rozvody byly vždy jedním z nejkontroverznějších problémů všech právních kodexů. Dosud vždy stály v cestě standardizovanému řešení světonázorové rozdíly v rámci parlamentů. Pouze tam, kde se stát nebo hnutí orientovaly na jasný světonázor, se podařilo najít vnitřně odůvodněná řešení.

Katolická církev například zastává názor, že manželství nelze rozvázat s odůvodněním, že je ustanoveno Bohem. Komentovat tento názor přesahuje rámec těchto poznámek. Pro ostatní vysvětlíme náš názor dostatečně jasně. Rádi bychom však hned na tomto místě zdůraznili jednu věc, totiž že postoj katolické církve v tomto bodě nebyl vždy jednotný a konzistentní. Vývoj církevního manželského práva se k tomuto stanovisku začal přibližovat spíše až v poslední době.

Liberalismus naopak - jak nás učí příklad sovětského Ruska - vidí manželství přesně opačně. Považuje ho za soukromoprávní smlouvu, kterou lze kdykoli zrušit. Toto zrušení stačí, aby ho vyslovil jeden z manželů.

I tento výklad musíme odmítnout. Je totiž založen na naprosto chybném posouzení a nerespektování hodnoty rodiny.

Nacionálněsocialistický světonázor, který vychází z rasově-biologických principů, tak povýšil rodinu na prvotní buňku národa. „Manželství proto již nemůže být cílem samo o sobě, ale musí sloužit vyššímu cíli, rozmnožování a zachování druhu a rasy. Jen to je jeho účelem a úkolem!“

Náš postoj je třeba odvodit z těchto slov Adolfa Hitlera v Mein Kampf. Vůdce tak poprvé vyjádřil, že manželství není jen stav, ale že je to úkol.

Tento názor zastává i komise pro obranu rodinného práva při Akademii pro německé právo, když nyní předkládá právní definici manželství pro reorganizaci rozvodového práva. Navrhuje následující znění: „Manželství je národním společenstvím uznávané soužití dvou osob rozdílných pohlaví stejného rasového a dědičného zdraví, založené na vzájemné věrnosti, lásce a úctě, za účelem ochrany a podpory společného dobra prostřednictvím harmonické spolupráce a za účelem zplození dětí stejného rasového a dědičného zdraví a jejich výchovy ve schopné příslušníky národa.“

Je zřejmé, že nacionálněsocialistický stát, navzdory významu, který manželství přikládá, se musí vyslovit i pro umožnění jeho rozluky. Vždyť již zákonem zabránil

uzavírání manželství, která v sobě nesou zárodky rozvratu (dědičné choroby apod.). Tím od počátku zablokoval cestu, kterou by se dotčení pravděpodobně dříve či později vydali k rozvodu.

Přes všechna preventivní opatření však vždy budou existovat manželství, v nichž jsou trvale narušeny předpoklady pro harmonické soužití. Je to dáno nedostatečností lidského poznání. Dokud nebudeme schopni nahlédnout do nitra člověka a dokud nebudeme schopni předvídat budoucnost, nic se nezmění.

Protože však nacionálněsocialistický stát přikládá manželství tak velký význam, musí samozřejmě i nadále poskytovat možnost rozvodu - zejména v případě nebezpečí, které rozpad manželství představuje pro rodinu a navíc pro celé společenství. Nemůže ovšem pouze převzít znění občanského zákoníku, ale musí tento zákon přeorganizovat na základě svého světonázoru.

Především bude třeba znovu zdůraznit poctivost, otevřenost a jasnou mysl.

Je skutečností, že ve všech rozvodových řízeních vedou absolutní důvody k rozvodu k nejrychlejšímu výsledku. Mezi nimi je nejčastějším důvodem k rozvodu cizoložství. Máme k dispozici statistiku z roku 1933, z níž

se dozvídáme, že třetina všech rozvedených manželství byla rozvedena z tohoto důvodu. Lze tedy předpokládat, že někteří manželé s oblibou využívali zejména takovou záminku, aby se rychleji rozešli. Tento předpoklad samozřejmě nelze prokázat, ale je známo dost případů, kdy byla nevěra přímo konstruována a předstírána, aby se rychleji dosáhlo cíle.

Bylo by jistě žádoucí, kdyby se před uzavřením manželství všeobecně zvažovaly a zkoumaly předpoklady lidské a zdravotní povahy tak pečlivě, jak to požaduje Schutzstaffel od svých mužů a jejich manželek, ale nelze se vyhnout jinak existujícím skutečnostem: existují prostě manželství, v nichž jsou manželé, kteří si vnitřně zcela odporují, nuceni hledat důvody k rozvodu, aby unikli svazku, který se pro ně stal nesnesitelným a pro národní společenství zcela bezcenným. Ačkoli tedy v našem případě jsou pro rozvod rozhodující vnitřní události, je třeba najít vnější a v materiálním smyslu prokazatelný důvod. Neboť podle dnes platného práva musí být rozchod také způsoben vinou.

Skutečnost, že takový přístup není slučitelný s nacionálněsocialistickým postojem, asi není třeba dále vysvětlovat. Z tohoto důvodu se tímto bodem při reorganizaci rozvodového práva zabýval výbor pro

rodinné právo Německé právní akademie obzvláště podrobně. Prověřil také návrh tzv. rozvodu po vzájemné dohodě. Tím se rozumí rozvod na základě dohody obou manželů.

Vzniká tak otázka, zda by manželství mělo být rozvedeno pouze na základě skutečnosti, že ačkoli neexistuje žádná vnější příčina rozvratu, oba manželé se vnitřně a citově zcela odcizili a oba nyní trvají na rozvodu svého manželství.

Z hlediska nacionálního socialismu by takové uspořádání bylo stále lepší než lstivé obcházení předstíráním nevěry nebo konstruováním jiného důvodu.

Výbor pro rodinné právo má dvě hlavní námitky proti „rozvodu po vzájemné dohodě“. Zaprvé poukazuje na nebezpečí, že rozhodnutí učiněná narychlo v důsledku momentálního hněvu mohou často rozvrátit manželství, které je jinak naprosto stabilní. Na druhé straně se domnívá, že úcta k manželství může být vážně otřesena důvody pro rozvod na základě vzájemné dohody.

Nyní jsme měli příležitost zeptat se muže z praxe, známého berlínského rozvodového soudce, na jeho názor v této věci. Řekl nám, že je rozhodně pro rozvod pouze

na žádost obou stran. Námitce, že rozhodnutí bylo ukvapené, by se dalo čelit odkladem rozsudku na určitou dobu - asi šest měsíců -, aby se zjistilo, zda oba manželé jednali ukvapeně, nebo zda manželství nebylo ve skutečnosti udržitelné.

V neposlední řadě soudce zdůraznil, že pokud oba manželé podají společnou žádost o rozvod, není pochyb o tom, že se manželství rozpadlo, a není třeba nejprve hledat důvody. Pokud oba manželé společně požádají o rozvod, lze i bez toho předpokládat, že se manželství stalo neudržitelným.

Práce rozvodového soudce se samozřejmě v takových případech nikdy nemůže omezit na přijetí žádostí obou manželů a na jejich základě vynesení rozsudku o rozvodu - byť s čekací lhůtou. Naopak, jeho úkolem by mělo být přesvědčit se o neudržitelnosti manželství vcítěním se do situace (případně s pomocí lékařského poradenství). Každému by mělo být jasné, že takto koncipovaný zákon o manželství ukládá soudci mnohem větší odpovědnost a klade na něj mnohem větší psychické a emocionální nároky, než je tomu v případě současné právní úpravy.

Námitku, že by takovým nařízením mohla být otřesena úcta k manželství, nepovažujeme za dostatečně opodstatněnou, zejména pokud vezmeme v úvahu mentalitu Němců na rozdíl od jiných národů.

V poválečných letech byly takové obavy pravděpodobně oprávněné. Dnes se však manželství uzavírají zpravidla za zcela jiných podmínek. Člověk vycházející z nacionálněsocialistického světonázoru by jistě neuzavíral manželství rychleji, kdyby věděl, že mu rozvodové zákonodárství umožní jeho rozpuštění. Pokud dnes nacionální socialista uzavírá manželství, je si plně vědom své odpovědnosti. Nehodláme tvrdit, že tomu tak bude za dvacet či třicet let u každého německého občana.

Odkaz na lehkovážné a povrchní prvky (ty budou v národním společenství existovat také vždy) se nám také nezdá oprávněný, protože jednak zákony nejsou tvořeny pouze pro početně nevýznamnou menšinu a jednak zkušenost ukázala, že tyto kruhy pravděpodobně stejně dají přednost "volnému svazku", který jim neukládá nevyhnutelné povinnosti manželského svazku.

Adolf Hitler kdysi řekl, že v roce 1933 boj zdaleka neskončil. Nacionální socialismus je doktrína národní výchovy a také výchovy v sobě samém, přizpůsobení,

ohleduplnosti a vzájemné pomoci, která předávána z generace na generaci stále živěji formuje společenství budoucnosti.

Jistě věříme, že čím více se nacionálněsocialistická myšlenka uchytí v srdci našeho národa, tím více bude počet rozvodů sám od sebe klesat. A právě proto se nemusíme obávat, že by úcta k manželství byla otřesena.

Vždy však bude existovat jeden případ rozvodu, který nelze napravit žádnými výchovnými opatřeními: případ vnitřního odcizení, který, jak jsem již řekl, nelze předvídat a nevyvolává žádnou otázku viny. A právě z tohoto důvodu by mělo být možné najít způsob, jak tento druh nedorozumění vyřešit čistě a bez ošklivých záminek, zejména proto, že až dosud byli ekonomicky slabí obvykle v nevýhodě oproti finančně silným bez pomoci nákladného odborníka.

Nakonec ani stát sám nemůže mít zájem na udržení takového manželství. Naopak, stát by se měl podílet na rozluce takových manželství, která jsou v naprosté většině případů bezdětná, aby dal oběma manželům možnost uzavřít harmonický svazek s jiným partnerem, který bude sloužit zájmům státu. Jelikož se v našem

případě jedná právě o takové nevydařené manželství, jsou zcela dány předpoklady pro šťastné nové sňatky.

Tato otázka se však stává obtížnější, pokud jsou v rodině děti. Soudce, s nímž jsme vedli rozhovory, opakovaně zdůrazňoval nepříznivý vliv rozvodu na vývoj dětí. Nebezpečí jednostranné výchovy pro citový vývoj dětí je v případě rozchodu mimořádně vysoké. Soudce navíc vyprávěl mnoho případů ze své praxe, v nichž zejména děti opakovaně působily jako pojítko v manželství. Jejich prostřednictvím je mnohem pravděpodobnější, že se rodiče nakonec dokážou dohodnout.

Navíc v mnoha případech - jak zdůraznil muž z praxe - bude záležet zcela na osobních a odlišných okolnostech. Samozřejmě nesmíme přehlížet druhou stranu mince a zapomínat na ty nešťastné děti, které vyrůstaly v domácnosti, kde byly vedlejší důsledky rozvráceného manželství od útlého věku součástí každodenního života. Dovedeme si představit, že v některých případech by z tohoto důvodu bylo vhodné manželství v zájmu dětí rozvést. Zde není možné stanovit měřítko, ale pouze znovu a znovu zdůraznit, že nároky, které musí stát klást na rozvodového soudce z hlediska

lidských kvalit, nemohou být dostatečně vysoké, a to jak z hlediska charakteru, tak z hlediska znalostí.

V žádném případě nejsme pro usnadnění rozvodů, protože jsme dostatečně viděli, jaké podmínky z toho mohou vzniknout v Sovětském svazu. Naopak, vzhledem k rostoucímu významu manželství v nacionálněsocialistickém státě jsme dokonce pro ztížení možnosti rozvodu, pokud se o něj usiluje z čistě zištných důvodů, aby se zabránilo plnění převzatých závazků.

Pokud však chybějí předpoklady pro manželství v nacionálněsocialistickém smyslu, chceme být také dostatečně otevření a poctiví, abychom našli cestu k jeho rozvázání.

Nemanželské dítě

Určité kruhy stále příliš ochotně považují nemanželské dítě za „chybu“. Mělo by být jasné, že se s takovým názorem nemůžeme ztotožnit. Především jsou to klerikální kruhy, které se nemohou nabažit toho, aby s nejsvětějším přesvědčením hlásaly světu morální soudy o „padlých“. To samozřejmě souvisí s nesvětským učením těchto lidí, kteří v těle zásadně vidí něco hříšného. Jak

velmi se však podle zkušenosti právě v katolických oblastech mravy a zvyky příčí úzkoprsému pojetí, lze kdykoli dokázat.

Ani sedlák asi není obecně nadšen, když mu jeho neprovdaná dcera oznámí příchod dítěte, což je v rodině jistě vnímáno jako překvapení, nicméně na venkově se s touto skutečností lidé ze zdravé citlivosti obvykle vyrovnávají mnohem rychleji a přirozeněji než třeba ve městě. V různých tyrolských údolích to zachází dokonce tak daleko, že dívky, které nemají nemanželské děti, obtížně hledají nápadníka, protože bezdětnost je instinktivně považována za ženskou neplodnost.

Ve městě je situace mnohem složitější. Nechceme se zde zabývat jednotlivými případy, kdy méněcenné matky – často propadlé alkoholismu, prostitutky, nymfomanky atd. – počnou děti s muži, jejichž potomci pak v ústavech pro duševně zaostalé svědčí o nutnosti cílevědomé rasové hygieny. Ještě větší nebezpečí pro obecné blaho národa však představují potomci i z takových legitimních svazků. Nikdo by nepovažoval za správné stavět tyto smutné důsledky takových manželství na stejnou úroveň se zdravými, avšak nemanželskými dětmi.

Z tohoto hlediska nevyhnutelně vyplývá závěr, že děti narozené z právoplatného manželství nelze jednoduše postavit nad nemanželské děti v dědičně-biologickém smyslu.

Ale nejen na nemanželské dítě se některé vrstvy dívají s despektem, ale především na nemanželskou matku se dívá s despektem průměrný člověk, který je úzkoprsý. Každý si však může sám uvědomit, že právě ty ženy, které činí ze svého mimomanželského styku povolání, a také ty, u nichž jsou dány stejné předpoklady, téměř nikdy neotěhotní, protože mají potřebné zkušenosti a techniky, jak tomu zabránit. Tyto ženské druhy ve všech svých odrůdách tedy nemají sebemenší nárok na to, aby se jim dostalo vyšší úcty proto, že nemají dítě, než mladé ženě, která snad v opravdovém zápalu první lásky a oddanosti a v neznalosti "různých prostředků" dítě porodí.

Nikde není problém nemanželských dětí patrnější než ve velkoměstě, kde na malém prostoru žijí pohromadě statisíce lidí.

Zde je otázka nemanželských dětí především otázkou sociální. Jak nás učí nedávná historie, všechny politické systémy nebyly schopny tento sociální problém

vyřešit, a tak bude i úkolem nacionálního socialismu, aniž by znehodnotil manželství, zajistit nemanželským dětem postavení v národním společenství, které jim náleží.

Všechny předchozí sociální reformy nedokázaly sjednotit „třídy“ do jednoho společenství, naopak, socialisté a demokraté před rokem 1933 žili z toho, že se rozdíly mezi jednotlivými společenskými třídami stále více prohlubovaly. Z této doby pochází i termín „deklasovaní“, který zahrnoval i nemanželské děti.

Tento neudržitelný stav nelze v našem národním společenství udržovat, protože existence národa v budoucnosti je prvořadá, a ta i přes stoupající porodnost není ani dnes tak zaručena, abychom se bez nemanželských dětí jako potomků co do počtu obešli.

Tím se samozřejmě nemá obhajovat mimomanželský styk a jeho důsledky; je však jisté, že zlepšení sociálního postavení nemanželského dítěte představuje významný krok k omezení četných porušení zákazu potratů, které německému národu způsobují nemalý úbytek porodnosti a množství ženských onemocnění.

Častou námitkou proti nemanželským dětem je, že hrají významnou roli v policejních statistikách. Ve většině případů, ne-li téměř ve všech, je to pravděpodobně

způsobeno tím, že mnoho nemanželských matek má zaměstnání a z finančních důvodů nemohou věnovat výchově svého dítěte potřebnou péči. Matka patří k dítěti. Matku nemohou nahradit ani rodiče ženy, ani rodiče muže, ani biologický otec. I když se o dítě starají prarodiče, v devadesáti případech ze sta je rozmazlováno a hýčkáno, takže nakonec je ve vlastní matce vždy žena, která se mu z pedagogických důvodů nevěnuje, a je proto „přísná". Stejnou námitku lze samozřejmě oprávněně vznést i v případě nepřítomnosti otce ve výchově.

Tím se dostáváme nikoli k nejchoulostivější, ale k nejreálnější stránce problému: jak lze zajistit pečlivou výchovu nemanželského dítěte? Jedná se především o otázku alimentační.

Je nejen samozřejmostí, ale i morální povinností otce, aby své dítě zaopatřil, pokud si nevezme jeho matku.

V současné době není možné přijmout dostatečně silná opatření, která by matku nemanželského dítěte právně chránila ve všech ohledech a zajistila její finanční zabezpečení.

Ať se na to díváme z jakéhokoli úhlu, nemáme morální právo upírat nemanželskému dítěti a matce úctu

a přisuzovat jim v národním společenství druhořadou roli.

Cílem našeho úsilí musí být především co nejvíce usnadnit uzavírání manželství prostřednictvím finanční podpory v takových případech. Druhou možností, jak vychovat nemanželské dítě tak, aby se stalo plnohodnotným členem národního společenství, je adopce. Ta však bude vždy přicházet v úvahu pouze tam, kde matka chce své dítě svěřit do dobrých rukou, protože si uvědomuje, že není v jejích silách vychovávat je sama.

Důvěra víry

Ne vždy je to zlá vůle a touha porozumět směru, co znemožňuje mnohým cizincům spravedlivě se vyrovnat s novým Německem. Čím více se náš národ zamýšlí nad vlastní povahou a vědomě se vrací ke zdrojům své národní síly, tím obtížnější je pro cizince skutečně pochopit všechny výčitky, které v hranicích Německé říše každým dnem převládají.

Ve většině případů přistupují lidé ke studiu nacionálního socialismu od počátku s nesprávnými předpoklady. Jeden v něm vidí pouhý hospodářský

program, zatímco druhý má na mysli „všeobecnou obnovu", aniž by pojem světonázoru vystupoval s takovou jasností, jakou v něm vidíme my. Často lze pozorovat, že když se v souvislosti s nacionálním socialismem mluví o světonázoru, setkáváme se s napůl lítostivým, napůl nadřazeným úsměvem. Má se říci: „Proč tak troufale?" A to je právě to obtížné: S tímto člověkem byste mohli mluvit celé hodiny a s vypětím všech sil se ho snažit přesvědčit, ale úspěch by byl jen málokdy významný, protože to, o co tu jde, se dá jen těžko vyjádřit slovy. Nejde o rozebírání pojmů, nejde o spor o dogmata, ale o kardinální otázku víry, v níž nakonec nerozhoduje rozum, ale srdce.

Dokazovat to je také ošemetná věc, protože zde nemáme co do činění s řešením matematického problému, ale s procesy, které jsou zakotveny v tajemství samotného života, a proto nakonec nemůžeme souhlasit s oním dobře míněným francouzským profesorem, který v souvislosti s vývojem německé porodnosti po roce 1933 napsal: „Stačilo několik chytrých opatření, aby se porodnost zvýšila. Dokazují, že zákonodárce je v tomto smyslu schopen mnohem více, než bych si myslel, že je možné."

Tato věta je správná, ale na druhou stranu není. Charakterizuje situaci do té míry, že "chytrá opatření" vytvořila nezbytné ekonomické podmínky pro to, aby se mnozí oženili a zvýšili tak porodnost. Zaručilo by to samo o sobě úspěch? Pochybujeme o tom. I kdyby sociální zlepšení konečně umožnilo některým lidem založit rodinu, jednalo by se vždy jen o dočasnou vzpruhu, která nemá žádnou souvislost s tím, že pomalé oživení demografického vývoje v Německu pokračuje.

Lidé teď přijdou a řeknou, že za to „může“ propaganda? Propaganda? Propaganda je nepochybně nutností, zejména když jde o existenci národa, ale nepřikládá se jí příliš velký význam, když se domníváme, že pouze ona a hospodářská opatření jsou příčinou toho, že se v Německu v posledních třech letech narodilo o tisíce dětí více než obvykle?

„Germania“ nám ušetří práci s dalším pokračováním této argumentace. V nedělní příloze píše: „Dnes a již několik let se často mluví o ‚důvěře víry‘. Těžko bych si dokázal představit lepší příklad této víry než plození dětí. Podle mého názoru se právě zde nejhlouběji projevuje náboženská důvěra v pozemské sféře.“

S tím bezvýhradně souhlasíme, a tak nevyhnutelně docházíme k závěru, který jsme již naznačili v „Das Schwarze Korps“ v eseji „Doba bez víry?“.

Je-li tedy viditelný úspěch víry, který v tomto případě nacházíme vyjádřený v porodnosti, tak velký, jak silně musela víra v německém národě znovu zakořenit, i když vezmeme v úvahu hospodářské faktory.

Otázkou zůstává, jaká je povaha této víry, která dává vzniknout životu. V tom však nemůžeme souhlasit s „Germánií“, která ovšem tvrdí, že má nábožensko-křesťanský charakter. Kde jsou známky, záměrně mluvíme o důkazech, které umožňují takový závěr učinit?

Nedávno jsme na základě solidního statistického materiálu ukázali, že tvrzení zejména katolických kruhů, že křesťanské náboženství je přínosem v populační politice, nejenže už neplatí, ale při aplikaci na dnešní poměry je přímo mylné, neboť nekatolické provincie Východní Prusko, Oldenbursko, Pomořansko a Meklenbursko jsou v popředí vývoje populační politiky.

Ale i kdyby střízlivá čísla chyběla, je náhled „Germanie“ prostě nepochopitelný, protože článek jistě nechce tvrdit, že přitažlivost katolické myšlenky v

Německu po 30. lednu 1933 vzrostla ve stejném smyslu, jako raketově vzrostla čísla populační politiky.

To by však byl nutný předpoklad pro platnost tvrzení, že „důvěra víry“, které se projevuje v plození dětí, má nábožensko-křesťanskou povahu (křesťan a katolík jsou v tomto případě ztotožněny, protože protestantismus v tomto kontextu téměř nehraje roli, což asi není třeba nejprve rozebírat).

Kdo má potřebu nedůvěřovat úředním německým statistikám, toho odkazujeme na příklad „Křesťanského stavovského státu“ (Vídeň), kde najde námi popsaný obraz – ovšem v ještě mnohem bezútěšnější podobě. Právě v těchto dnech se vídeňský list „Reichspost“ ve svém úvodním článku pod titulkem „Populační ztráta“ zabývá problémem poklesu porodnosti v Rakousku a jeho ničivými důsledky.

List například píše o Vídni: „Na 1000 žen ve věku od 16 do 49 let připadalo v letech 1910/11 ještě 70,9 narozených dětí, zatímco v letech 1933/34 už jen 19,9. Zatímco tehdy připadalo na 10 manželství v průměru 15 porodů, dnes se toto číslo snížilo na 7. Počet narozených dětí klesl z 15 136 v roce 1931 během krátkého období do roku 1935 na 10 620. Zhoubné dopady tohoto vývoje jsou

ještě zřetelnější při pohledu na skutečnost, že v letech 1910/11 připadalo v průměru na 1000 obyvatel 21,9 narozených dětí, přičemž v letech 1922/23 už jen 16,4 a v letech 1933/34 pouhých 6,4. Přirozený přírůstek obyvatelstva, který v letech 1910/11 činil ještě 4,5 na 1000 obyvatel, se dnes změnil v populační úbytek přes 6 promile.“

Dále se v něm uvádí: „Ano, je nejvyšší čas. Pokud by dnešní růst pokračoval a přirozený přírůstek obyvatelstva by neklesal současným tempem, oblast mezi Dunajským kanálem a pásmem by za předpokladu dnešní porodnosti a zachování současné hustoty bydlení na byt pokryla potřeby Vídeňanů za šest desetiletí. Druhý obvod a obvody 10 až 21 by již byly nadbytečným stavebním dílem, vytvořeným pro potřeby vymírající generace.“

Taková je situace v Rakousku, rozhodně katolické zemi, která je neprávem označována za druhý církevní stát. Marně zde hledáme známky teorie odvahy víry, která hledá své těžiště v křesťanské představivosti. I s přihlédnutím k hospodářským těžkostem se jasně ukazuje naprostá neudržitelnost této teze, kterou předkládá „Germania“.

Hledáme-li na druhé straně příčiny zlepšení situace obyvatelstva v Německu, nemůžeme pominout obecné příčiny vzestupu v Říši, a tím se nevyhnutelně vrátit k nacionálnímu socialismu, který si jako nositel politického řádu jako jediný zaslouží uznání za to, že náš národ v poslední hodině zachránil před hrozícím nebezpečím rozpadu.

Kromě toho však v plné míře platí i to, co „Germania“ označuje jako „důvěra víry“ a uvádí jako nejhlubší příčinu nárůstu porodnosti. Námitka některých konfesijních kruhů, které tvrdí, že nacionální socialismus je protinábožensk ý, respektive nenáboženský, je tak vyvrácena sama sebou. Také u „Germanie“ vidíme plození dětí jako krásný příklad odvážné víry. Skutečnost, že tato odvážná víra dnes již není v Německu vzácností, ale je součástí životního stylu národa, je výhradně zásluhou nacionálního socialismu, který jednotlivci opět dodal sebevědomí.

Není třeba být úzkoprsý a myslet jen na materiální stránku, o jejímž úspěchu nemohou pochybovat ani křesťanské kruhy. Pro nás je důležitější realizace myšlenky, jak je vidět i na statistikách obyvatelstva. To vypovídá více o víře v Německu než o hospodářských podmínkách, o té víře, která je zaměřena na věčnost -

nikoliv však na posmrtný život -, která nachází své naplnění ve věčném střídání generací.

Rakousko, probuď se!

Ústřední katolický orgán „Germania“ nepřímo tvrdil, že rostoucí porodnost v Německu je pozitivním důsledkem křesťanského učení. Nesouhlasili jsme a vysvětlili jsme, že při bližším zkoumání je tato teze zcela nepodložená, protože praxe bohužel ukazuje opak.

Podle našeho názoru lze jistě hovořit o důveře víry s ohledem na plození dětí, ale v jiném smyslu, než to dělala „Germania“. Když jsme jako negativní příklad uváděli rychlý pokles rakouské porodnosti, byl to nejmarkantnější důkaz proti názoru „Germanie“. Mohou však existovat velmi opatrní a skeptičtí lidé, kteří se domnívají, že nám musí nedůvěřovat. Dovolte mi, abych jim sdělil (můžete se o tom přesvědčit na Vallhausplatzu), že vydání listu „Linzer Tagespost“ z 21. ledna 1937 bylo zabaveno, protože obsahovalo článek pod titulkem „Varování venkovského lékaře“, který plně potvrzuje naše slova.

Poté, co se autor obecně zabývá klesající porodností, systémem jednoho dítěte atd. a konstatuje, že Rakousko je ve svém současném vývoji národem, který umírá podle matematických zákonů, píše: *„Je nám dovoleno nečinně přihlížet umírání národa? Nemáme snad povinnost odvrátit svou vlastní národní smrt, i kdyby jen posledním fanatickým úsilím? Není pochyb o tom, že tuto povinnost máme. Jsem ovšem toho názoru, že zákonná opatření problém klesající porodnosti a bezdětnosti nezmění. Nelze nutit lidi, aby rodili, když nechtějí. Zákonodárcem vyhlášená účinná opatření na ochranu klíčícího života zvýší opatrnost, tarify a možná i bezohlednost v zacházení s neochotou rodit. Neočekávám další, tj. nárůst počtu obyvatel.*

Lékař, který zešedivěl jako venkovský lékař, má ucho na srdci národa. Slyší víc než ostatní. A tak také zná hlavní příčinu epidemie poklesu porodnosti. Není však snadné ji vyslovit. Člověk předem slyší obvinění: šíření pesimismu, nelegální propaganda atd. Kdyby povinnost nenechat kámen na kameni, aby se odvrátila smrt národa, netížila každého prozíravého člověka, rozumně by mlčel.

Každý, kdo viděl vyrůstat generaci na malém městě, ví, že staré matky mají své děti stále u sebe, i když už jim táhne na třicet. Tam se chlapec vyučil řemeslu, je šikovný a pracovitý, a kdyby doba nebyla tak hrozná, mohl by být mistrem řemesla,

mohl by mít půvabnou ženu a kolem ní houf dětí. Mohl by si u sebe nechat starou matku, mohl by... mohl!

Místo toho však ten silný chlapec musí žít ze své staré matky, protože nemůže najít práci, a tak se musí uskrovnit ve skrovné polévce stáří.

Z toho mládence se stane přemýšlivec a snílek, a nakonec politický řečník! A když se dozví, že v novém Rakousku se blýská na lepší časy, nevěří tomu. Sice před ním stojí černé na bílém nezvratné důkazy o hospodářském vzestupu a politické prestiži jeho otčiny, ale on tomu nevěří.

Národ ztratil víru ve vlastní budoucnost. Ztracená víra je obvykle nenávratná. V tomto ohledu je jedno, s kým mluvíte, zda s řemeslníkem, zemědělcem nebo nezaměstnaným. „Vždycky je to čím dál hloupější" je poslední moudré slovo, které všude uslyšíte. A v tomto stavu mysli mají mít lidé děti? „Ti, co jsou teď tady, nemají práci a nemají kam jít, co bude s těmi, co se teprve narodí?" A pak: „Přinášet děti do světa je snadné, ale nezodpovědné, když si uvědomíte, že nemohou najít místo k životu." Tohle nebo něco podobného slyšíte, když vás neposlouchá žádný duchovní ani četník. A říkají to hlavně ženy, protože právě ony jsou v otázce plození dětí nejdůležitější.

Nejhlubší příčinou bezdětnosti naší doby je ztráta víry v budoucnost naší země. Je nemoudré nechtít to uznat.

Je možné odstranit příčinu nemoci a vytvořit tak podmínky pro její vyléčení? Je možné vytvořit podmínky pro vyléčení „poklesu porodnosti“? Já říkám, že ano.

Víra v budoucnost naší otčiny získá na síle do té míry, do jaké se obnoví důvěra ve správnost cesty do budoucnosti. Požehnání dětí ukáže bez mnoha slov a hlasovacích gest, zda Němci v Rakousku získali důvěru, že jsou vedeni do budoucnosti, v niž věří a mohou věřit, že jejich děti budou mít dobrou budoucnost.

S touto vírou přijdou děti samy, protože vždy bylo snazší děti zplodit, než jim v tom zabránit. Člověk je však takové povahy, že plně důvěřuje jen tomu, na čem má duchovní podíl. Člověk chce být spolutvůrcem, pokud jde o budování svých dětí. Dům postavený jinými ho nebude těšit, nebude ho zajímat, především mu nedá svou duši, bude mu cizí a lhostejný. Kdo by však popíral, že otčina ve své budoucnosti je domem našich dětí?

V této souvislosti mají slova o pozitivní spokojenosti Rakouska osudový význam pro celostátní politický problém poklesu porodnosti. Odmítám obvinění, že je to vymyšlené: pouze pokud se podaří přesvědčit vnitřní opozici státu, což nebude popírat žádný rozumný člověk, že zvolená cesta do budoucnosti Rakouska je správná, stane se spolupráce této

opozice vnitřní a radostnou. Pouze na základě společné práce na dosažení vysokého cíle může vzrůst ona všeobecná důvěra ve správnost cesty, která jediná zaručuje víru v lepší budoucnost. Vnějším projevem této víry je však požehnání německého národa dětem v Rakousku.

Řekl jsem, že je třeba přesvědčit vnitřní opozici státu. Slovo „přesvědčit" je nejdůležitější. Přesvědčit však lze pouze kněžskou složkou chápající a uzdravující lékařské vědy a nikdy ne gumovým salámem. Druhou příčinou poklesu porodnosti v Rakousku je také ta, o které se ekonomičtí experti raději nezmiňují. Pokud to uděláte, můžete být snadno označeni za antikrista a bolševika. Ale: je třeba to udělat!

Křesťanské učení zakazuje jakékoli omezování porodů pod hrozbou nejpřísnějších trestů na onom světě. Nyní všechny vnější znaky naznačují, že křesťanství a katolicismus zažívají v Rakousku po porážce marxismu obrovský rozmach. Vedení státu je výhradně v katolických rukou a křesťanský charakter státu je zdůrazňován co nejdůrazněji. Katolické organizace zažívají nebývalý rozkvět. Vzhledem k tomu všemu by člověk musel předpokládat, že smrt nenarozených dětí a zabránění těhotenství jako odporující církevním přikázáním mizí. Oficiální sdělení však hlásí pravý opak. Jak lze tento zdánlivý rozpor vysvětlit? Starý venkovský lékař to ví až příliš dobře:

Náboženství ztratilo svou niternost, pokud jde o široké masy lidí.

Z praktikování náboženství se stala externalita a zvyk.

Do kostela chodíte, protože jste to dělali vždycky, protože je to od nepaměti zvykem a protože byste se odlišovali, kdybyste tam nechodili. Lidé chodí ke svátostem, protože je o to opakovaně žádá kněz, se kterým chtějí být v dobrých vztazích, a rádi je vidí. Jen málokdo chodí do kostela a do zpovědnice podle toho, jak mu to diktuje srdce v potřebě být blízko Bohu.

V mnoha případech má křesťanství moc pouze nad vnějším člověkem, vnitřnímu člověku už nemá co říci. Věčné odsuzování antikoncepce ze strany církve padá na úrodnou půdu. „Ten kněz je dobrý řečník, měl by to zkusit sám“, zní opakující se věta, když věřící komentují napomenutí ohledně antikoncepce.

Vidíme muže na důvěryhodných pozicích ve státě a církvi, jak téměř patologicky zdůrazňují svůj katolicismus, přičemž doma mají praktickou ženu, stvořenou k požehnání dětí, a: děti? — jedno, rozmazlené a rozmazlované. Nelze se zbavit myšlenky, že tato katolická žena, když ráno přijímá Spasitele v sakramentu, večer si ho „užívá“ v posteli, a že křesťanství jejího manžela je jen fráze, kalkul nebo farizejství, protože jinak by jeho pokoj byl naplněn smíchem hromady dětí.

Druhá hlavní příčina nemoci naší doby, pokles porodnosti, je tedy jasně před námi: Kristovo učení už nemá moc nad vnitřním člověkem. Bude existovat terapeutické opatření, možnost léčby této obrovské příčiny nemoci? Rezignovaně přiznávám, že tomu nevěřím.

Pokud se církvi v době, kdy má stát se všemi jeho mocenskými prostředky jako svého bezpodmínečného spojence, nepodaří získat vnitřního člověka tak, aby jí podřídil své sexuální bytí, pak už to nikdy nedokáže. Náboženská idea již nebude schopna zvýšit porodnost mezi našimi lidmi.

Ne, jsem přesvědčen, že existuje jen jeden způsob, jak zastavit strašlivou epidemii klesající porodnosti v Rakousku - národní, nacionální idea: Němci v Rakousku nesmějí zemřít na bezdětnost, protože jinak by se jejich krásná domovina s jedlemi a jezery, s vinicemi a hlubokými lesy, s množstvím památek, s tím, že je skrz naskrz německá, stala prázdným prostorem, do kterého by pak podle fyzikálních zákonů museli proudit Češi a Slovinci, Maďaři a Italové. Tahle naše domovina by jim neměla připadnout, musí zůstat navždy německá! Kéž by se tato myšlenka dala hlásat s planoucím srdcem a silným jazykem: děti musí znovu hlučně zaplnit penziony, aby země zůstala německá i v daleké budoucnosti, ať si přinesou, co chtějí!“

Tato esej rakouského venkovského lékaře mluví sama za sebe. Dodávat k němu cokoli by znamenalo oslabit jeho působivost. Tomuto účinku, v němž vidíme něco naprosto pozitivního, lze zabránit tím, že se zakáže jakákoli osvěta.

Dosáhlo se však skutečně toho, co bylo zamýšleno? Vážně si myslíme, že když budeme mlčet, když nebudeme chtít vidět, když budeme zběsile strkat hlavu do písku, zbavíme se skutečností, které jsou dnes smutnou realitou? Přesně spočitatelný počet zemřelých v Rakousku stále stoupá. Určité kruhy to dnes možná nechtějí brát na vědomí, ale tuto kardinální otázku nelze obejít. Čím dříve si uvědomíme její význam pro budoucnost, tím lépe. Můžeme si jen přát, aby se tak stalo brzy.

Rakousko, probuď se! Probuď se, než bude pozdě!

Moc a srdce

Trojice těla, mysli a duše je ve zdravém člověku spojena v živoucí harmonii. Tyto tři entity, které jsou pro nás zcela rovnocenné, však můžeme hodnotit i odlišně, což se v historii ke škodě lidstva opakovaně dělo.

Známe například středověký církevní pohled, který chtěl učinit zadost pouze takzvané duši, a tím odlákal lidi od tohoto světa do sfér orientovaných na onen svět, v nichž už pro starosti těla není žádné pochopení. Známe také ty tendence, které viděly jen samotnou mysl, ratio, a tím vše degradovaly na čistou mechaniku, na bezduchou kauzalitu.

Tyto jednostranné falešné postoje jsou patologické, protože bijí zdravou realitu do očí. Názor, který nedrží krok s realitou a není s ní v konečném důsledku v souladu, je životu cizí a nepřátelský.

Je spravedlivé zmínit se zde také o přílišném zdůrazňování „duchovní“ stránky národního principu. Jestliže liberalismus dříve zdůrazňoval pouze materiální stránku, je nakonec chybou ve stejném směru vidět pouze světonázorovou stránku a to, co si o ní člověk představuje jako reakci proti liberalismu. V takovém případě se realita národa, idea rasy a celé naše zakotvení v tomto světě stávají nepodstatným zdáním a na jejich místo nastupují úvahy, které národ analyzují metafyzicky či scholasticky, nadšené spekulace a prostřednictvím mystického směru falzifikace reality národa.

Tuto „národoveckou“ mystiku vidíme tu a tam působit. Její představitelé jsou bezbožní a netolerantní jako středověcí dominikáni, jejich představy se točí kolem „moudrosti“, runové gymnastiky a tajemného mučivého čarodějnictví. Zakládají sekty a věří, že jim to dává alibi pro boj s ostatními kleriky. Jasné formulace jsou jim odporné. Věda a ekonomie jsou pro ně od počátku ryze liberalistické oblasti a ďáblovy vynálezy.

Nacionalismus je oddán nacionalistické realitě. Zdůrazňuje primát světonázoru, aniž by však opomíjel ostatní podstaty naší existence.

Rozdělení lidského celku a izolace tělesné, duševní a duchovní sféry se projevuje také v termínech státu. Nejen jednotlivec sám se dostal na scestí, nejen národní podstata byla porušena, ale také forma vlády a systémy vládnutí opakovaně postrádaly skutečnou harmonii. Tak se stalo, že zde bylo umění bráno v potaz na úkor potřeb mocenské politiky a moc zde existovala bez oněch duchovních a duševních hodnot, které patří ke skutečnému lidství.

To platí zejména pro Německo, kde se moc a duch, moc a duše téměř nikdy nenašly. Umění šlo svou vlastní cestou a stejně tak i moc. Příčina rozpadu obou oblastí

nakonec spočívá v tomto nepřátelství a odcizení. Umění nemůže trvale vzkvétat bez státní moci a stát musí zkostnatět a stát se reakčním, pokud mu duch a duše nezaručí vnitřní život.

Překročili jsme ideál pouhého mocenského státního aparátu, protože za státem dnes stojí celý národ, a tedy duch a duše národa. Proto se německá duchovnost již nerozvíjí bez pozitivního vztahu k moci. Už jí nehrozí, že se dostane do rukou Židů, jako tomu bylo kdysi. Stát však již není něčím zásadně nepřátelským, v mysli nežádoucím a nedovoleným, jako tomu bylo dříve, ale je také výrazem života národa.

Naším úkolem je vytvořit syntézu moci a ducha, jaká se už dávno vytvořila jinde. Umění u nás často našlo místo jen u malých mocných, zatímco velcí mocní ho často obcházeli. Je proto nutné uvést moc a ducha do souladu. K tomu se přidávají ty duchovní substance, které německý národ v hojné míře vlastní. Nejhlubším problémem tak není jen soulad moci a ducha, ale věčná syntéza moci a srdce.

Spojení těchto entit a jejich udržení ve věčném svazku je jedním z nejvyšších úkolů, které dnes stojí před celým národem. Tímto způsobem moc nikdy nezkostnatí,

nikdy se nestane fasádou, vždy bude v souladu s německým národem.

Německá duše však bude stále více přicházet k rozumu a bude osvobozena od všech cizích pokušení, od všech fantazií, protože bude vycházet ze skutečnosti.

Za svůj cíl bude vždy považovat nejvyšší skutečnost, která na této zemi existuje: šťastný národ a jeho existenci.

Zdravý lidský rozum

Nebezpečné záměny

Jsou soukmenovci, kteří, kdykoli nerozumějí nějakému rozhovoru nebo psanému textu, okamžitě přijdou s módním slovem „intelektuál“. Když se pak zeptáte, co si pod pojmem „intelektuál“ představit, obvykle dostanete ty nejrozporuplnější a nejpodivnější odpovědi.

Na jedné straně má tento termín, který se používá jako urážka, označovat onu přebujelou sféru sofistikované intelektuality patřící do minulé doby, jejímž nejpodstatnějším prvkem myšlení byla žonglérská, roztřepaná analýza; na druhé straně slouží tento termín k znevažování všech vyšších intelektuálních funkcí obecně a má vést demarkační linii mezi manuálně pracujícím člověkem a intelektuálním tvůrcem, což by dnes bylo značně nemoderní.

Druhá interpretace slova „intelektuál“ navíc zjevně pochází z marxistického slovníku a vznikla ve své době jako označení protipólu pověstného „proletářského myšlení“. Dr. Goebbels jednou s žádoucí jasností

prohlásil, že ačkoli se nepočítá mezi „intelektuály“, tvrdí, že je inteligentní.

Jaká je tedy realita této definice, když obě slova ze stejného kořene jsou v dnešním jazyce zřejmě hodnocena různě. Jak už to u kdysi zavedených pojmů, které byly příliš častým a laciným používáním degradovány na módní slovo, bývá, význam pojmu následně kolísá. Inteligenci, této nejvznešenější ctnosti rozumu, jsou tedy podle dnešního vnímání zjevně připisovány dva odlišně hodnocené účinky: jeden budující a jeden ničivý, jeden konstruktivní a jeden destruktivní.

Není nic pochopitelnějšího, než když se v době, která se vyrovnala s minulostí a nyní začíná budovat nový svět, rezolutně odmítají všechny síly, které jsou v rozporu s touto vůlí tvořit. Proto je současnost jasně oddána všem konstruktivním silám ducha a stejně jasně odmítá všechny destruktivní síly! Ale je tu také jeden háček! Ne každý je schopen sám rozhodnout, které intelektuální aktivity analytické povahy jsou produktivní, a tedy užitečné, a které jsou negativní, a tedy škodlivé.

To platí zejména pro obtížnou oblast kritiky, která rozhodně ne vždy, jak by nám někteří ustaraní lidé rádi

namluvili, působí brzdícím nebo dokonce škodlivým dojmem.

Každá lidská práce, která má za cíl působit v rámci současnosti, podléhá hodnocení těch, kterých se týká. Pouze pokud se setká s dobrovolným souhlasem těch, jimž má sloužit, bude moci obstát. Posudek dějin, který jediný má rozhodnout o hodnotě lidských výdobytků, se tedy utváří již v přítomnosti: názor současníků rozhoduje o tom, zda to, co je zamýšleno, zůstane vnucenou utopií, nebo se stane živým růstem.

Vzhledem k tomu, že je důležité, aby každý člověk zaujal kritický postoj k událostem své doby, je zásadně důležité, aby duchovní základ tohoto kritického uvědomění spočíval na zdravých základech. Pouze pokud jednotlivec - neboť pouze jednotlivec je vždy a za všech okolností schopen zaujmout kritický postoj - vychází ze zdravého základního postoje, bude mít rozhodující síla, inteligence, konstruktivní a tvůrčí účinek.

Ono zbytečně patologické obnažování všech tělesných a duševních procesů, které bylo příznačné pro spiritualitu poválečného období, budeme proto muset odmítnout už jen proto, že nevycházelo ze zdravého,

přirozeného typu člověka blízkého přírodě, ale z onoho typu přestimulovaných velkoměstských lidí, předčasně pohlcených vysoce rozvinutou civilizací, kteří všechny jevy ve světě posuzovali jen podle jejich senzačního obsahu.

Poválečná žurnalistika vytvořila atmosféru, jejíž chudobu na intelektuální obsah už nebylo možné překonat, a která proto upřednostňovala přehánění, zejména v oblasti duše, jako náhražku skutečného obsahu.

Jistě i dnes mohou existovat lidé, kteří v důsledku své výchovy a návyku lpí na této iluzorní duchovní sféře a jejichž inteligence se proto dnes pohybuje výhradně v negativním směru - v pochopitelném odmítání všech duchovních jevů, které dnes začínají přirozeně a snadno růst na zdravém základě. Nemáme však na mysli tyto pozůstatky zastaralé doby, ale mnohem nebezpečnější plemeno současníků?

Neboť ti, kdo se domnívají, že primitivnost znamená zdraví a chudoba jednoduchost, jsou pro náš kulturní a politický život mnohem větším nebezpečím. Nezapomínejme na předpoklady intelektuálního života našeho století, který přirozeně předpokládá dlouhý,

staletý předvývoj, a to i z hlediska vědomí, ve všech jeho formativních vývojových fázích. Stejně jako je vzdělání a vzdělanost nezbytná k tomu, abychom správně rozpoznali vnitřní zákonitosti dnešních událostí, jen inteligentní lidé budou schopni zaujmout nezávislý postoj k událostem, které je obklopují.

Období společenských převratů, jako byla Francouzská revoluce, vždy přinášelo skutečnou inflaci pojmů. Laciné módní slovo znovu zafunguje a rychleji, než by se mohlo zdát, stane se z něj prázdná fráze zbavená jakéhokoli samostatně vnímaného obsahu. To platí nejen pro politiku, kde je to jev každému historikovi nevyhnutelně známý, ale i pro všechny ostatní oblasti mysli, na něž se vztahuje jakýkoli kolektivní účinek příslušné současnosti.

Jedinou silou, která může tomuto úpadku duchovních hodnot do bezmoci a hlouposti účinně zabránit, je bdělá inteligence, zdravý rozum těch vrstev, které jsou v souladu se svými zdravými instinkty a jistým uchopením předurčeny k duchovnímu vedení národa.

Nepotřebujeme nic víc než bdělý a vycvičený intelekt, abychom zabránili znehodnocení hodnot, za jejichž platnost jsme bojovali, nevědomostí a hloupostí.

Odborníci – nebo charaktery?

Vnitřní, netvořivá beztvárnost vilémovské éry musela vést ke zhroucení, které se - stejně jako tato beztvárnost - rozšířilo do všech oblastí národního života. Světová válka byla pouze vnějším rámcem tohoto vnitřního, morálního a duchovního zhroucení, které urychlilo rozpad jakéhokoli řádu. Nebyla však koncem, nýbrž začátkem nového stávání se.

Nevěřící, vnitřně polovičaté, zkostnatělé a vnitřně bezvolní síly německého národa viděly konec v noci bodu obratu. Navzdory všem pozdějším korekcím se přesto stalo, že opustili vlajku, že kapitulovali před podsvětím, že se vzdali a byli připraveni spálit v pytli a popelu to, co předtím uctívali pro své osobní blaho.

Někteří z těch, kteří byli kdysi „paladiny trůnu a oltáře“, kteří byli údajně připraveni padnout „šermem na stupních trůnu“ za údajné ideály, usedli ke stejnému stolu jako dříve odsuzující zrádci země a velezrádci. Mezitím „protinárodní levice“ vedená Židy zradila budoucnost národa, „národní pravice“ popřela minulost a vytvořila politické, sociální, duchovní a „morální“ podmínky pro šíření „politického podnikání“.

Je třeba připomenout tuto dobu velké zrady. Ne proto, že bychom chtěli „znovu otevírat právě zjizvenou ránu“ - jak se nyní krásně říká od těch, kdo se na existenci této rány aktivně podíleli -, ale proto, že jde o historický proces, který hrál rozhodující roli ve všech dobách.

Vždy, když sebeobětavá menšina přesvědčených fanatiků, neohlížejících se na osobní riziko, vytvořila nový politický pořádek, objevili se překvapivě v čele ti, kteří se dosud zákopech vyhýbali, jimi pohrdali a využívali je. Přišli s horlivou aktivitou a „postavili se k velkému úkolu k dispozici“. Přijali ruku na usmířenou, kterou jim nabídla hrdinná, velkorysá menšina, jež bojovala jen za věc, jen aby ji téměř rozdrtila v „přísaze věrnosti“. O jejich „věrnosti“ však rozhodovaly osobní zájmy.

Stejně jako se v předchozích letech snažili dělat politiku v kancelářích, na ulicích a na náměstích, divoce gestikulujíce „v duchu našeho Vůdce“, tak se v době Francouzské revoluce snažili rozmělnit, potlačit nebo alespoň depopularizovat Cromwella a všechny velké muže dějin a jejich revoluční snahy.

Nacionálněsocialistická německá strana práce nikdy neměla důvod obávat se o svůj konečný úspěch. V

dobách, kdy čelila vážným vnitřním konfliktům, kdy hrozilo, že hluboké krize otřesou její strukturou, držela prapor vysoko a vítězně ho nesla do nepřátelského tábora. Její vůle, hrdost, neotřesitelný postoj, houževnatý elán a hrdinská linie nikdy nezakolísaly, a to ani tehdy, když ti, kteří byli do té doby z čistě vnějšího hlediska obdivuhodnými stoupenci boje, sešli z cesty a byli tak eliminováni.

Nacionálněsocialistická německá strana práce, tedy, přísně vzato, každý její člen, má historické právo na stát, prokázala zvučnou sílu svého světonázoru činem v době, kdy až příliš mnozí stáli s nevěřícným úsměvem stranou, kdy po ní část těchto nevěřících házela dlažební kostky a kameny. Kráčela osamělou, ale přesto hrdou cestou se somnambulní jistotou, doprovázenou fanatickým nasazením svých stoupenců, prodchnutých a přesvědčených do posledního člena o nezbytnosti a vnitřní správnosti svého boje.

Jejich politická revoluce nyní dosáhla významného stadia. Nových hodnot, které je třeba ještě prosadit z hlediska postojů a charakteru, organizační a propagandistické práce, kterou je třeba ještě vykonat v rámci nového národního společenství, je hodně a v žádném případě je nepřehlížíme. Ale ti z příliš mnoha,

kteří tiše počítali s „vnitřním zhroucením“, s jakousi „vzpourou následovníků“ nebo dokonce se „státní krizí“, budou muset po vyhlášení všeobecné povinné vojenské služby, po vnitřní stabilizaci státu v posledních letech tato tajná přání liberálního názorového světa zabalit.

Je totiž zřejmé, že novou Říši v sobě ukotvily ty síly, které stranu vynesly z anonymity bezprizorní menšiny do centra evropské politiky. Je jen přirozené a výrazem vnitřní stability, že Vůdcova rozhodnutí, a tedy i cesta strany a státu, nacházejí nejživější odezvu mezi těmi, kdo tehdy našli cestu od primitivního a proti zastíněnému duchovnu k Hitlerovi, a tedy i cestu k vytvoření nové státnosti. Stará garda tak zůstává věčně mladou nadějí strany. Nejenže to tak může být, ale musí to tak být.

„Intelektuální vykladači“ nacionálního socialismu, četní „odborníci“, masy „specialistů připravených k akci“ byli včera stejně potřební jako dnes. Ale nejsou a nikdy nemohou být rozhodující. Nejen proto, že „odborníci“ tu byli i včera a v nevědomosti či bezmyšlenkovitosti odevzdali své síly nepříteli státu, nebo proto, že by tu také byli znovu, kdyby snad nacionální socialismus mohl být vytlačen jinou silou, ale proto, že vnitřní síla těchto odborníků, protože jejich charakterový, duchovní, mravní, a tedy skutečně tvůrčí význam - pokud se o něm

vůbec dá mluvit - není sám o sobě v žádném případě pozitivní budoucí hodnotou, a nepředstavuje tedy pro národ bezpečnou záruku.

A tak je bez jakéhokoli osobního přispění boj o konečné utváření věcí ponechán na částech té gardy, která v průběhu tohoto boje prokáže, že patří k výběru, že je výběrem! Otázka výběru tedy nebude rozhodnuta podle „duševních schopností“, ale podle charakteru. Jednou nepůjde o to, zda byl někdo „přítomen“, ale zda byl přítomen tehdy, když to ještě bylo vyznání srdce – a jak byl přítomen.

Má-li „Třetí říše“ přerůst z pojmu v politickou realitu, bude nutné ji poměřovat měřítky, o nichž se příliš mnoho z nás často až příliš rádo domnívá, že jsme na ně ve shonu pracovního dne dávno zapomněli.

Zatímco námi vytvořená nová Říše je „vykládána“ současníky, kteří zůstali vnitřně liberální, zatímco takzvaní „historici“ zkoumají intelektuální základy nacionálního socialismu a činí srovnávací poznámky o hodnotě a nehodnotě našich metod boje, ve všech oblastech a ve všech organizacích našeho politického života se stále více prosazuje selekce, která je dnes ještě většinou bezejmenná. Je samozřejmé, že osobní

schopnosti a technické dovednosti jednotlivce zde hrají důležitou roli, protože nacionální socialismus vždy prosazoval princip úspěchu. Princip úspěchu brání tomu, aby se stranická karta stala prázdnou kartou pro flákače a povaleče.

Stejně jako strana - zatímco ostatní ještě mluvili - zachránila Říši, tak i v době, kdy už příliš mnoho lidí věřilo, že se v této nové Říši zabydleli, je nahradí tento výběr, generace starých a mladých bojovníků, kteří si v srdci nesou čistý obraz nacionálněsocialistického světonázoru a kteří budou následovníky Vůdce, které Německo potřebuje jako úderné jednotky budoucích bojů.

Žádná zbytečná tvrdost!

Dnes již není třeba dokazovat, že žádná jiná vláda na světě není tak hluboce zakořeněná v národě jako nacionálněsocialistická vláda. Velké plebiscity posledních let prokázaly s již nepřekonatelnou jasností, že politika Adolfa Hitlera je politikou německého národa. Každý zahraniční návštěvník olympijských her v Berlíně si mohl uvědomit, že nadšení v Německu nevyvolávají nějací delegáti, ale že nadšení pro Vůdce a jeho nejvěrnější

stoupence vychází ze srdcí milionů lidí, že na světě není státníka, který by se v podobné míře setkával s láskou svého národa. Ti, kteří to nechtějí přijmout - a těch je na světě stále dost - to prostě nechtějí vidět, z nenávisti, závisti a jiných podobných „ušlechtilých“ pohnutek.

Dnes již není nutné vyjmenovávat úspěchy nacionálněsocialistického vedení státu jeden po druhém, abychom dokázali, co se oproti minulosti zlepšilo. Situace, která v Německu panovala až do lednových dnů roku 1933, je dnes již všemi Němci tak zcela překonána, že by bylo třeba velké představivosti, abychom onu dobu rekonstruovali v celé její úplnosti. Odpůrci nacionálněsocialistického Německa jinde ve světě nás však zbavují snahy o uplatnění takové míry představivosti tím, že nám znovu svým způsobem ukazují, čím jsme sami prošli.

My nacionálnísocialisté nejsme natolik samolibí, abychom si neuvědomovali nesmírnost práce, která nás ještě čeká. Nejsme natolik samolibí, abychom vše, co v Německu existuje, viděli v tom nejrůžovějším světle. Jsme vděčni našim odpůrcům ve světě za to, že nám ukázali, jak mnoho jsme již dokázali. Sami vidíme, co je ještě třeba udělat.

Jednotlivému Němci již není třeba vysvětlovat, jak se ho nacionálněsocialistický program obnovy dotkl. Pociťuje ho den za dnem ve své vlastní sféře činnosti, v malém světě, v němž žije. Ba co víc: cítí, že je příslušníkem národa, který se znovu našel, který znovu nabyl sílu, který chce jít kupředu a jde kupředu. A toto vědomí, které každého znovu a znovu naplňuje navzdory všem nešvarům a stínům, které tu stále ještě jsou, a podněcuje ho k novým úspěchům, je německým zázrakem, o němž dnes mluví celý svět a který našel výraz například i v nečekaných výsledcích olympijské soutěže.

Není již nutné shromažďovat maličkosti. Je však třeba nikdy nezapomenout na to, co nám nacionálním socialistům přineslo úspěch od prvního dne našeho boje. Nikdy jsme se nespokojili s tím, co jsme již měli. Nikdy jsme nebyli samolibí, ale vždy jsme se soustředili na budoucnost. Nechtěli jsme dobývat mysli, ale srdce a duše našich spoluobčanů. Stát, který budujeme, by měl být zakotven v srdci posledního příslušníka národa, stejně jako byla vůle k vítězství zakotvena v srdci posledního bojovníka hnutí. Nejen zakotvit, ale zůstat zakotven na věčné časy. A každý den, kdy na tento cíl zapomeneme, je krokem nikoli vpřed, ale zpět.

Již není nutné dokazovat, že nacionálněsocialistický stát je státem národa. Co je však nutné, je každý den znovu zajišťovat stát a nacionální socialismus v srdcích národa a každého jednotlivého soukmenovce. Na schůzích jsme nejen zatloukali opoziční teror, když na tom záleželo, ale na každé naší schůzi jsme se snažili - a to především - získat marxistického dělníka, sobeckého občana pro to, v co jsme věřili.

Nacionálněsocialistický stát je, když na to přijde, stát hrubý. Dnes je nepřítel státu víc než to, je také nepřítelem národa, protože stát a národ už nelze oddělit. Když bylo třeba po převzetí moci zabezpečit stát, když se komunismus tu a tam pokoušel hrát svou hru, vznikl zákon o zradě, který svými paragrafy 1 a 2 umožnil tvrdě zasáhnout. Žádný stát se neobejde bez tvrdosti, nemá-li se stát pěšákem v rukou protistrany.

Stát však není zajištěn bajonety ani zákony o obraně. Emigranti a další agitátoři by to rádi prezentovali tak, jako by zde spočívaly jediné zdroje moci nacionálněsocialistického Německa. Když Vůdce projíždí Berlínem, Mnichovem, bavorskými horami nebo jakýmkoli jiným německým okresem, pokaždé se znovu ukazuje, kde leží skutečný zdroj naší moci, v srdci národa.

Existují stěžovatelé. Vždycky byli a vždycky budou. Jsou lidské povahy, které se při řešení problému nezaměstnanosti ptají, proč se současně neřeší otázka mezd. Ale ne každý, kdo reptá, je nepřítelem státu. Bručounské povahy bychom neměli brát vážně, ale pokud možno s humorem.

Vždycky existovaly stoly štamgastů, které žily z fám a šeptandy o nějakých podivných novinkách. Pro takové lidi by bylo příliš velkou ctí, kdyby jejich existence ohrozila stát. Vždycky se také dělaly politické vtipy. Často jde o tytéž vtipy, které se vyprávěly už dříve, jen s jinými jmény a za jiných okolností, ale se stejnou pointou. Pokud jsou dobré, jsou jen výrazem oblíbenosti osoby, o níž se vyprávějí, i když se v nich zamlčuje nějaký charakterový rys. Pokud jsou špatné, vypovídají pouze proti osobě, která je vypráví. Lidé mají instinkt pro skutečný humor. Ale ne každý, kdo projeví takový nedostatek vkusu, že řekne špatný politický vtip, má být počítán mezi politické zločince.

Ustanovení paragrafů 1 a 2 zákona o zlovolnosti lze při širokém výkladu aplikovat téměř na každý vtip, každou pomluvu, každou fámu. Přísné opatření by však mělo být použito pouze tehdy, je-li to skutečně nezbytné. Věci, které lze řešit s humorem, by se měly řešit i tímto

způsobem. Z fám, které lze také rozptýlit vhodným veřejným objasněním, by se neměly dělat velké státní akce pronásledováním jejich zpravodajů - skuteční autoři se nakonec obvykle nenajdou. Kdo by svého času neslyšel fámu, že byl zastřelen slavný německý letec Elly Beinhorn? Ta se z emigrantského tisku, který si někdo přečetl na cestách v zahraničí, rozšířila do Říše. První člověk to možná ještě dnes vnímá jako typický příklad toho, jak se v zahraničí používají lži k vyvolávání problémů. Do desátého se z toho však stalo něco zcela jiného.

Měli bychom vypracovat přesné statistiky o tom, kolik obvinění je vzneseno na základě udání a osobní pomstychtivosti. Někdo vypráví politický vtip u kulatého stolu - jen aby se pochlubil svými znalostmi - který není úplně čistý. Všichni to bez protestů vezmou na vědomí. Následně vznikne spor o to, kdo má za rundu zaplatit, nebo z nějakého jiného osobního důvodu; a teď je ten druhý „bit“. „Nepřítel státu“ je již vyřízen. Dotyčný policista chce samozřejmě na policejní dotaz před vznesením obvinění odpovědět tak, aby nevznikl dojem, že si ničeho nevšiml. A tak se ve zprávě - jde například o stavebního dělníka - píše: „byl organizován v marxistickém odborovém svazu do roku 1933 a je

považován za ne zcela spolehlivého“. (Který stavební dělník nebyl do roku 1933 organizován v odborech?) Ten vtip opravdu nebyl úplně bezchybný. A pak už se osud vydal svou cestou.

Všichni zúčastnění - policie, soudy, kanceláře hnutí a v neposlední řadě i osoba, které se vtip nebo fáma týká - by měli spolupracovat, aby se v takových případech neuplatňovala plná přísnost zákona. Přísné stíhání přináší více škody než užitku, protože tvrdý trest hříšníka jen utuží, ovlivní celý okruh jeho příbuzných a známých a nakonec z něj udělá skutečného nepřítele státu, zatímco dosud šlo jen o hloupou poznámku.

Drobné napomenutí v podobě pokuty má mnohem větší výchovný účinek. Pokud se však jedná o rozšířený nesmysl a dotyčný je jen jedním z mnoha lidí, kteří tuto obecnou fámu šíří, není nejlepším prostředkem boje proti ní trest, ale obecné poučení o skutečnostech svědčících o opaku.

A to je jádro problému. Nikdy nezapomínejme, že nacionální socialismus musí být zakotven v posledním příslušníku národa. Nikdo nesmí být vynechán. Nikdy by se nemělo kádrovat na to, že příslušník národa byl až do

roku 1933 organizován v odborech, a zásadní nepřátelství vůči státu tak konstruovat pouze z nepříjemného výroku.

Nacionálněsocialistický stát nemůže být takovým vykolejením nikdy ohrožen, ale soukmenovec může být zbytečnou hrubostí vyobcován ze společenství.

To jsou nepřátelé státu!

Od reformy slavného a dříve tak kontroverzního § 175 v červnu 1935, která byla nutná před zavedením nového trestního zákoníku, protože staré znění paragrafu nenabízelo žádné prostředky k prosazení právního názoru nacionálněsocialistického státu, uplynula již dlouhá doba. Možná je tedy na čase podívat se na praxi, která zákonodárcově teorii šlapala na paty.

Dostáváme se tak do oblasti, v níž buržoazní morálka nedovoluje vyrůst malému kvítku pohnutí, a možná se najde nejeden člověk, kterému se při veřejné diskusi o těchto otázkách ježí vlasy na hlavě. Skutečnosti, s nimiž musel nový stát počítat při zahájení své činnosti v této oblasti, však dokazují, jak málo může tento problém vyřešit politika Vogela Strauße a jak moc se týká každého jednotlivého člena národního společenství.

Když byl po převzetí moci proveden soupis sdružení a klubů, které s velkou „intelektuální“ a „vědeckou“ slovní zásobou reprezentovaly „ideu“ „třetího pohlaví“, ukázalo se, že tyto organizace sdružují dva miliony mužů. Odečteme-li od celkového počtu mužských příslušníků Říše děti a starce, pak dva miliony představují deset procent mužů v produktivním věku, kteří jsou plně v moci svých duševních a fyzických sil.

Vzhledem k tomuto strašlivému poznání, které by bylo škodlivým opomenutím zamlčet nebo skrýt, měl stát jen dvě možnosti: buď slabé smíření se situací, nebo bezohledný boj i na této frontě. Že si vybral druhou možnost, bylo samozřejmé, jinak by se vzdal sám.

Kdyby boj proti této epidemii, která se k nám ve svém bezbřehém šíření dostala jako strašlivé dědictví liberalistické epochy, nevyplýval již jasně z rasového myšlení, pak by stát byl donucen k bezpodmínečnému rozhodnutí vlastní trpkou zkušeností.

To, co rok a půl po převzetí moci vypadalo jako tragické neštěstí a těžká zkouška odolnosti, bude možná jednou historikům budoucích generací připadat jako šťastná náhoda: mladý stát byl krutým osudem, který se zdánlivě obrátil proti němu samému, donucen seznámit

se s epidemií v jejím nejnebezpečnějším projevu a zaujmout jasné stanovisko.

V době, kdy byl celý svět ještě nakloněn považovat homosexualitu za „lékařský“ problém a přistupovat k ní opatrně, se ukázalo, že jde o politický problém schopný přivodit kolaps slabého státu. Hodnotu tohoto poznání lze jen stěží odhadnout.

Dodalo mužům v čele státu potřebnou sílu vnitřního přesvědčení, aby se s domněle medicínským problémem vypořádali zbraněmi politiky.

Politika v tomto smyslu, stejně jako v každém nacionálněsocialistickém smyslu, není řemeslo politiků, ale každé jednání podniknuté pro dobro národa.

To znamenalo, že boj byl zpočátku vyňat z vědecké sféry. Rozhodující nebylo, s kým se bojuje, ale za co se bojuje. „Kdo“ bylo bezvýznamné, „za co“ bylo všem jasné: šlo o obnovu německého národního tělesa, o zachování a posílení německé národní moci.

Zkušenost ukázala, že lidé postižení morem měli zkažený charakter, že se z nich obvykle stali měkcí, nespolehliví, lživí, patolízalští na jedné straně a panovační na straně druhé, kteří nebyli schopni dlouhodobě plnit pozitivní funkce ve společnosti. A i

když nelze předpokládat, že ony dva miliony zmíněné na začátku tohoto článku již bez výjimky nebyly vhodné pro udržení síly národa, epidemie nepochybně připravila mnoho, ba statisíce lidí v nejlepším věku o přirozený rozmnožovací proces.

Národ, který stojí před úkolem zvýšit svou roční porodnost o 1,5 milionu, si nemůže dovolit obejít se bez velké části svých otců jen proto, že se stali oběťmi desetiletí neomezené vyčerpávající taktiky namířené proti německému národnímu organismu. Tím je nastíněn národněpolitický úkol, který je třeba splnit.

Úkol byl zpočátku řešen bez ohledu na klady a zápory vědců, kteří si lámali hlavu nad „povahou“ epidemie. Jak známo, „poznatky“ „vynikajících“ velikánů tohoto oboru, ať už se jmenovali Krafft-Ebing, Schrenk-Notzing nebo Magnus Hirschfeld, vždy vycházely z předpokladu, že homosexualita je dědičná nebo alespoň vrozená anomálie, a jednotlivé teorie si v předpokládaných příčinách této anomálie pouze odporovaly.

Z toho vyplynul „morální“ postoj, který Žid Hirschfeld, mluvící svým jménem, formuloval takto: homosexualita je vrozená stejným způsobem jako vlčí

čelist nebo rozštěp patra; stejně jako nelze člověka trestat nebo pronásledovat kvůli rozštěpu patra, nesmí být ani homosexuál pronásledován nebo omezován ve své osobní svobodě.

Muži, kteří přistoupili k úkolu, který před ně postavila Třetí říše, by jej - navzdory všem humanitárním výkřikům - neúnavně plnili, i kdyby Hirschfeld a spol. měli pravdu. Jejich práce jim však poskytla poznání, které překvapilo i je samotné: počet „anomálně disponovaných“ lidí nehraje v celkovém počtu léčených případů vůbec žádnou roli. Ze sta homosexuálů nepatří ani dva k těm, kterými se konvenční věda dosud jen zabývala! To dává teorii o lítosti nad chudáky nemocnými, „kteří za nic nemohou“, jinou tvář.

Oponent může nyní namítnout, že taková „policejní zjištění“ jsou vědecky nepodložená. Delikvent by měl zájem na tom, aby se prezentoval jako schopný polepšit se, a jeho výpověď by byla bezcenná. Je třeba říci, že kdybychom se drželi pouze výpovědí delikventů, bylo by toto číslo mnohem vyšší než dva ze sta, protože celá ideologie homosexuálů je založena na tom, že „nejsou schopni se změnit“, a ti mazanější z nich rádi zamíří k § 51. V případě, že by se jednalo jen o výpovědi delikventů, bylo by toto číslo mnohem vyšší než dva ze sta.

Stanovený politický úkol se však neomezuje pouze na potrestání těch, kteří se dopustili trestného činu, ale zahrnuje také výchovné úsilí a konečně sledování úspěchu, o němž dotyčný obvykle neví. Je třeba jasně rozlišovat mezi nenormálním a následovníkem, svedeným.

Tato metoda je rovněž vědeckou metodou, ba dokonce jedinou vědeckou metodou, neboť neprovádí svá šetření na speciálně vybraných a vhodných jedincích, jejichž vlastnosti nelze vůbec zobecnit, ale na mase těch, kteří jsou bez rozdílu vyplaveni na břehy policejního zásahu.

Pokud tyto lidi pečlivě prozkoumáte, jakmile dorazí, ukáže se, že jsou to bytosti, které obvykle postrádají jakýkoli postoj, jakýkoli projev vlastní vůle, jakýkoli náznak vývoje charakteru, takže při povrchním pozorování byste mohli dojít k závěru, že jsou nevyléčitelně nemocní.

Pokud jsou pak nuceni systematicky pracovat - což většina z nich dělá poprvé v životě -, pokud jsou drženi stranou od „normálních“ lidí pod přísným dohledem, pokud je jim bráněno hrát před ostatními samolibou roli jejich nemoci, pokud jsou nuceni neustále vidět zrcadlo

vlastní nemožnosti ve svých bližních, dochází k proměně s překvapivou přesností. „Nemocný“ se stává zdravým. Z „nenormálního“ se stává zcela normální. Pouze prochází fází vývoje, kterou v mládí promeškal. A zbývají jen dvě procenta skutečně nenormálních, kteří, stejně jako tvořili ohniska epidemie venku v životě, se nyní stávají krystalizačními body znechucení, které odděluje zrno od plev, jež jsou stále použitelné.

Takové léky bohužel nelze aplikovat na celé široké pole praxe. Stát nemůže zřídit sanatoria pro dva miliony „nemocných“. Bojová fronta se teprve buduje. Zkušenosti však nyní i v jednotlivých případech potvrzují, jak správné bylo použít politickou moc tam, kde kriminologie musela selhat.

Nemocná jsou pouze jistá dvě procenta. Ti se jeví stejně ubozí a politováníhodní jako rození zločinci.

Jejich nebezpečnost je nepředstavitelná. Čtyřicet tisíc anomálií, které by se daly velmi dobře eliminovat z národního společenství, je schopno otrávit dva miliony, pokud dostanou svobodu.

Bude namítnuto, že tyto dva miliony musí mít nepochybně sklon nechat se otrávit vlastní slabostí charakteru. Jistě, národ nemůže být tvořen pouze

železnými charaktery. Pak je o to větší důvod podporovat slabší, stejně jako se výdobytky hygieny neuplatňují ve prospěch silných jedinců, kteří si poradí s každým bacilem, ale ve prospěch těch, kteří jsou náchylnější k nemocem.

Především však víme, že každý člověk nevědomě prožívá období svého vývoje, kdy je do jisté míry náchylný k jedům. Instinktivní život se probouzí ve věku, kdy se opačné pohlaví ještě nemůže projevit jako jeho zcela uvědomělá touha. A bohužel zkušenost ukazuje, že nositelé nemoci se přibližují k mladým lidem tohoto věku, a to bohužel nikoli s otevřeným hledím, ale za maskou „dobře míněného přítele“, který volí všechny myslitelné odbočky, aby zakryl svůj skutečný cíl. Velký počet těch, kteří klopýtli, lze vysvětlit jedině zneužitím důvěřivosti mládeže.

Městský filištín, mnoucí si ruce nad děsivými skutečnostmi, je nesmí omývat nevinností. „Intelektuální vládnoucí třída“ německého národa po desetiletí tolerovala veřejnou propagaci homosexuálů, ne-li ji považovala za zvláštní výdobytek demokratické svobody.

Homosexuální učitel může zkazit celou školu, vedoucí mládežnické ligy (blahé paměti) celou jemu svěřenou generaci, „strýček“, který je přátelský k mládeži, mládež celého města. Jsou to státní zločinci a jako s takovými by se s nimi mělo zacházet.

Jsou to státní zločinci, protože se vždy obklopují svými druhy, a to nejen z „náklonnosti“, ale i z důvodů účelovosti, jakmile nějakým způsobem zaujmou vedoucí postavení a jsou nadřízenými závislých podřízených.

Tvoří stát ve státě, tajnou organizaci, která je v rozporu se zájmy národa, a proto je státu nepřátelská. A tak se kruh uzavírá.

Ne „chudí, nemocní lidé“ mají být „léčeni“, ale nepřátelé státu mají být zlikvidováni!

Žena má být ženou

Nacionální socialismus jasně zdůrazňoval, že muž je udržovatelem rodiny. Funkce ženy v našem státě leží ve zcela jiné oblasti. A nejsou o nic méně důležité než funkce mužů.

Náš světonázor vychází z rasově-biologických principů, a je tedy v podstatě založen na konceptu rodiny.

Nemusíme znovu zdůrazňovat, že manželství už nemůže být samoúčelné, že už není jen stavem, ale že pro nás představuje úkol. Tím je vlastně „svět žen“ dostatečně definován.

Je skutečností, že nacionálnímu socialismu od samého počátku snad nejlépe rozuměly naše ženy a že jejich srdce mu byla snad nejvroucněji oddána. A proto je jasné, že větu „německá žena jako matka“ správně pochopila a interpretovala právě ona, která byla součástí hnutí od samého počátku.

Dnes je však tento pojem degradován na módní slovo, a tím je zbaven svého nejvnitřnějšího významu. Nechceme, aby pojem „německá žena jako matka“ vyjadřoval omezení na jediný úkol, ale chceme, aby se pod pojmem „matka“ rozuměla celá nezměrná šíře ženských úkolů. A z tohoto důvodu by snad bylo také správnější mluvit o „německé ženě jako ženě“.

Dr. Goebbels kdysi použil nádherný obraz, když řekl: „Jen ten národ má jistou budoucnost, u kterého vedle národní vlajky na šňůře vlají dětské plenky." Nemluvil jen o matce par excellence, ale vyjádřil také to, co je pro nás důležité zde:

Chceme ženy, které pouze rodí děti, chceme ženy, které žijí ve svém světě, jejichž existence se objevuje ve všech koutech domu, jejichž práce a chování ženy zanechává stopu v celém domě. Vlající pleny nám nevypovídají pouze o dětech, ale umožňují nám také poznat celý rozsah práce a činnosti žen. Vedle matky nám ukazují paní domu a hospodyni, ukazují nám hrdost a lásku věčné společnice muže.

A v tom spočívá velký úkol ženy. Jakmile se zcela ocitne ve svém vlastním světě, jakmile si jasně uvědomí své postavení vůči muži a omezí se na ženské aspekty své bytosti, pak se v ní nevyhnutelně probudí touha stát se matkou. Neboť pouze být pouze ženou je předpokladem pro nejposvátnější a nejvyšší osud.

Jakmile německá žena zaujme toto postavení, všechny zbývající „sporné otázky“ se vyřeší samy. Tato žena již nebude mít ambice na zvláštní politické vystupování. Nebude již den za dnem svěřovat své děti chůvě, aby si našla čas na běhání od schůze ke schůzi a od politického čaje k nějakému zasedání správní rady. Pravděpodobně také správně uchopí svůj politický úkol. Bude se však umět omezit na svůj vlastní konkrétní obor.

V domácnosti je dost věcí, které vyžadují a předpokládají ekonomické a sociálně-politické porozumění. Abychom uvedli jen několik příkladů, žena musí a může opakovaně samostatně rozhodovat, jak nejlépe vyrovná svůj domácí rozpočet, co z dostupných prostředků nejvíce potřebuje pořídit, jak nahradí kupované zboží domácími produkty, jaké pokrmy připraví pro svou rodinu v závislosti na ročním období. Pokud žena plní svou politickou funkci pouze v tomto rámci, rozpoznala svůj úkol a pravděpodobně má co dělat, aby ho zvládla.

Kromě toho však bude žít především pro svou rodinu a svého manžela. A tím velmi, velmi rychle získá zpět respekt, který si zaslouží.

Když dnes cizinci mluví o německých ženách, téměř vždy si představí zvláštní typ, který si vytvořili při nepochopení nacionálněsocialistické vůle. My sami jsme v této typizaci sehráli nemalou roli. Krátce po roce 1933 najednou žádný majitel kavárny nevěřil, že se obejde bez obrovského nápisu „Německá žena nekouří“. Přibyla další hesla jako „Německá žena nepotřebuje pudr“ apod. Jiné zase plédovaly za jednotné oblečení, vyšlapávaly městskou dlažbu v okovaných botách a propagovaly sparťanskou prostotu.

Pravá žena však jakékoli křečovité a nepřirozené chování rozhodně odmítá. Musíme konečně přestat mluvit o „upravené ženě“ jako o něčem výjimečném. Pro nás je samozřejmostí, že žena o sebe pečuje. Jak to dělá, je druhá otázka, ale rádi se zdržíme toho, abychom se vměšovali do jejích kosmetických tajemství. To, zda se pudruje, či nikoli, není v žádném případě věcí státní politiky. Pokud to dělá, dává si pozor, aby ho používala jako nástroj a pouze jako nástroj, který slouží ke zvýraznění její přirozené krásy.

Žena bude pravděpodobně nejlépe vědět, jak o sebe pečovat, aby vypadala hezky. A skutečná žena nepohrdne ničím víc než vyloženě „fasádním nátěrem“. S kouřením je to úplně stejné. Rozumná žena si jistě uvědomí, že nic nemůže být pro její zdraví škodlivější než návykové opakované kouření. To ovšem neznamená, že není „vhodné“, aby si žena zapálila cigaretu.

U všech těchto věcí spočívá zlo výhradně v přehánění. A její vyjádření se stalo módním slovem. Proto se chceme vrátit k původnímu významu sloganů. Už nechceme mluvit jen o „matce“, ale především o „ženě“. Neboť, jak jsem již řekl, pouze pravá žena je předpokladem matky!

Také chcete být vůdcem

Pokud se někomu podaří dostat se vpřed, neznamená to, že je vůdcem. Někdo přece musí být v čele. Ale od té doby, co se německá říše ocitla pod vedením jednoho muže a vznikl pojem „Vůdce“, přibíhá okamžitě masa lidí, jak tomu vždy bývá, a všude vytváří spoustu vůdců.

Všichni nosí císařovy vousy, jako kdysi, a když se objeví nový císař s jinými vousy, zákazníci se hrnou do holičství. Já taky, já taky, všichni, všichni!

A přitom je to tak snadno uchopitelné. Vůdce je ten, kdo skutečně vede. Ten, bez něhož by ostatní neznali cestu a bez něhož by mohli zahynout. Vůdce, který nás vede do vysokých hor a vede nás přes ledovce, který umí zachytit vítr, mlhu, sněhovou vánici a bezpečně nás vede.

Ale nic není krásnějšího - a nic není lacinějšího a nečestnějšího - než toto strašné „někdy“. Nic nefalšuje pravdu odporněji než polopravda. Pokud se manažer nazývá „manažerem“, je to přesně ta hranice, kterou lze snést, protože si říká „manažer“ a ve skutečnosti řídí podnik. Nyní však existují takoví zmaření velitelé armád a hrdinové, kteří by chtěli být větší, než je matka příroda stvořila. Chtěli by být také vůdci.

Chtěli by, aby před nimi létali orli, v duchu jezdí na hřebci a před zrcadlem zkoušejí, jak jim sluší vypadat pitoreskně, a pokud mohou, mluví ještě pitoreskněji. Myslí si, že to dělá dojem. Dojem to udělá, jen ne dobrý.

Ale kdo jim to říká? Zrcadlo jim lže a ubohé duše, které drží v rukou skrze výplaty a firemní předpisy, z opatrnosti mlčí. Světlo slávy tak může nerušeně svítit a velký maškarní bál pokračuje.

Jsou to však skvělí lidé. Je tu Schulze, Wilhelm Schulze, a přesto ne Schulze jako ty nebo on, ale jadrný Schulze, „Führer Schulze“. Vede klub, který by stejně dobře mohl vést Meier, a když podepisuje dopisy, píše „vůdce klubu“. Ať si na něj někdo stěžuje. Už teď se blýská na lepší časy. Zahřmí na toho křiváka o „vůdcovském principu“ a „podřízenosti“ a „německé loajalitě“ a bez námahy najde ta správná slova a kloktá je jako kloktadlo: „přijmout opatření“ a „přísné provádění“ a „bezpodmínečná ochota k obětem“ a všechno, všechno, všechno, co už někdy slyšel. Všechno, co je správné a dobré na správném dobrém místě pro správnou velkou příležitost. Tady ji vydává v malém.

Jeho vyjádření zní: „Děti, žádný kuželkářský klub si nemůže dovolit být tak pomalý s příspěvky, protože

pokud nezaplatíme včas, pronajímatel nám zruší členství.“ Ale on to nedokáže udělat takhle jednoduše a drobně, on to dělá větší. Se smyslem pro zodpovědnost popadne každého člena za mužnou čest jako německý muž a pění a pění jako velký vůdce Schulze.

Tím vším přikládáme prst na ránu, abychom ji nejprve označili, ohmatali a pak snad i zahojili. To je lepší než takové ošklivé rány tolerovat, nechat je růst, hnisat a rozkvést v nevyléčitelný vřed.

Víme, kdo je vůdce; víme, kdo vlastně vede na tom a tom místě, kdo vede dál a nachází správnou věc jako povolaný a také nás tam vede. Ale víme také, kdo se jen promenáduje, jemná ješitnost, jemné rádoby na maškarním plese, a s obavami vidíme, že tento druh vůdců se stává nebezpečím pro myšlenku vůdcovství.

Poddůstojník, i když vede oddíl, zdaleka není vůdcem oddílu. Člověk, který má v kapse peníz, má peníze, to nelze popřít, ale zdaleka není mužem, který má peníze. (Tyto řádky myšlenek by tě, milý čtenáři, měly vybídnout k zamyšlení).

Doktor - nikoli lékař

Rodina Müllerových diskutuje o Hansově volbě povolání. Profese a jejich „perspektivy“ se probírají jedna po druhé. Nakonec si otec Müller udělá vlastní úsudek: obchodník - bez budoucnosti. Studium technických oborů - trvá příliš dlouho. Právo - je přeplněné. Nejlepší - chlapec se stane lékařem. Dobrá praxe stále živí. Tečka, tak to zůstane. -

Cítí primán Hans povolání stát se lékařem, pomocníkem lidstva? Ani o tom nepřemýšlel. „Vybral“ si povolání, jako si člověk vybírá cenné papíry na burze, které se zdají být solidní a dobře úročené.

Tento materialistický přístup k volbě povolání je nemožný, dvojnásob nemožný, pokud volba padne na povolání lékaře. Neexistuje vůbec žádné povolání, které by nevyžadovalo vnitřní povolání, ale neškolený obchodník, technik nebo umělec obvykle nemůže napáchat tolik škody jako neškolený lékař, protože ten škodí všem, kdo k němu přicházejí hledat pomoc. Může vstřebat veškerou scholastickou moudrost univerzit a mít k dispozici rozsáhlou praxi. Přesto se bude od skutečného doktora lišit stejně jako písař od umělce nebo kněz od

faráře. Nebude v člověku povzbuzovat životní sílu, ale předepíše mu pouze hořký lék.

Materialistická epocha nevědomky vynalezla pro takové praktiky zdravotnického řemesla velmi vhodný termín: Lékař! Lékař je někdo, kdo se umí zabývat medicínou, podobně jako se švec zabývá botami nebo truhlář „stoly“. Ale i toto přirovnání je chybné, protože švec obvykle vyrábí nové boty, truhlář nové stoly, čímž vytváří co největší dokonalost ve svém oboru. Lékař naproti tomu přichází k činnosti až tehdy, když už nejde o vytváření nových věcí, ale pouze o jejich opravu. - Povoláním doktora je vést a tvořivě formovat zdraví lidí. Lékař ho záplatuje až tehdy, když je již dostatečně zkažené.

Proti tomuto rozlišení lze namítnout, že normální člověk jde k doktorovi, jen když je nejvyšší čas, a že doktor, i kdyby chtěl, nemá možnost zdravého člověka nasměrovat správným směrem. I jmenovaný doktor by se tedy nutně stal „lékařem“. Námitka je správná, pokud je v současnosti převládající systém „ordinování“ a „nakládání s pacienty“ prezentován jako nehybný fakt. Není to však tento systém, který zplodil medicínskou profesi, jsou to lékaři, kteří si vytvořili systém, který jim nejvíce vyhovuje.

Ještě za dob našich otců lidé nechodili k doktorovi na vedlejším rohu jako k prodavači nebo instalatérovi, ale „měli“ doktora, a to zcela konkrétního, rodinného doktora. Ten provázel vývoj celých generací, někdy pomáhal přivést na svět dítě a stejnou láskyplnou službu vykonával i pro dítě dítěte. Byl přítelem rodiny a znal všechny její členy nejen v jejich nemoci, ale i ve zdraví. V důsledku toho pro něj nemoc nebyla izolovaným jevem, který by se dal léčit podle standardizovaného přístupu. Dokázal zohlednit povahu svého pacienta, jeho fyzický i psychický stav. Dokázal dlouhodobě radit a vyvozovat své závěry z dlouholetých zkušeností.

Nechceme zde mluvit o zastaralé patriarchální instituci a upadnout do pasti vytahování rodinného doktora ze škatulky „starých dobrých časů“. Tato instituce měla své nevýhody, jinak by se nenechala vytlačit. Byla založena na finančních základech, které jsou dnes již neudržitelné. Především však byla privilegiem bohatých středních vrstev a vzkříšení privilegií není v našem zájmu. Dělník si nemohl dovolit „vydržovat“ rodinného doktora za roční paušál a nemohl by si ho dovolit ani dnes. Znovuzavedení této instituce je proto mimo jakoukoli diskusi.

Nechceme však dopustit, aby morální pojetí rodinného doktora ustoupilo do pozadí. Nová etika zdravotnické profese může být velmi dobře postavena na tomto krystalizačním bodě. Ve starém dobrém rodinném doktorovi byla duše a právě s touto duší bychom se rádi znovu setkali v moderním hávu, poté, co bylo v posledních desetiletích učiněno vše pro zneuctění doktora.

Protikladem k vymizení duše je oduševnění, ale to je klíčové slovo, s nímž už bylo zneužito příliš mnoho. Skutečný lékař oduševnění vůbec nepotřebuje, neboť vychází z vnitřního povolání, aby nám pomohl, a my nechceme toho druhého, v němž by se musela nejprve pěstovat tato duše. Stačí, aby se zdravotnická profese zbavila okovů mechanizace, která z ní udělala lékařskou činnost, a pak se vydá správnou cestou.

Odborný doktor se bude vždy chápat především jako zdravotník, a ne jako lékař nemocí, který napravuje již vzniklé škody. Nebude se chtít spokojit s co nejlepším vyléčením nemoci, protože ví, že nebýt nemocný zdaleka neznamená být zdravý. Bude chtít vést člověka, o kterého pečuje, tak, aby nebyl jen „prostě zdravý“, ale aby na základě zdraví dosáhl své vrcholné výkonnosti. A zde

také začíná služba doktora, pro kterou se vžil výstižný termín „průvodce zdravím“.

Nacionálněsocialistické společenství není pouhou sociální organizací, jejíž účel se omezuje na negativní ochranu a prevenci, ale usiluje také o vzestupný vývoj v oblasti veřejného zdraví nad rámec všech ochranných opatření, což lze označit jako zlepšení kvality. Pouze ti, kteří mají tento konečný cíl zdravotnické práce na zřeteli a jednají podle něj, jsou doktory v našem slova smyslu a povznesli se nad úroveň lékařského povolání.

Stejně jako starý rodinný doktor je tento zdravotník opět přítelem v tom nejlepším slova smyslu, i když v novém smyslu. Neboť jestliže v minulosti šlo pouze o poskytování všeobecné péče o rodinu, dnes výzkum dědičné biologie dal pojmu rodina nový význam, a to zejména pro doktora. O jedince jako o řetězec článků nelze zodpovědně pečovat, pokud není pečováno alespoň o nejbližší příbuzné, pokud doktor nevyvozuje své závěry z celkové povahy rodiny.

Požadavek na „rodinného doktora“ vychází nejen z myšlenky, že lepší přehled usnadní doktoru práci, ale má mu také dát možnost plnit jeho zásadní povinnost pečovatele a poradce. Je také spoluodpovědný za

budoucnost rodiny; může a musí zasáhnout jako poradce, když je třeba rozhodnout o závažných otázkách volby povolání a vzdělání, a tím spíše o výběru partnera. Zejména práce, kterou v této oblasti vykonali doktoři SS, dokazuje, že se v žádném případě nejedná o utopický sen. Značná část mladé generace si již uvědomila, jak je prospěšné, když je zdravotnická profese prodchnuta novou profesní etikou.

Nikomu neunikne, že takové přetvoření vztahu mezi pečujícím a opečovávaným má také své materiální aspekty a předpoklady. Poslední slovo nebylo v žádném případě řečeno o mechanizaci „byznysu“, který jako sofistikovaný, ale bezduchý systém musí klást stejnou zátěž na doktory i pacienty. I zde však platí zásada, že vytvoření jakéhokoli nového „systému“ musí předcházet vůle a zkušenost zúčastněných. Existují doktoři, kteří se o své pacienty skutečně starají, a existují lékaři v soukromé praxi, kteří své klienty léčí podle nějakého schématu.

To, co musí zmizet, je masová provozovna. Ani u „děla“, které může přijmout 80 až 60 pacientů denně, nelze očekávat, že se návštěvníkům dostane v každém případě svého. V zájmu veřejného zdraví požadujeme důkladnost. Ale důkladnost vyžaduje čas a čas jsou peníze, a to i pro doktory. To v žádném případě není

zlehčující tvrzení, je to jen konstatování, které má naznačit, v čem spočívají potíže - zejména u některých obvodových doktorů.

Nechceme upadnout do laického omylu, kdy proti sobě stavíme různé „školy“ zdravotnické vědy. V jednu věc však věříme, že skutečný zdravotník se nemůže zavázat k jednomu schématu, jedné „škole“ nebo „směru“. Zákonem jeho jednání totiž není katedrová moudrost nějaké „školy“, ale odpovědnost, která ho nutí udělat pro člověka, o kterého se stará, to nejlepší, co může. Zdraví našich lidí není bitevním polem, na němž by se mohly dokazovat a vyvracet teorie jejich zastánců. A doktor, který se soustředí na „svou“ školu, i když nemůže popřít úspěchy jiných, nenajde potřebnou důvěru.

V dobách bezbřehé specializace se na „venkovského doktora“ pohlíželo přes rameno jako na přežitek, protože se nesměl svézt na vysoké prestiži „školy“, ale byl nucen uplatnit bohatství svých zkušeností sám. Dnes to však nejsou ti nejhorší doktoři, kdo stojí v upřímném obdivu nad úspěchy nejednoho venkovského kolegy. Venkovský doktor se musel orientovat v nejrůznějších situacích, často v primitivních podmínkách, nesměl povýšeně zatarasit studnici staletých zkušeností, kterou si venkované

uchovali, musel být skutečným univerzálním géniem zdravotnického umění, konvenčním doktorem i homeopatem, naturopatem i chirurgem. Proto se mu vysmívali ti, kteří ovládali pouze jeden z těchto oborů. S velkým úsilím a přes odpor předních osobností naší zdravotnické profese připravil půdu pro novou německou zdravotnickou vědu, která shrnuje cenné a dobré poznatky všech škol. A nyní, když je dílo dokončeno, vidíme, že tisíce neznámých venkovských doktorů tiše a neúnavně šly stejnou cestou, protože pod zvýšeným tlakem větší odpovědnosti nemohly zvolit jinou. Vítězství rozumu ve velkém je nejkrásnější ospravedlnění toho, co oni, každý zvlášť, udělali v malém.

Venkovský doktor, který jezdí na kilometry od statku ke statku ve svém voze nebo na káře, který musí být sám napůl zemědělcem, který si málokdy dokáže uspořádat materiální stránku své existence podle systémů a tarifů, který má každou hodinu před očima slovo povinnost a odpovědnost, protože je jediným pomocníkem, povinným pomocníkem v širokém okolí - je sice produktem svého oboru a jen v něm myslitelný, ale přesto se zdá být symbolem zdravotnické profese, jak si ji

představujeme. Vždy musí být doktorem, nikdy nemůže být lékařem.

Nebuďme takoví

A to bez pláče nad naší hříšností: všichni nejsme andělé. A země díky Bohu není vzorovou usedlostí. Každý z nás má své vlastní zvláštnosti, slabosti a záliby. Jak je svět zajímavý a plný událostí! A jak hluboce nešťastní jsou ti zatrpklí lidé, kteří těmto skutečnostem čelí bez smyslu pro humor. Neumějí ze života vytěžit veselé stránky, které zdravý smysl pro humor dokáže tak lahodně zprostředkovat a kvůli nimž má život stejnou cenu jako kvůli tomu, že se o něj musí každý den znovu bojovat ve vážné práci.

Lidé bez humoru jsou trestem od Boha. Objevují se v nejrůznějších typech a podobách. Jsou tací, kteří se cítí jako malí polobozi a kteří se cítí nadřazeni sami sobě, svým slabostem, svým bližním a všemu. Pro jiné smutné

postavy, které neumějí žertovat, je život slzavým údolím, obřadným průvodem, nutným zlem. V temném sebemrskačství litují vlastní nedostatečnosti. Nebo

tyranizují své okolí jako klevetníci, všeználci, přecitlivělé a věčně podrážděné.

Jejich existence kolísá mezi mrzutostí, reptáním a radostí z cizího neštěstí. Plete si servilní lichocení s poctivou službou. Proto nesnášejí odvahu, boj a důslednost. Když se řekne důstojnost, myslí se tím arogance. Místo aby se zapojili a pomohli, reptají. A každého, kdo si dovolí lehkovážný pohled na jejich důležitou osobu, chtějí přetáhnout palicí.

Jsou uvnitř vyprahlí: bez humoru - bez srdce. Vnitřní i vnější velkorysost je jim cizí. Protože jsou sami rozervaní, nevyrovnaní a slabí, nedokážou být skutečně lidsky laskaví. Jedovatá, sžíravá satira je někdy jejich parketou. Většinou však z jejich upjatosti nevzejde nic jiného než pomluvy, když se snaží být vtipní.

Lidé, kteří jsou vnitřně silní a vyrovnaní, milují humor a vtip jako sílu a zbraň života. Obojí ovládají při dávání i přijímání. Jsou otevření a mají poctivý postoj, rostou díky zdravé sebekritice. Vědí, že skutečná sebedůvěra vyžaduje vnitřní skromnost. Humor a vtip mezi nimi vzkvétají, a proto také přátelství, kamarádství a pocit sounáležitosti. Dobrý vtip a humor totiž spojují a budují. Nejsou urážliví, netaktní ani zákeřně zlí. Chtějí

rozdávat radost, přinášet smích, rozveselovat druhé, povzbuzovat je a nutit k zamyšlení. Kritika má u nich také formativní a konstruktivní hodnotu. Když si mezi přáteli řekneme upřímně, co si myslíme — a vtip je často účinnější než mnoho slov —, pak přátelství, které tím utrpí, nestojí za nic.

Humor, který pochází ze společenství a slouží společenství, měl vždy zvláštní význam. Čerpal ze společných zkušeností a nastínil situaci, jejíž často tragické strádání a trápení by se bez humoru snášelo mnohem hůře. Právě v zákopech světové války se ze silného mateřského vtipu zrodil „frontový Němec“. Obsahuje mnohem víc než jen černý humor.

Tento humor, často konfrontující se s nejvyššími životními hodnotami, neměl destruktivní vliv na vnitřní a vnější disciplínu. Byl nejživějším projevem mužného bojovného ducha a překonával mnohé těžkosti, nástrahy, slabosti a pošetilosti. Pomohl tisíckrát zabít to, čemu říkáme vnitřní mizera. Muži, kteří si dělali legraci z velkých i malých slabostí svého velitele roty, ho milovali a procházeli za něj i ohněm. Dokonce i starý Blücher, který byl terčem těch nejšťavnatějších a nejhrubších vtipů u táborového ohně, prý jednou řekl: „Dokud si ze mě moji hoši dělají legraci, je všechno v pořádku..“

Důstojnost a humor nejsou protiklady, protože není nic horšího než důstojnost bez humoru. Je příliš snadné přejít od vzneseného k směšnému! A byrokraté často působí tak směšně právě proto, že chtějí být důstojní a pak působí arogantně a suše jako lidé bez humoru.

Politický humor je také otázkou postoje a přesvědčení. Pokud kvete, je vždy zdravým znamením duchovní vitality národa a jeho vnitřní angažovanosti v politickém dění. I zde se vyskytují žvanilové, všeználci, ti, kteří nejsou spokojeni sami se sebou a se světem. I zde se vyskytuje sebeprosazování a sebechvála. Zejména politický humor předpokládá vnitřní kázeň a s ní neoddělitelně spojenou národní kázeň. Tím spíše, že jako každý vtip má sklon ke kontrastům a nadsázce. Přesto by bylo chybou domnívat se, že v politice není místo pro humor a vtip.

Politika utváří život, a proto je s ním tak úzce spjata, že zasahuje do všech oblastí života. Musí počítat se silnými stránkami lidí stejně jako s jejich slabostmi. Stejně jako zdravý člověk potřebuje sebekritiku, aby mohl růst, jen společenství, které se odváží a snese sebekritiku, prokazuje vnitřní sílu a odvahu. Také humorem, vtipem.

Nenávistníkům obvykle chybí humor a vtip. Ti, kdo jsou na odpovědných místech a své napomenutí obléknou do podoby vtipu v zájmu věci, k níž se cítí být připoutáni a jíž chtějí sloužit, a nikoliv z marnivého sebeuspokojení, prokazují více charakteru než ti, kdo zarytě mlčí o každé lidské a organizační slabosti nebo potají brblají a moralizují. A právě zde začíná soud o politickém vtipu. I dnes existuje spousta politických vtipů a anekdot. Některá témata jsou obzvláště oblíbená, jsou stále znovu variována a platí pro ně zákon, že největší efekt spočívá v tom, když se z krtince udělá hora.

Lidé rádi vtipkují o lidech, které mají rádi. Můžete, protože vědí, že navzdory všem lidským posměškům nikdy nezapomenete na jejich silné stránky, jejich velikost a upřímnost. Pokud někdo věří, že je vtipné je urážet nebo pomlouvat, pak ví, co dělá.

Mimochodem, lidé jsou často milováni pro své malé slabosti. Vtipy jsou často silnějším poutem mezi vůdci a následovníky než podlézání a nedůstojná servilita. Je vždy známkou síly, velkorysosti a laskavého humoru, pokud se dokážete zasmát vtipům o sobě samých. Samozřejmě, že se člověk nudí, když se ani nezmění téma. Dobromyslným se s úsměvem odpouští, těm, kteří reptají ze závisti a zášti, se dává najevo opovržení, těm, kteří

chtějí být zlomyslní, se říká: „Ano, kdybyste byli všichni vlci v rouše beránčím! Ale vy jste většinou jen ovce!“

Máme však také na srdci vážné slovo. Existují „politické vtipy“, na které nejsme ochotni pohlížet s humorem. Ne proto, že bychom byli bez humoru! Zrůdné historky už dávno nejsou vtipy. Nesou vědomě destruktivní tendenci a míří proti tomu, co chceme a budeme držet čisté a silné: naši myšlenku, naše přesvědčení. Konstrukce malých a větších slabostí, omylů a chyb, které chceme sami překonat, do vědomě tendenčního hodnocení hnutí.

Ze závislosti na škodolibosti a příležitosti k reptání hledají všude témata, která jim umožňují dělat si legraci, což je ve skutečnosti metoda, jak otrávit důvěru a satirizovat slušný přístup.

Tito „vtipálci“ jsou stejně zbabělí ve slušné kritice jako v odpovědné spolupráci. Překračují hranice taktu, vnitřní slušnosti; chtějí se jen zbavit svých komplexů. Stejně jako vyžadujeme povinnost sebekritiky od člověka, který s námi bojuje o ideu a který dokázal, na čem je, abychom mu mohli přiznat právo na zdravou, konstruktivní kritiku i vůči nám, stejně tak nejsme ochotni přehlížet ty skryté a anonymní oponenty, kteří se

domnívají, že své „duchaplné“ výmysly mohou vydávat za „vtipy“ ve více či méně dobře maskovaných, podlézavých blábolech.

Jakkoli může být pro někoho lákavé vymýšlet si vtipy jen pro radost z efektu a kontrastu: naše představa není pouťovou atrakcí pro nápadité vtipálky.

Jen ti, kteří tvoří s námi, s upřímným srdcem, otevřenou myslí a nejlepší vůlí, by měli a mohou sdílet náš smích a radost. Jen oni si mohou udělat dobrý vtip z našich drobných slabostí, které vidíme a chceme překonat. Víme, že nám to často dodávalo odvahu i v těžkých chvílích, že jsme se stále dokázali smát. A na to nechceme zapomenout.

A mimochodem...

Viděli jste někdy pekaře? Nebo zámečníka? Nebo úředníka? Nebo kohokoli jiného, kdo je prostě takový, jaký je? Nikdy jsem žádného neviděl, bylo by to příliš divné a nejspíš bych se na takového tvora, kdyby existoval, díval celé hodiny s potěšením, pak s údivem, pak s kroucením hlavou a nakonec s hrůzou.

Nejsou tu žádní pekaři, zámečníci, úředníci ani nic jiného, všude jsou jen lidé. A tito lidé, ačkoli zůstávají lidmi, jsou zároveň zámečníky, pekaři nebo něčím jiným. Jsou to také manželé, letci, zahradníci, chodci a další věci, ale nikdy to nejsou pekaři, zámečníci atd. To by ani nefungovalo, nebylo by to v žádném případě možné.

„Ano," řekne si člověk, který to čte, „samozřejmě," řekne si, „to je jasné, ale proč se to vysvětluje tak dlouze a zeširoka, jako by to bylo něco zvláštního?"

Drahý, je to něco zvláštního, je to - čas od času - Kolumbovo vejce. Každý by to mohl také později vyložit na stůl. Vezměme toto Kolumbovo vejce opatrně do rukou. Později ho položíme o stůl tak, aby stálo, uvidíte, ale zatím nic nevíte a víte jen to, že to vejce je velmi hladké, velmi kulaté, velmi křehké a že ho nemůžete položit, aniž by se okamžitě nepřevrhlo.

Dotkněte se pekaře; nebo zámečníka; nebo učitele. Stěžujte si na něj, pokud musíte, nebo udělejte něco jiného, co je dovoleno. Běda ti, když se ho dotkneš! Ten člověk půjde s křikem do své profesní organizace a řekne, že jste poškodili jeho profesní čest a profesní čest obecně.

Je tu jeden malý, ubohý darebák, úplně obyčejný mrzout, a když řeknete, že jste si mysleli, že je to pěkný

darebák, tak s vámi všichni souhlasí. Ale běda, když zmíníte nejen jeho jméno, ale i povolání. Okamžitě vás pokropí profesní ctí a jeho profesní organizace ho přiběhne chránit.

„Pekař Meyer je parchant!“

Možná vás podvedl a vy jste v právu. Ale pekaři si to nenechají líbit; zastávají názor, že pekař nemůže být parchantem jen proto, že je pekař, a protože ostatní pekaři také pečou a v žádném případě se nesmí ani vzdáleně přiblížit něčemu, co by je s dotyčným spojovalo. Preclík se vlní ve vlajícím transparentu!

Tento hrubý nesmysl nás velmi trápí, nás, kteří píšeme, kteří tiskneme. Už je to zlé, že v povídce, ve filmu, v románu vystupují lidé, kteří mají nějaké jméno, a najednou se objeví v reálném životě někdo, kdo se také tak jmenuje, a rozzuřeně píše spisovateli Friedrichu Schillerovi, že si nepřeje, aby na jevišti bylo hlasitě řečeno: „Franz je ten ničema!“ On se také jmenuje Franz, a navíc Moor. A cítí se uražený.

Ale co když je v románu kominík, který ukradne krabici doutníků a udeří hospodyni černou rukou do tváře? Pak povstane kominická profesní organizace, místní hospoda a všichni ostatní a protestují proti tomu,

že kominík může mít tak černou duši. To musí znevážit celé řemeslo. Poctivý kominík by něco takového nikdy neudělal.

A zde praská skořápka kolumbova vejce. Poctivý kominík by něco takového nikdy neudělal, jenom nepoctivý kominík by to udělal. A znovu praská vejce a teď už skoro celé. Ve skutečnosti to nebyl nepoctivý kominík, kdo zhřešil, ale nepoctivý člověk. Tento chlap by jednal stejně jako pekař, zámečník nebo spisovatel. Nezhřešil svou profesí, ale svým jednáním.

Nejednal špatně jako pracovník, ale jako člověk. Nebyl to jako pekař, kdo bral špatnou mouku a šidil zákazníky, ale jako podvodník, který podváděl, a skutečnost, že takto podváděl, je s pekárnou spojena jen chabě. Jako zámečník by pravděpodobně podváděl kvůli šlendriánu.

Tento problém by si všechny profesní organizace měly pořádně rozmyslet. A dělají to o to raději, protože je to chrání před příliš horlivými členy, kteří zcela nepochopili nezbytné a obtížné úkoly jejich profesní organizace. Měly by chránit své členy, pokud jsou napadeni v jejich profesní cti, ale měly by se prohlásit za nepřístušné, pokud jsou členové napadeni v čistě

lidských otázkách. Pokud pekař špatně peče, je to záležitost pekařství, ale pokud pekař vykazuje špatné charakterové vlastnosti, je to záležitost charakteru, která se pekařství netýká.

Tímto způsobem se každá organizace vyhne možnému obvinění, že zaštiťuje velké darebáky. Velcí darebáci se najdou všude. A všude jsou také velcí pokrytci. Ale největší pokrytci se vyskytují tam, kde existují falešné představy.

Samozřejmě, profesní organizace nyní říkají: „Proč vůbec zmiňujete povolání, když jde jen o lidské záležitosti?“

Ale to, drazí moji, to je nezbytné, protože to patří k obrazu života, protože nás všechny zajímá vědět: Jak starý je člověk, kterého dokázala tak silně zasáhnout vášeň? Co asi vydělává, jak přibližně žije, jaký to je člověk, když se na něj podíváme zblízka? Každý obraz potřebuje nějakou barvu.

Taky vás potěší, že ano, že ten chrabrý zachránce byl zároveň pekařským učněm? Pak víte, že ten prostý človíček se vrhl z mostu do vody rychle, věrně a odvážně. Pak víme, že nezaměstnaný se zloděje držel i v nebezpečí. A to je cenný doplněk zprávy, která by jinak musela znít:

„Muž zachránil ve večerní hodině v Köslinu jiného muže!“

Neboť kdyby bylo napsáno, kdo, koho a v jaké ulici, jistě by nějaké povolání přišlo do nemilosti, že? A město a ulice by k tomu přišly taky, že? A my bychom sice viděli obraz ze života, ale kolik zájmů, cti a jiných věcí by bylo poškozeno? A to prý nemůže být, že? Někteří lidé se domnívají, že vůbec nic takového nesmí existovat, stačí, když je nějaká profesní čest, která je tak velká, že pokrývá celý horizont, zejména horizont těch, kteří žádnou nemají. A právě tito lidé mohou sebe a svou profesi doslova nenávidět tím, že svou profesní čest přehánějí na nesprávném místě.

Příliš mnoho zbožnosti je místním obyvatelům na obtíž a příliš mnoho špatně pochopené a interpretované profesní cti také lidi ohlupuje. A to je třeba říci formálně a zdvořile - mimochodem...

Výjimkou není ani hospodářství

Vlajka stojí nad hospodářstvím

Šli po nekonečné cestě na frontu. Orkány ohně do nich hučely. Sklonili se k zemi a zdálo se, že už nejsou. Ale když přišel útok, byli tam, a nyní hodili nepříteli salvu kulek do těl a granát do zubů. Za co bojovali? Nezapočítávali to v účtech, ale bojovali, bojovali za vlajku, která ještě vůbec nebyla viditelně vztyčena.

Doma, v bezpečí, byli jiní, kteří velmi dobře věděli, za co mají vojáci bojovat a za co ne. Rozmach fronty podřídili svým malým každodenním cílům. Byli to reálpolitici a dokázali považovat své činy za důležitější než povstání proti smrti, přesile a minulosti na frontě. Mysleli si, že jsou chytří, když se ptali, jaký prospěch má boj na frontě pro ekonomiku jejich strany a pro jejich vlastní úspěch.

Listopadovým kolapsem zmizelo vše, co se dříve v Německu považovalo za autoritativní. Listopadovci si mysleli, že jsou důležití. Ale jakkoli se tlačili do popředí,

nebyli Německem. Jejich stát nebyl Říší, protože se skládal ze skupin, které se zajímaly o hospodářskou politiku a bojovaly mezi sebou. Zejména ekonomové se cítili velmi realisticky a hodně si mysleli o své Realpolitik. Ta však byla postavena na písku: když skončili se svými hlasitými spekulacemi, ekonomika už neexistovala. Byla rozbitá.

Skutečné Německo jako by zmizelo, stejně jako se zdálo, že frontoví vojáci zmizeli v zemi pod palbou. Ale bylo tam, stejně jako tam byl frontový voják, který čekal na svou hodinu, stejně jako voják čekal na spásnou hodinu, kdy po utichnutí palby přijdou nepřátelské vlny. Skutečné Německo povstalo, pochodovalo ulicemi v hnědočerných kolonách a mluvilo z úst Vůdce. Ostatní toto skutečné Německo neviděli a viděli v něm jen narušení své reálpolitiky. A pak se jejich reálpolitika zhroutila a 30. ledna 1933 tu byla opět jedna Říše.

Ale Německo a Říše jsou žárem v srdcích těch, kteří jsou čistí a nezlomní. Německo je jen s těmi, kdo stojí pevně na nohou navzdory vzdálenosti vítězství. Německo jsou ti, jejichž víra je tak silná, že může rozhodnout o osudu na tisíc let. Německo a Říše jsou tak nadlidsky velké, že mohou být jen cenou nadlidského boje.

Německo je s těmi, kdo drží vlajku.

Vlajka je symbolem víry, boje a nezlomnosti. Vlajka vlaje do budoucnosti. Proto hledíme do budoucnosti a vše, co děláme, měříme podle toho, zda je v něm síla víry živá, nebo ne.

Neseme v sobě obraz říše cti, svobody a národního společenství všech Němců.

Přijde, protože v něj věříme. Víra fanatických jedinců je totiž příslibem rasy, k níž patří. Každý věří v to, co se duch jeho rasy chystá uskutečnit.

Vůdce vyvěsil neviditelnou vlajku světové války. Za světové války věděli jen to, že bojují za Německo a Říši, ale ještě ne za kterou. Cíl se stal viditelným, a to je obrovský zisk. Protože teď, když je cíl znám, se mohou formovat kolony, které k němu pochodují.

Dokud lidé na frontě světové války bojovali pouze za sen o Německu, nemohly existovat žádné organizované kolony.

Nyní pochodujeme, dnes v Říši, stejně jako včera a zítra v celé zemi, jednotně, v kolonách; máme před sebou vlajku. Ze zasněné víry ve světové válce se stala víra v pevný, konkrétní cíl. Za světové války byla víra spojena

se sny, nyní je spojena s rozhodnou vůlí. Ve světové válce se dalo jen slušně zemřít, nyní, když je tu cíl, se dá i slušně žít. Existuje však jen jeden život, který je hoden mrtvých: život, který je pouze bojem za cíl a tisíciletou říši Vůdce.

Kdo je oddán této budoucnosti, má v sobě živého i ducha odpočinku, který je závislý na budoucnosti. Kdo věří v budoucnost, nenechá se zastrašit radami dneška. I když se fronta nevrátila domů s vítězstvím, německý národ přesto deklaroval svou podporu frontě, když se přihlásil k nacionálnímu socialismu. Jakmile fronta zůstala navzdory listopadu 1918 naživu, nelze ji již potlačit.

Kdo jsou její dnešní odpůrci?

Byly silné i během světové války. Všichni, kdo nechápali nového ducha fronty, byli jejími odpůrci, a to byli téměř všichni. Listopadová vzpoura byla vzpourou 19. století proti nastupujícímu 20. století, stejně jako celá světová válka byla bojem 19. století proti 20. století.

Materiál zvítězil nad mýtem, protože 19. století bylo v materiálu jasně formulováno, zatímco mýtus ještě zdravou formulaci nenašel. Nyní je však formulován a jeho pilíře jsou zde.

Ve světové válce bylo 19. století ještě v útoku proti 20. století, nyní je v obraně. My, kteří jsme se upnuli k mýtu 20. století, jsme se stali bezpečnějšími, silnějšími a pevnějšími: ti, kteří se upnuli k 19. století, ztratili svou starou jistotu a už se nemohou orientovat. To vše je zcela jasné.

V letech listopadového stavu se kapitalismus cítil bezpečně a útočil; nyní už neútočí, je bezmocný, vypíná se a snaží se proklouznout pod hladinou. Možná doufá, že se mu podaří vyrovnat nacionálnímu socialismu, ale nacionální socialismus přesto učiní hospodářství nacionálněsocialistickým.

Dokázali se však velmi obratně maskovat; dokázali to předstíráním, že pomáhají překonat momentální potíže. Říkají, že předpokladem existence nacionálního socialismu je, že se dá do pořádku hospodářství. Činí tedy nacionální socialismus závislým na ekonomice. Podle jejich názoru je však nejlepší dát hospodářství do pořádku způsobem, který jim nejvíce vyhovuje a který se co nejméně odchyluje od kapitalistické metody.

My naproti tomu říkáme, že nacionální socialismus je také předpokladem nového rozkvětu hospodářství. Objektivní obtíže lze překonat pouze objektivními

opatřeními. Tato opatření však mohou být úspěšná pouze tehdy, jsou-li podpořena nacionálněsocialistickou vůlí a přesvědčením.

Hospodářství není samo o sobě komplexem, na který se musí nacionální socialismus orientovat.

Nacionální socialismus je národ v pohybu a naše vlajka stojí i nad hospodářstvím.

Bankovní konto může být v pořádku: má svůj smysl, když se používá pro vlajku.

Neptáme se, co ekonomika prakticky udělá s naší vírou a vůlí. Víme totiž, že ekonomika může vzkvétat pouze ve stínu vlajky. Národ v nacionálněsocialistickém probuzení chce „svou“ ekonomiku, která mu slouží, protože víra národa je příliš velká na to, aby se dala převést na bankovní účty.

Kdo si dnes myslí, že fronta není, není tam, kde je fronta. Ti, kdo dnes váhají, protože nacionálněsocialistická vůle nebyla ještě všude plně realizována, byli prostě příliš slabí na to, aby byli schopni nést věčnou vůli.

Fronta se vždy zvedá ze země, kde se bojuje o rozhodnutí.

Za světové války stála fronta před Německem, a to jak fyzicky, tak duchovně. Nyní prochází Německem. A co bychom si počali, kdybychom nemohli bojovat a zápasit!

Náš boj je stejně nekonečný jako naše víra. Ve chvíli, kdy se objeví nové úkoly, ty staré skončí. Neboť devatenácté století má manévrovací prostor jen do té míry, do jaké dvacáté ještě nezformovalo své úkoly.

Bolševici mezi námi?

Po dobytí státní moci v Rusku začal světový bolševismus pod záštitou této rodné země bolševické revoluce rozpoutávat systematickou propagandistickou kampaň ve všech státech světa.

Tato propaganda bezohledně nerespektovala zásadu nevměšování jednoho státu do vnitřních záležitostí jiného státu a ani se nesnažila toto vměšování, které bylo prováděno prostřednictvím propagandy stávek, nepokojů a sabotážních akcí, zastírat.

Zemí, která musela čelit nejsilnějšímu nástupu bolševické propagandy a na kterou se soustředilo veškeré úsilí 3. internacionály, bylo Německo. Věřilo se, že zde

byly nalezeny nejlepší podmínky pro další expanzi bolševismu, jednak proto, že Německo v srdci Evropy se zdálo být pro tento plán obzvlášť vhodné, jednak proto, že ekonomické vykořisťování našeho národa prostřednictvím versailleského mírového diktátu a s ním spojených hospodářských smluv vytvořilo základní náladu, která usnadnila jeho infikování bolševickým jedem.

Právě nyní se neodpustitelné chyby předválečného Německa musely nejvíce projevit v sociální oblasti.

Jen díky nacionálněsocialistickému hnutí a působení Adolfa Hitlera se podařilo toto nebezpečí, které ohrožovalo celou Evropu, zastavit. Německý národ je jediným národem na světě, který měl vnitřní sílu ukončit stále sílící bolševické tažení.

Tento úspěch politiky Adolfa Hitlera je největším praktickým příspěvkem, který kdy byl učiněn pro zachování míru ve světě. Navíc nejen pro zachování míru, ale i západní kultury jako celku.

Tohoto úspěchu bylo možné dosáhnout jen proto, že tvůrčí člověk získal v národě zcela jiné postavení než dříve, což u manuálně pracujícího člověka vyvolalo

vědomí, že je stejně cennou součástí celého národa jako kterákoli jiná vrstva národa.

Mezinárodní kongresy III. internacionály ukázaly, že strůjci bolševické propagandy jasně rozpoznali porážku, kterou jejich dílu zkázy způsobil nacionální socialismus. Nacionálněsocialistické Německo bylo v centru pozornosti jak kongresu Kominterny, tak mladé Internacionály. Veškerý zájem se soustředil na Německo.

Každý projev, který se týkal nacionálního socialismu a Adolfa Hitlera, nebyl ničím jiným než pokusem oklamat stoupence bolševismu o porážce, kterou komunismus v Německu utrpěl. Na druhé straně však bylo oznámeno, že boj o srdce Evropy se nevzdá.

Plán kampaně bolševismu se snažil takticky využít všech myslitelných východisek pro rozvoj aktivit. Zaměřil se na všechny, jejichž smysl pro společenství ještě není natolik vyvinutý, aby byli vůči takové infekci imunní. Světonázor založený na rozkladu všech zdravých sil národa musí přirozeně oslovit i ty nejnižší pudy v lidech.

Samotný fakt, že se německý národ snaží odstranit vše, co je mu cizí, zesílil nenávist bolševismu k nacionálněsocialistickému Německu. Projevy a návrhy

moskevských činitelů k německé otázce vidí jedinou cestu, jak znovu získat východisko pro propagandu v Německu:

Zamoření těch iniciativ, v nichž se společenství ještě dostatečně neosvědčilo ve smyslu nacionálněsocialistické myšlenky.

Taktika je následující: Nejprve se staví na podlidském pletivu, které vzhledem k celému svému charakteru, jenž je zakořeněn v krvi, nemůže být ničím jiným než stoupencem těchto ničivých bolševických idejí.

Současně jsou činěny pokusy propašovat tyto propagátory moskevských idejí do buněk nacionálněsocialistických organizací a jiných iniciativ, aby je co nejdéle maskovali a chránili před útoky.

Nejlepší z nich by pak měli vytvořit tzv. pětičlenné skupiny. Ani jedna skupina o té druhé neví. Pouze vedoucí mezi sebou vždy probírají taktiku postupu. Prvním úkolem těchto zástupců je využít každé, byť sebemenší příležitosti k šíření nespokojenosti mezi zaměstnanci. Vedoucí závodu je zásadně vykreslován jako nejzuřivější protivník a největší nepřítel pracovníka, proti němuž je třeba bojovat do záhuby všemi prostředky.

Je samozřejmé, že Moskva se opírá především o asociální ředitele továren, kteří dávají největší důvod k takové propagandě. Jdou dokonce tak daleko, že doporučují pracujícím, aby opustili ty továrny, kde vedoucí vytváří vnitřní jednotu s pracovníky, aby se jim lépe pracovalo v jiných továrnách, které ještě nebyly zachváceny nacionálněsocialistickým duchem.

Nejlepším spojencem Moskvy je tedy asociální a nesmiřitelný ředitel továrny. Zde také přichází ke slovu propaganda řízená Kominternou na druhé straně hranice. To je zřejmé z letáků pašovaných přes různé hranice po sjezdu Kominterny.

Německý národ se dnes stmelil do takové jednoty, že nehrozí, že by tato propagandistická kampaň byla korunována zvláštním úspěchem. Avšak skutečnost, že bolševismus věří, že stále ještě může najít východiska pro svou podvratnou činnost v jednotlivých podnicích, nás zavazuje k neustálé ostražitosti a ke změně všude tam, kde taková východiska ještě existují.

Nacionální socialismus nikdy neusne na vavřínech. Bude se snažit uskutečnit své socialistické myšlenky i v poslední buňce národa, v poslední továrně.

Ne ti vedoucí pracovníci továren, kteří se svým pro národ škodlivým chováním stali přisluhovači Moskvy, umožnili, aby dnes v továrnách opět vzkvétal život, aby miliony soukmenovců měly opět zdravou práci, nýbrž nacionální socialismus.

Boj, který náš národ ještě musí vybojovat, není snadný. Zejména manuálně pracující mají pro tuto situaci největší pochopení. Přesně ví, že mzdový problém nelze řešit, dokud bude německý národ muset bojovat za hospodářskou svobodu. Nacionálněsocialistické hnutí se však postará o to, aby i vedoucí pracovníci továren zaujali postoj, který odpovídá tomuto životně důležitému boji národa.

Žádný bolševik se ještě nenarodil; bolševici se vždycky vyráběli, a to jen díky protispolečenskému chování buržoazních živlů.

V Německu stále existují podniky, které jsou kvůli celkové hospodářské situaci nuceny pracovat na zkrácenou pracovní dobu, v nichž se mzdy dělníků díky této skutečnosti udržují na úrovni životního minima a v nichž přesto převládá zdravý nacionálněsocialistický duch, protože ředitel podniku je svým postojem vzorem pro své následovníky.

Apel na podnik je tu nejen proto, aby pomáhal pracujícím utvářet nové formy společenského života, ale také proto, aby svým stoupencům znovu a znovu objasňoval, jak je podnik ve svém celkovém hospodářském rozvoji začleněn do hospodářského života a do boje národa za vnitřní i vnější svobodu.

V každém podniku, bez ohledu na jeho ekonomickou situaci, je stále dost příležitostí ke zlepšení, jimiž může podnikový manažer prokázat svůj socialistický postoj. To platí nejen pro průmyslové podniky, ale ve stejné míře i pro zemědělské podniky.

Ještě dnes existují velké statky, které nemají v domech pracujících zavedeno elektrické osvětlení. Stále existují manažeři, kteří svým chováním v zemědělských podnicích dávají svým pracovníkům pocítit, že se s nimi zachází jako s lidmi druhé kategorie, a kteří svým chováním jako celek neumožňují skutečné společenství.

Tyto věci neodstraníme tím, že o nich budeme mlčet, ale tím, že se proti nim pustíme do co nejostřejšího boje.

Německá pracovní fronta již přinesla změnu ve většině podniků. Nechceme však odpočívat, dokud i poslední podnik nebude prodchnut nacionálněsocialistickým duchem. Nemáme právo

mluvit o národním společenství, pokud nebudou odstraněni všichni nepřátelé národa.

Určité třídě současníků je třeba dát jasně najevo, že jejich chování ve třetím roce nacionálněsocialistického vedení státu již není možné.

Celý svět dnes ví, že nacionálněsocialistická revoluce rozhodla o vítězství a porážce bolševismu ve světě. Kdo dnes nedokáže žít v opravdovém souručenství s každým poctivě pracujícím Němcem, je ničitelem tohoto velkého díla.

Kdo není jako vedoucí továrny skutečně nejlepším člověkem v celé továrně, nesmí nést tento čestný titul a nemůže se starat o německé dělníky.

Boj za německý národ neskončil 30. ledna 1933, ale musí pokračovat den za dnem, rok za rokem, generaci za generací se stejnou silou jako před uchopením moci.

Socialismus není jen jednorázový akt, ale věčný úspěch a věčný boj o vnitřní uznání každého jednotlivého soukmenovce za jeho vlastní socialistický postoj. Každý, kdo v tomto boji nějak ochabuje, je tak nepřímo spojencem bolševického rozvratu. Celý náš život musí vědět jen jedno: že každým svým činem neseme odpovědnost vůči celku.

V tomto boji nesmíme polevit. Naše požadavky na sebe i na ostatní musí být stále tvrdší a jasnější, aby ničitelé, kteří se scházejí v Moskvě, přišli o poslední základ pro útok na jednotu národa. V tomto duchu bude dílo vytvořené Vůdcem předáváno z generace na generaci, a tak bude dosaženo věčného nacionálněsocialistického Německa.

Stručný přehled o ekonomech

Je to pro vás honička. Z auta do letadla, do lůžkového vozu, na loď z Frankfurtu nad Mohanem do Berlína, do Londýna, do Amsterdamu, Paříže a Itálie. Jakmile dorazíte, telefony drnčí, telegramy rachotí, objevuje se houf sekretářek s kufříky, písařky pro anglický, francouzský a německý diktát (jsou také pěkně obeznámeny se soukromou korespondencí pána ekonomiky).

Pak je čas uspořádán. 10.00 Přijetí generálním ředitelem Pomuchelskoppem, 11.00 Konzultace s oddělením Labrador, 11.15 Diskuze s představenstvem, 11.20 Návštěva paní Silvie Paganello (hlavní filmová hvězda), 13.00 Oběd v Clubu, 13.40 Příprava na odlet do Londýna, letmo krátká návštěva doma.

Ano, takovým mužem chce být člověk, aby byl požehnáním pro německou ekonomiku! Na politiku není čas. To je velká forma pouliční a masové polemiky. Ó, jak špatně to tam voní. Pěstuje se pouze jemně parfémovaná, nožem ostrá diplomacie salonů a konferenčních místností, občas někdo zůstane na cestě, pokud to přežene, ale celkově včera i dnes pán ekonomiky, mezinárodní, prostorově nezávislý, ve vyšších sférách polobůh, bůh mezi polobohy.

„Mami, proč mi otec dnes nedá dobrou noc?“ „Pšššt, chlapče, musíš být hodný, tatínek musí ještě pracovat. Zítra se vrátí pan ředitel ze své cesty a tatínek pro něj musí udělat velké seznamy, musí být přesně tak, jak mají být, a běda, když něco nebude v pořádku, chudák tatínek se bude cítit špatně a pak bude moc smutný.“ – „Ano, mami, řekni tatínkovi, že ho mám ráda a že se těším na neděli, pak si se mnou musí hrát.“

„- A ještě něco, milá Käthe, jdi k prarodičům sama. Chci se rychle vrátit do práce, třeba se mi přece jen podaří uvést nový postup do chodu. Dneska jsem dostal zabrat a ředitel mi jen tak mimochodem řekl, že na místo vedoucího závodu čekají další schopní kolegové. Musí to vyjít, já se nevzdám, jde o mou čest.“ – „Nerozumím ti, Arture, ředitel je vždycky tak přívětivý, už z dálky křičí

„Heil Hitler“ a na každém podnikovém výletě je první. Má ten člověk dvě tváře?“ Včera i dnes věčný bojovník, loajální, hodný a skromný, ale zároveň sluha neúprosného vedoucího a pána ekonomiky.

- Ano, pánové, ani nevíte, jak je dnes těžké najít správné mladé talenty. Rádi bychom, aby z vašich kruhů, z kruhů strany, vzešli pánové, ale nezlobte se na mě a ruku na srdce, koho nám můžete doporučit, kdo má blízko k panu von Ochsenradel Hexanovi? (Zeť ředitele Rumpfbeugeho, čilý tanečník, měl poměr s Riou Bemmi, třetí babičkou, pozor). Můj kolega Daumendruck má na starosti veškerý výcvik, podporuje ho profesor Seidenaffe a bůhvíproč má skvělé znalosti o lidské povaze (bude také mým nástupcem, dokud syn nedospěje.) Každý, kdo chce v naší organizaci stoupat, se může prosadit jen díky mimořádným výkonům, píli a vytrvalosti. Samotný charakter nestačí. Na mezinárodní scéně, kde musíme bojovat sami, se ještě uplatní další schopnosti, které není tak snadné najít.

Včera i dnes prostor pro dobrodruhy, občas je někdo sledován, občas se nějaký obrovský hlupák, ale šikovně podporovaný, dostane do zlaté rodinné knihy. Občas laik žasne nad úplným nedostatkem lidského porozumění u mistra ekonomiky, ale pokračuje se dál. Co by bylo

Německo bez těchto mistrů, kteří trůní před svými myšími dírami, jako páni světa?

Slyšíte bubny, vidíte mládež? Rameno na rameni pracují rolníci a vojáci. Z jejich řad vystupují vůdci budoucnosti, kteří znají své velitelské pozice, kteří vzdělávají hnutí v důstojníky hospodářství, kteří jsou tvrdí a věrní svým druhům. Jejich nejvyšší chvála je štěstí druhého, kteří zůstávají prostí a nezapomínají na rodinu ani na stupních štěstí. Zítra, zítra bude ta pohádka u konce!

Nejlepší příležitost

Vůdcův první čtyřletý program byl zaměřen na odstranění nezaměstnanosti. Řešení této zásadní otázky bylo natolik naléhavé, že bylo nutné počítat s tím, že řada zastaralých jevů v hospodářském životě bude prozatím existovat i nadále.

Druhý čtyřletý plán slouží ke zvýšení národního bohatství Německa prostřednictvím zvýšení domácí výroby, což neznamená nic jiného než odstranění chudoby německého národa. Tento cíl však lze uskutečnit

pouze do té míry, do jaké se průmysl a hospodářství orientují na zásady tohoto hnutí.

Je třeba říci, že ani dnes se hospodářství netěší vždy dobré pověsti s ohledem na nacionálněsocialistický světonázor. Znovu a znovu je třeba říkat, že na mnoha místech zde stále působí starý zlý duch; více než kde jinde se používají velká slova, aby se zakryly skutečné záměry; vedou se úvahy, zkoumá se odpovědnost, zřizují se komise a ve skutečnosti se tím promarňuje mnoho cenné a vážné práce.

Obrovské množství statistických údajů musí být použito k zamaskování cenové politiky, která často slouží pouze k dalšímu posílení finanční převahy jednotlivých kruhů. V případě nového vývoje se pak uchopí jaksi nedůležitý dílčí problém a každá drobná inovace se prezentuje jako technická senzace, aby se nakonec ponechalo co nejvíce tak, jak je, a nadále se zajišťovaly co nejsnazší výdělky se zastaralým vybavením.

Přednostně pak platí staré heslo: rizika se socializují, zisky se privatizují!

Tyto kruhy však mají vždy připravený ustaraný obrat, když jde o to, klást skutečnému novému vývoji co

nejvíce překážek. Nepříjemné napomínače se pak snaží umlčet a eliminovat osobními útoky.

Takové byly již dříve metody některých kapitálových skupin a s nimi spřízněných velkých korporací, které byly vždy spojeny se zájmy jiných mocností prostřednictvím tisíců zákulisních vazeb. Výsledkem byly číselně prokazatelné, stále rostoucí škody na exportu v mnoha oblastech, protože Německo v důsledku uměle vytvořených technických a cenových potíží stále více zaostávalo. To bylo pro zainteresované strany o to snazší, že zároveň byla veškerá konkurence, a tedy i volná soutěž z hlediska výkonnosti, eliminována neustále postupujícími monopolizačními úspěchy koncernů.

O zbytek se postaraly důmyslné tržní regulace, které striktně zakazovaly prodej zbytkových nevyužitelných zásob za nižší ceny, a to i z důvodu nadměrných cen. Na druhé straně samy koncerny, často s pomocí svých nadřízených mezinárodních organizací v zahraničí, rozhazovaly zbytkové zásoby takovým způsobem, že byl prakticky znemožněn prodej běžného zboží, a tím i normální vývoz.

Německý národ si nyní pomalu, ale jistě přeje celkovou změnu v této složité a životně důležité oblasti.

Proto se dotyčné skupiny snaží od převzetí moci nasadit neškodnou buržoazní masku. Přes všechny skrovné ústupky se však nelze snažit lidem namluvit, že z dosud dravého vlka se za tak krátkou dobu již vyvinula neškodná malá šelma. Německý pracující má pro to v první řadě neobyčejně jemný cit, v mnoha jednotlivých případech by o tom uměl zazpívat píseň.

Neměli bychom se domnívat, že nyní, když vstupujeme do druhého čtyřletého programu, můžeme nyní přijít se všemi starými výmluvami. Ani bychom neměli přicházet s novými experimenty v oblasti byrokracie; známe výsledky, které z nich vyplývají.

Nikdo už nemluví o tom, že musí počkat a uvidí, protože bez státních dotací nic nezmůže. Chceme se konečně opět dočkat často zdůrazňované a žádané soukromé iniciativy! Průmysl se musí naučit uvědomit si, že jde o víc než jen o zajištění ziskových marží. Chceme vidět poctivou vůli, která skutečně usiluje o nějaký cíl a pak ho dosáhne. Pro jednou se již nechceme setkávat s typy, kteří stále hledají jen skryté cesty, jak se vyhnout odpovědnosti, kteří chtějí bez námahy dosáhnout zisku, ale bez nutného rizika.

Chceme poznat nacionálně socialistické průmyslníky a ekonomy, kteří jsou na svém poli skutečnými stratégy a nelekají se ani těch největších obtíží, a kteří by pak také měli mít právo občas překročit jednotlivé hranice pravomocí a instancí!

Z dlouhodobého hlediska bude nutné snížit příjmy z jednotlivých položek téměř plošně, naopak musíme vlastní pílí zajistit, abychom v některých oblastech dohnali technický náskok zahraničí a odstranili tak naši technickou a ekonomickou závislost. Tímto způsobem se nám také podaří získat zpět ztracená odbytová teritoria, a tím zvýšit oběhová čísla naší produkce a dosáhnout tak opět větších zisků.

Zdravý export vždy znamená zajištění zájmů domácího trhu. Německý technik a čisté kalkulační postupy mohou tohoto cíle jistě dosáhnout, pokud budou v hospodářství a průmyslu zajištěny potřebné předpoklady.

Vůdce stanovil cíl. Jak tohoto cíle dosáhne, je věcí ekonomiky, která má po svém boku muže z praxe jako pomocníky a poradce, od nichž se nemusí obávat žádných byrokratických zábran. Po čtyřech letech provedeme revizi. Kdo nechce dnes, může se pak dívat.

Budeme muset analyzovat, zda se všude projevila potřebná iniciativa, zda se pro nové postupy vytvořilo dostatečné zázemí a zdroje, nebo zda se z laxnosti či dokonce z podnikatelských důvodů neuspokojily některé nezbytné potřeby. Budeme muset zkoumat, zda ekonomika uvolnila potřebné prostředky i pro nový rozvoj nekorporátních společností, nebo zda zůstaly při životě staré dvojí standardy z dob minulých.

Německý národ nemá povinnost zajišťovat prosperitu takových podniků, které dnes neplní své povinnosti vůči Německu. Nacionální socialismus proto bude v každém případě a přes veškerý možný odpor umět vyčistit cestu, která vede k cíli. Hospodářství by si mohlo samo přičíst vinu, pokud by nová pracovní bitva musela být vedena prakticky podle „válečného zákona“, aby byly kruhy, které nejsou schopny dobrovolně projevit čestnost a slušnost, k tomu donuceny a aby byla zamezena jakákoli možná sabotáž nebo pasivní odpor.

V konečném důsledku zde tedy není třeba rozhodnout ekonomickou otázku, ale otázku charakteru a vůle. Staré principy minulých systémů tedy nemohou zůstat dlouho v platnosti; reorganizované hospodářství se bude muset inspirovat nacionálněsocialistickými zásadami.

Doufejme, že apel na ochotu k obětem a činorodost průmyslu a podnikání postačí k vytvoření všech četných a nezbytných podmínek pro hospodářskou svobodu, které Německo musí dosáhnout - a protože to Vůdce nařídil - také dosáhne!

Ekonomika se často pohoršovala nad nedůvěrou politiků v její vnitřní strukturu a její představitele; dostala nejlepší příležitost dokázat opak! Po mnoha pokusech a dlouhých řečech nechť pochopí bouřlivá znamení doby a jedná.

Německo očekává činy!

Voják a hnutí

Ozbrojené síly a nacionální socialismus

Nacionálněsocialistické hnutí dnes prochází velkou zkouškou. Po čtrnáctileté zkoušce na poli politickém nyní začíná velká zkouška na poli světonázorovém; na tomto boji bude záviset budoucnost Německa, budoucnost hnutí.

Strana stojí a padá se svým světonázorem; kdyby totiž nahradila třicet stran pouze jednou, bylo by to pro Německo vítězství, ale nezaručilo by to, že se ideologičtí stoupenci posledních třiceti stran neobjeví znovu o dvacet let později po smrti současné generace. Pokud se nepodaří zformovat tento státněpolitický a světonázorový postoj tak silně, aby překonal ideologie ostatních skupin, pak bude mít nacionálněsocialistické hnutí k vítězství ještě daleko.

Boj dogmat je pro nás dnes u konce, ale velký boj o hodnoty vědomě pokračuje; vždyť i tyto politické strany, které jsme překonali, byly nositeli určitých hodnot a určitých světonázorů.

Centrum bylo nositelem určitého středověkého světonázorů a nikdy se tím netajilo.

Nejvyšší hodnotou centra byla denominace.

Nejvyšší hodnotou liberalismu byl zisk.

Nejvyšší hodnotou marxismu byla třída.

A nejvyšší hodnotou nacionálního socialismu je národní čest!

Dnes se o tuto hodnotu bojuje v její realizaci nejen na poli vojenském, ale také v její realizaci na poli právní filozofie, na poli nové ekonomické etiky a ve všech ostatních oblastech poznání.

Organizace zimní pomoci je příkladem toho, jak se tento souboj hodnot projevuje v praktickém životě. V minulosti se pořádaly dobročinné bazary a slavnosti a sbíraly se podpisy na zmírnění strádání hladovějících lidí, ale charakter, z něhož se tato kampaň zrodila dnes, se od všech ostatních dob liší hodnotově, vůlí a motivací. V našem dnešním myšlení už totiž nedáváme z milosrdenství, ale z povinnosti.

Dnes nedáváme z blahosklonnosti, ale z vědomí stejné hodnoty člověka, který dar dostává. Dnes nedáváme ze soucitu, ale z pocitu cti, a nedáváme ze

soucitu, ale ze spravedlnosti. Nechceme obdarované ponížit, ale vnitřně povznést.

To je vnitřní vývoj hodnot, uprostřed něhož dnes stojíme a v němž se budeme muset rozhodnout, na které straně hodláme bojovat.

Uprostřed tohoto boje se také obzvlášť zřetelně projevují hodnoty těch, kterým voják slouží.

Myšlenka vojáctví je dnes populárnější než kdykoli předtím v německých dějinách, a to není náhoda. Idea a pojetí vojáka, stejně jako všechny ostatní pojmy, v průběhu desetiletí a staletí značně kolísaly. Domnívám se, že kolem roku 1648 byla vojenská hodnost tím nejopovrhovanějším, co v Německu existovalo. Kolem roku 1813 se vše hrnulo do pruských barev, v letech 1870 a 1871 byl německý a pruský voják symbolem obrody Německa, založení velké německé říše, a v roce 1914 se jím stal ještě více než kdy předtím, protože v té době celé Německo věřilo, že Moltke zvítězil nad Bleichröderem.

Ve skutečnosti se v roce 1918 ukázalo, že Rathenau zvítězil nad Hindenburgem.

A tehdy se opět dostavilo opovržení tímto německým vojákem, jako tomu bylo naposledy za třicetileté války. To, co se o německém vojákovi psalo v

Berlíně ve „Weltbühne“ atd. během těchto 14 let, je to nejnestoudnější, co se kdy mohlo o německé minulosti a německé cti napsat.

Také nacionálněsocialistické hnutí se od svého prvního dne stavělo proti tomuto znevažování a vojenská zásada bezpodmínečného vedení a disciplíny, která je dnes pro vojáky naší armády tak samozřejmá, byla také samozřejmým předpokladem a praktickým působením hnutí Adolfa Hitlera.

Vždy se říkalo, že to platí pouze pro bezprostřední válku a bezprostřední boj, kde je tato kázeň a vedení nezbytné. Zbabělá generace však zapomněla, že národ je v boji vždy, dokud žije.

Z tohoto jediného pravdivého poznání vyplývá to, čemu dnes říkáme „politický voják“. Ani uniforma tohoto politického vojáka - vojáka Wehrmachtu - není v rozporu s touto myšlenkou; uniforma a pojem politického vojáka je totiž něčím, co dnes přímo spojuje Wehrmacht s německým národem a brání tomu, aby se armáda někdy znovu stala kastou.

Když se podíváte na dějiny společnosti, řekněme za posledních 30 let, možná z románů a příběhů i z vlastního života zjistíte, že kolem roku 1910 nebo 1913/14 byl

německý voják, německý důstojník, stále více zatlačován do kastovního vědomí. Byl představitelem hrdinských hodnot, on sám zůstal zvláštním představitelem těchto hodnot a kolem něj se formovaly jiné ideály a jiné hodnoty. Životní prostor německého vojáka se stále více zužoval. Musel se proti tomu nějak bránit, a proto ve své společnosti přijímal kastovní formy, které ho pak stále více oddělovaly od zbytku národa. Nebyla to jeho vina, byla to vina politického vedení, vina celého světonázorového postoje posledních desetiletí; ale bylo to tak.

Dnes vidíme, ke spokojenosti německých vojáků i k radosti politického hnutí, že tyto bariéry padly a že se pocit jednoty rozšířil z jedné strany na druhou. Chtěl bych vás také požádat, abyste tolik nerozlišovali mezi vojáky a civilisty, protože si myslím, že mohu říci jedno: v Německu je dnes jen velmi málo lidí, kteří se cítí být civilisty. Každý z nás se necítí jako soukromá osoba, ale každý nacionální socialista, bez ohledu na to, v jaké skupině bojuje, se cítí jako služebník určitého společenství, ať už je to společenství politických vůdců, ať už je to společenství SA nebo SS, ať už je to společenství německé mládeže, ať už je to společenství německé pracovní služby. Německý národ je na prahu toho, aby

konečně našel svůj způsob života, způsob života, který se zásadně liší od toho, čemu se říká britský liberalismus, který věří, že může pracovat sám pro sebe na svém ostrově, styl, který je možná ještě dnes pro některé lidi nepohodlný, ale který jasně a nápadně vystupuje před každým.

Je to styl pochodující kolony, bez ohledu na to, kde a za jakým účelem může být tato pochodující kolona nasazena.

Už to samo o sobě je podle mého názoru velký úspěch. Všichni vděčíme Vůdci za to, že postavil politiku na přirozený, aristokratický základ v souladu s věčnými zákony života, že znovu představil německé ozbrojené síly národu a že tento německý národ je dnes vnitřně oddán své obraně více než snad kdykoli předtím ve svých dějinách.

Je to právě toto velké bratrství Wehrmachtu a národa, v jehož službách voják a my všichni stojíme, a velký boj o hodnoty se odehrává do značné míry v oblasti, v níž vojáci tak jako tak musí stát, dokud existují němečtí vojáci.

To je hodnota cti, hrdosti a odvahy. Vytváří v lidech jiné podmínky, než jakých kdy může dosáhnout strach a

trest zde nebo na onom světě. Před tímto tvrdým bojem hodnot stojíme dnes a budeme mu sloužit i v příštích desetiletích.

Jakmile se jednota mezi světonázorem, politikou a státem stane skutečností, pak věřím, že žádná mocnost na světě nebude schopna zabránit obrození Německa!

Váleční dobrovolníci a nacionální socialismus

Stále častěji se objevují případy, kdy se výmluvní řečníci a spisovatelé odvažují vystoupit a hlasitě hovořit o svých zásluhách a utrpení v boji za Německo. Nehledě na to, že jsme ochotni udělat širokou čáru za minulostí a vřele vítáme ve svých řadách každého, kdo je vážně ochoten pracovat pro myšlenky našeho Vůdce - skutečně nadšený člověk vždy projevuje rozumnou skromnost ve všech svých pokrokových snahách, pokud jde o jeho vlastní osobu.

Bez značné míry nezištnosti by žádný z průkopníků nacionálního socialismu před rokem 1933 nebyl schopen splnit svůj úkol a strana by nikdy nedosáhla vítězství, kdyby nezištnost jednotlivce nebyla první povinností v každé hodině. Nešlo jen o přesvědčení, ale o ochotu dát

se zcela do služeb hnutí a zříci se všeho, co činí život příjemným a radostným, výměnou za vědomí, že je spolupracovníkem při obnově národa.

Jestliže se dnes najdou lidé, kteří se po mnoha letech od války, jež pro ně byla zároveň lety zřeknutí se všech válečných vzpomínek, najednou domnívají, že jsou povoláni zastupovat „zájmy“ válečných dobrovolníků z roku 1914, jejich jednání zoufale připomíná chování stodesetiprocentních horlivců.

My, skuteční váleční dobrovolníci, takové chování striktně odmítáme.

Ve válce jsme plnili svou povinnost, aniž bychom si z toho dělali těžkou hlavu, a dnes ji plníme znovu. To, že mizíme jako neznámí vojáci, je naší pýchou.

I tehdy se každý jednotlivec snažil být stejně vážený jako aktivní voják, záložník a voják v záloze. Dnes máme stejně malé právo na to, abychom dostali klobásu navíc.

To by byla karikatura „podstaty nacionálního socialismu“. Ale stejně jako o svých zážitcích z fronty nejvíce vyprávějí ti, kteří byli za války v první linii, musí svůj význam z hmatatelných důvodů výmluvně dokazovat i ti, kterým se podařilo zapojit do hnutí před koncem války nebo kteří toho již nebyli schopni.

Ještě dnes mají lidé o válečném dobrovolníkovi z roku 1914 často mylnou představu, přestože o něm bylo vydáno dost knih a lze v nich najít nejednu dobrou kapitolu. Remarqueova kniha „Na západní frontěk lid“, která byla jednou z prvních a byla přečtena v milionových nákladech, má však často zničující účinek. Ne popisy bitev, o jejichž hodnotě a „nehodnotě“ se zde nediskutuje, ne, celý intelektuální postoj se nás „dětinských vojáků“ prvních měsíců světového boje netýká.

Stejně jako se lišil bojovník z roku 1916 od toho z roku 1918, lišilo se i mladé mužstvo, které vyrazilo do pole v říjnu 1914 po šesti či osmi týdnech výcviku, od toho, které ho následovalo později. Nálada, bojový duch, sebevědomí a projev se nedaly srovnat s postojem náhradníků na začátku roku 1915. Pro nás bylo jisté jedno: Německo bylo neporazitelné!

Když jsme poprvé stáli na kasárenském dvoře ve cvičebním úboru, opravdu už nebyly rozdíly v původu a vzdělání. Rekrutskou rotu oživil úžasný pocit solidarity, na který do smrti nezapomeneme.

A pak přišel pochod ven. Zazvonily zvony, zavlály vlajky. Všichni u silnice mávali se slzami v očích. A s každým slovem lítosti nad tím, že odcházíme tak mladí,

rostla naše hrdost. Ano, cítili jsme se milováni jako výkvět národa a bylo to tak snadné - i tváří v tvář smrti.

Smrti?! - Slovo, nic víc. Pojem bez obsahu. Nejspíš jsme snili o vítězství a cti. To, že by nás mohlo něco postihnout samotné, jsme odmítali s úsměvem v bezstarostném, šťastném duchu mládí. A cestou, když kolem nás na každé stanici hučel uvítací pokřik: „První váleční dobrovolníci!“ - tehdy jsme teprve vůbec neměli čas se vzpamatovat.

Do reality jsme se probudili až v zákopech, na bojišti, v bitvě. Ale ani to nebylo skutečné probuzení. Dojem, že umíráme, že jsme mučeni, že trpíme, byl tak silný, šok pro nitro tak ochromující, že všichni jednali téměř mechanicky, když k nim dorazily rozkazy.

Celé dny nás tupý tlak potlačovaného strachu tížil ve všem, co jsme dělali a na co jsme mysleli. Pak si člověk pomalu, velmi pomalu zvykl na tvář války a bezděčně se zařadil. Dopisy vyprávějí o cizí planetě, kterou jsme kdysi obývali, ale na kterou už není cesta a jejíž jazyk nepopisuje věci naší existence. Něco v nás je pohřbeno, navždy ztraceno.

Taková byla první zkušenost, taková byla smrt našeho mládí. Za několik týdnů se z dětí stali muži, pro

které zůstalo seznámení se smrtí prostou skutečností po celá léta služby na frontě.

Z těch, kteří po čtyři léta a zimy stáli venku v krvi a hrůze, dnes žije jen málo. Budou svědčit o tom, že po vzedmutí ducha v prvních dnech bitvy nedošlo k dalšímu vývoji, kromě zocelení ve stále železnější muže povinnosti.

To, co nás stabilizovalo a posílilo, byla víra ve vítězství. Jistota, že tyto obrovské oběti nemohou být marné, nás udržovala v přirozeném elánu a zjednodušovala způsoby života na zdravou přirozenost, která činila život snesitelným i v těch nejhorších situacích. Postupně jsme však v této víře začali kolísat. A pak na nás padl konec.

Vnitřní prožitek, kterým pro nás byl návrat, se dá srovnat jen s těmi okamžiky prvních dnů na frontě.

Všichni jsme se stali duchovními bezdomovci a začalo ono dobrodružné putování od útvaru k útvaru, ono bezstarostné kolísání mezi doháněním odborného vzdělání a účastí na všech revolučních akcích. Bezcílně, rozhořčeně, nejistě a bez naděje jsme se plavili vpřed.

Velkých úspěchů v těchto letech jistě dosáhly společenství, které si o úspěch skutečně neřekly. A přesto

všem těmto skupinám chyběl velký cíl, který by jejich boji dal směr. Když se pak černo-červená vláda upevnila a vyhlídky na obnovu se stále více zmenšovaly, odplížili se i tito poslední stranou a ve většině případů hledali náhradu za ztracenou víru ve svůj národ v práci a rodině. Každý rok jim stále více potvrzoval hořkou zkušenost, že byli ošizeni o svou velkou oběť. Přes všechny pokusy vytvořit životaschopnou základnu v nových organizacích a svazech je dnes třeba říci, že většina frontových vojáků rezignovala, dokud se nezačal prosazovat Adolf Hitler!

Zpočátku váhavě a s malou důvěrou se začali seznamovat s programem strany. Hlas v jejich nitru pravděpodobně zajásal: Ano, o tom jsme tehdy snili, když jsme šli se zpěvem chránit svou domovinu. Ale pak se vrátila vtíravá pochybnost. Někdo nás však přivedl na schůzi. Byli jsme svědky bouří nadšení. Slyšeli jsme strhující proud projevu poháněný vášnivým fanatismem a byli jsme uchváceni. Rychle jsme se dostali do víru událostí. Napjatá aktivita nás pohltila a brzy z nás udělala soukolí v mohutném stroji, který nás hnal vpřed k lepší budoucnosti.

Tak jsme se dostali k Adolfu Hitlerovi, frontovému vojákovi a válečnému dobrovolníkovi, kterému se podařilo to, v co většina z nás nevěřila: učinit ze svých

zkušeností na frontě středobod politického boje za osvobození. A my dnes stojíme za ním, plni nejhlubší vděčnosti, že nám vrátil víru v sebe sama. Náš dík za to by měl spočívat v tom, že se budeme snažit plnit úkoly, které nám byly dnes svěřeny, věrně a prostě plnit svou povinnost.

My, váleční dobrovolníci a frontoví bojovníci, jsme vždy nenáviděli prázdné fráze. Musíme odmítnout, aby se dnes znovu snažily šířit s odkazem na činy, které s nimi skutečně nemají nic společného.

„Nikdo už nemusí být idealista“

Je to tvrdá a úzká cesta, čestná a přímá ve své neúprosné důslednosti, od „královského praporu“ velkého Fridricha k obrannému mládí nové říše.

Je to linie, která bez zaváhání prochází věky a jejich oklikami a odchylkami, od onoho praporečníka, který při pochodu na kostelní věž v Leuthenu udával svým granátníkům směr k boji a vítězství, až po mladé a staré, kteří právě pod praporem víry zvítězili nad zmatkem.

I ve smrti je třeba vést a usměrňovat, dotvářet a budovat ty, kdo následují, pro což byla oběť počátkem a

předpokladem. Jen velká víra, kterou opět mohou nést a žít jen lidé s mladým srdcem, nás přenáší za hranice smrti k vítězství.

Tato víra, která nikdy nemohla být spoutána dogmatem, má svůj symbol ve vlajce, která se třepotá a vlaje po staletí růstu a vývoje Pruska-Německa.

Každá bitva byla o vlajku, nikdy o osobní existenci a majetek, vždy nakonec o zachování německého života a prostoru. Vždy to byli vlajkonoši, kteří museli nejdříve položit život, a vždy, můžeme říci stejně hrdě, se vlajky chopil nový, když praporečník padl, a ten nový, chlapec, ji nesl dál, blíž k cíli, protože to byla největší čest, chránit vlajku a tím i myšlenku.

Praporečník z Leuthenu pochodoval nejen s praporem, ale zároveň před svými muži a za ně, a vítězství patřilo vůdci a následovníkům, mohlo nakonec jen a jen proto muselo patřit této síle spojené v jedné myšlence, aby tvořila jediné společenství.

Toto vojenství nezná okázalost a nádheru. Má svůj černobílý prapor se všemi přívlastky z onoho autentického světa a pojetí života Řádu německých rytířů. Základem byla skromnost, víra a obětování života

pro společné dobro. Tento pohled na svět znovu povstal ve válkách za svobodu.

Tento černobílý prapor „buď - anebo“, „všechno, nebo nic“, „vítězství, nebo zánik“ nesli úderníci z Langemarcku opět proti nepříteli ve stejném pravdivém světonázoru.

I tehdy šlo o ideu, ne o peníze. To, co je spojovalo, byla krev, uniforma a velká myšlenka! - „Německo nade vše" hučelo v řadách, nad každým bezejmenným praporečníkem myšlenky nového Německa.

Tato německá mládež zůstávala věrná sama sobě tak často, jak to vyžadovala nouze a obětování života.

Válečný dobrovolník z Langemarcku se stal poručíkem roku 1918, který v sobě nesl vůli k odporu až do poslední vteřiny bitvy.

Tento poručík se podobal praporčíkovi z Leuthenu více než kterýkoli předválečný poručík. Nikdy neměl „přídavky“, nikdy nenosil přehlídkovou uniformu, nikdy netančil u dvora a nevěděl nic o večeřích a slavnostních recepcích. Byl hladový a ostražitý, zavšivený a špinavý. Šedivý odshora dolů, stejně jako jeho příslušníci. Pod ocelovou přilbou ocelová vůle. Jeho čestným odznakem hlína hrobu, v nejlepším případě

železný kříž, jeho budoucnost: „Smrt za otčinu!“. Neboť strach ani peníze neměl, stejně jako hladoví a otrhaní muži SA a SS, když uvolňovali ulice pro svobodu.

Kdo z těchto nositelů praporu víry v Německo zůstal, bojoval v Pobaltí, u Rýna, v Horním Slezsku, dokončil své studium jako externista, lepil plakáty a stál za Německem, ne za osobním majetkem a slávou, v boji v sálech a na ulicích. Vždy skromný, vždy připravený k oběti.

Řada těchto důstojníků ze světové války vstoupila do Reichswehru, který byl omezen Versailles a vnitřními nepřáteli. Oni, kteří dnes vedou prapory a pluky, nikdy nezapomenou na dobu bojů, na rudé a bídu. Nikdy také nemohou ztratit zkušenost, že ti nejzubožení soukmenovci byli často vždy nejvěrnější.

Armáda Třetí říše nemá dvorně-plutokratickou podobu armády Viléma II. s jejími rozdíly a vlastnickými rozdíly a privilegii jména, které dnes již nedokážeme pochopit. Není to již ani profesionální armáda, o níž kdysi říšský ministr Gröner prohlásil, že musí chránit zájmy Společnosti národů.

Pluky první - druhé - co to říkám - desáté třídy musí být minulostí, stejně jako zvýhodňování šlechtických pluků vychovaných Vilémem II.

Před čtyřiceti lety se nejeden starý pruský důstojník a šlechtic se znepokojením sledoval, jak se peníze často stávají nezbytným předpokladem pro přijetí do důstojnického sboru.

Vzpomínám si z té doby, jak jednou na důstojnickém shromáždění jednoho chudého, velmi feudálního jezdeckého pluku musel být od hraběcího velitele s potěšením rozhodně řečeno, že „odmítá každého pobočníka, jehož otec by byl ochoten dát svému synovi jakýkoliv příspěvek“.

Ve vilémovské armádě byla jednotlivá bohatá posádková města se svým přepychovým společenským životem pro pluky v nich umístěné prakticky zhoubou. Světová válka zničila monarchii a učinila přítrž starým poměrům.

Tradice Leuthenu a Langemarcku musí zůstat zachovány, plutokratické rozvrstvení a klasifikace už samozřejmě v národní armádě nemohou a nebudou existovat.

Víme, že v dohledné době všichni důstojníci budoucí národní armády projdou v souladu s vůlí Vůdce školou bojových organizací nové Říše. Je to armáda, od níž lze očekávat, že bude i nadále držet přímou linii: Od rytířského řádu přes bezejmenného velitele a podvelitele světové války až po neznámého bojovníka v hnědé košili.

Vlajka s hákovým křížem vlaje nad praporem dnešního Wehrmachtu. Nad pochodujícími kolonami se vznáší duch Waltera Flexe a Horsta Wessela. Žádný materialismus by neměl zastřít jejich vysoký idealismus.

„Vlajka je víc než smrt!“ Peníze a strach nikdy nepatřily k těm, kdo zasvětili svůj život jako vlajkonoši svaté věci.

Každý, kdo chce být a být nazýván vlajkonošem Třetí říše, musí mít jedinou, tu největší věc: „Víru v Německo!“.

Národní armáda a „Reichswehr“

Žijeme v neklidné době. Nové světové události jsou ohlašovány téměř každou hodinu jako mocné údery kladivem. To, co dříve trvalo roky, než se rozvinulo, nyní trvá jen několik dní, ba hodin: povstává, shlukuje se, vybuchuje.

A tak jsme den za dnem nuceni zaujmout postoj tváří v tvář všem mocným věcem, které se dějí kolem nás a s námi.

A přesto si čas od času musíme z naší existence vytrhnout časový úsek, abychom se ohlédli zpět, jinak příliš snadno riskujeme, že ztratíme smysl pro proporce; musíme se také ohlédnout zpět, abychom náležitě ocenili události dne a inspirováni průběhem událostí našli nové podněty.

Den Versailles nám dal Reichswehr. A s ním začala v obranném systému naší otčiny epocha svého druhu; ba neřkuli zvláštního druhu. A tuto epochu lze snadno shrnout výrazem: „Sfinga“ Reichswehru.

V žádném případě se nejedná o praktickou činnost, ale spíše o vnější obraz vnitřního postoje, základního duchovně politického postoje tohoto nového typu organizace.

Naštěstí jsou dnes poměry natolik vyspělé, že o tom můžeme mluvit. Poučit se můžeme pouze z minulosti, nikdy ne z přítomnosti nebo dokonce z budoucnosti.

Základní politický postoj té doby mělo určovat a určovalo státní vedení a na něm závislé politické vedení říšského sboru: ministerstvo říšského sboru.

Pacifistické, mezinárodně vázané, dekretální vedení státu té doby se přirozeně snažilo od prvního dne ovlivňovat ducha a postoje vojsk prostřednictvím ministerstva říšského sboru.

Jak na tyto snahy reagovalo vojsko - vedení i vojáci? Co by, ptali se sami sebe tisíckrát a všude, udělali vojáci, kdyby jim byla položena otázka: Německo, nebo Třetí internacionála? Co si myslel důstojník, co si myslel muž? Zůstávaly rozkazy pro Reichswehr v každém případě rozkazy?

Pak přišly vážné vnitropolitické spory. A Reichswehr byl připraven střílet. Proti komu? Otázka, která hořela stále palčivěji a nenacházela odpověď.

Bohužel muži jako Groener a Schleicher neseděli v odpovědném ministerském křesle jen tak pro nic za nic, a tak v srdcích a myslích probouzejícího se Německa stále více vyvstával obraz „sfingy“ Reichswehru.

Obraz zlověstné bytosti, která se zdála nevyzpytatelná. A čím více se Reichswehr stahoval sám od sebe, čím více se distancoval a všem a všemu ukazoval jen spuštěné brány, tím více musel jeho dojem sfingy narůstat.

Mohlo by z tohoto stavu vůbec někdy existovat východisko směrem k národní solidaritě?

Pokud se člověk nad takovými postřehy jen na chvíli pozastavil a stal se téměř nedůvěřivým vůči vlastní zkušenosti ve vztahu k tomu, co bylo popsáno, o kolik větší váhu mají výroky, jak nyní zazněly z úst prvního maršála nové říše!

Jeho slova jasně charakterizovala mnohé, ba všechno. Už neexistuje žádná magická temnota, vše sfingovité a tajemné je zcela pryč. Sfinga je mrtvá! Už nikdy nepovstane!

To, co si kdysi nechtěli uvědomit ani ti, kteří jsou v našich řadách, protože těch pár lidí nakonec nepochopilo velikost naší myšlenky, se nyní stalo skutečností!

Pojem „Reichswehr“ se stal hmatatelnou skutečností. Mezi námi dnes žije armáda, která k nám patří takovým způsobem, k níž jsme ve svém vnitřním postoji tak připoutáni, že se nám minulost zdá být více a dále než jen několik let.

A přece není zbytečné na ni myslet, na všechny ty dny, kdy jsme se s obavami dívali na tu druhou stranu, opravdu na tu druhou stranu, a naslouchali každému pohybu. - Druhá strana - pojem, který pominul a zanikl

tak rychle, že historický výsledek lze dnes vysvětlit jen silou pohybu. A tam, kde zůstal nějaký osten nebo trn, to byly vnější prvky, rohy a hrany, které nutně musely zůstat a které budou obroušeny a zaobleny ve velké zkoušce a prověrce naší doby.

Můžeme být hrdí na to, že nic nemuselo být zničeno a rozpuštěno, hrdí na vojáky, kteří pro nás v nejtěžších dobách plnili tichou a statečnou povinnost ve své osamělosti. Můžeme být hrdí na sílu nacionálněsocialistického světonázoru, na to, že odsunul a smazal i zdánlivě pevné bariéry, že dokázal německému národu vrátit jeho starou armádu tím, že mu vydobyl armádu novou, mladou.

A tato nová armáda, kterou milujeme a která patří nám všem, byla vytvořena na půdě, na níž dnes musí vše stát: Vojáci armády vytvořili historickou prací jádro, které zůstalo čisté a ryzí i v nejtemnějších dobách, vojáci nacionálněsocialistického hnutí získali říši, v níž jedině toto jádro mohlo přinést své plody.

Ať nikdo z nich nezapomene na práci toho druhého v úctě, ať nikdo nezapomene, že oba společně představují velikost těchto dnů, naši hrdou německou armádu, jejímž

nejkrásnějším majetkem nejsou děla a tanky, ale jejímž nejlepším majetkem je důvěra a láska našeho národa.

Být důstojníkem a vojákem národa, to je program, přání a příkaz, který maršál vyjádřil svým kamarádům slovy, jež jsme všichni s radostí přijali.

„Maršál ano, ale důstojníci a armáda...?“ Tak se může ptát jen někdo, kdo je vzdálen tepu našeho života. A i když toto zjištění naše „přátele“ venku nepotěší, nás to netrápí; Ti, kdo německou armádu znají, se takovým otázkám opravdu zasmějí, ale těm, kdo ji neznají, je třeba říci, a několik let nacionálněsocialistických německých dějin to již dokázalo, komu maršálova slova nejsou vlastním vyznáním, komu se nestala vlastnictvím a svatým přesvědčením, toho náš život vylučuje, ať by stál kdekoli a jakkoli vysoko, nebyl by pochopen, nebyl by k ničemu, a kdyby nešel sám, okolnosti by ho k tomu donutily se vší brutalitou nevyhnutelné zákonitosti. - Je to důvod, proč jsme bezstarostní?

Víme příliš dobře, a obrazy kolem nás jsou toho vždy jen důkazem, že národu nelze vládnout ani ho vést bajonety takzvané nepolitické armády.

Německou armádu nebylo třeba „politizovat“ podle dřívějších představ - je německá, a tedy

nacionálněsocialistická, naše hnutí žije nad ní a v ní, a tím zaručuje její velkou budoucnost.

Německá armáda se tak stala národní armádou v tom nejlepším slova smyslu.

Co však znamená účinnost národní armády, která dnes a zítra bude stále více odpovídat realizaci našeho světonázoru, čeho bude jednou schopna dosáhnout jednota politického a vojenského vedení, přesvědčených znalostí a bojovného příkladu, to můžeme s pevným přesvědčením ponechat osudu!

Slova o důvěře mezi dvěma úhelnými kameny státu - stranou a Wehrmachtem - vyznání smyslu a podstaty opravdového kamarádství, které spojuje generála a střelce, zdůraznění jediného vzoru: Adolfa Hitlera - projev polního maršála von Blomberga byl programový a ukázal cestu pro budoucí práci v armádě.

Kdyby teď někdo přišel a zeptal se, jaké postavení má německá armáda v evropské otázce, byl by pravděpodobně považován za hlupáka.

Ať už by byly položeny jakékoli jiné otázky: poslušnost, vzdělání, povinnosti důstojníka, rozdělení povinností mezi stranou a státem, nic by nemuselo zůstat bez odpovědi. Generál polní maršál mluvil o všem a tím

jasně a jednoznačně naznačil směr jednání. Tím také pevně stanovil základní duchovní směr budoucího vývoje.

Jistě, armáda se stále buduje a přestavuje. Ale den za dnem se stále více rozrůstá do cílů, které projev naznačil a tím také přikázal.

Vyváženými a inteligentními slovy se polní maršál zabýval také ideovým postojem vojáka k nacionálnímu socialismu. A dospěl k závěru, že dobrý voják musí být také dobrým nacionálním socialistou.

Děkuji mu za toto slovo. A prodloužením této věty, takříkajíc jako cíl do budoucna, lze asi říci: Každý nacionální socialista je dobrý voják!

A to je jistě cíl, kterého bude dosaženo v duchu výzvy Adolfa Hitlera: vychovávat celý národ a zejména mládež k nacionálnímu socialismu.

A jakmile tohoto cíle dosáhneme a další generace nám to dokáže, budou poslední obtíže překonány. Pak bude na místě údiv nad tím, že kdysi existoval problém zvaný „vojenské vedení“ a „nadřízení“, že pojmy jako „poslušnost“ nebo „věrnost následovníkům“ kdysi vzrušovaly lidskou mysl.

Z hlediska nacionálního socialismu, z hlediska spravedlivého charakterového postoje, který bude jednou pro náš národ zcela charakteristický, budou jakékoli problémy výše uvedeného druhu nemožné. Každý pak nebude ničím jiným než nacionálním socialistou: A ti nejlepší z nich - vůdci.

Vůdci z řad národa i v armádě.

A tak je po těchto hrdých a upřímných slovech a právě při vzpomínce na někdejší sfingovitou a mystickou povahu Reichswehru potěšující pocit, že tento pojem lze pravděpodobně postavit do kontrastu s obrazem orla jako obrazem dnešní německé armády budoucnosti.

Orel letící klidně, s jasnýma očima a ostrými drápy: už není pro nikoho tajemstvím, patří všem, žije s námi pod jedním praporem, pro jednoho Vůdce a jednotnou, silnou Říši!

Politické vojáctví

„Je-li životní námaha nutná, vezmi ji na sebe, nevnucuj ji druhým.“ John Ruskin (1865). Liberalistický pohled na svět je založen na „neomezené svobodě a chladném rozumu“. Tyto cizí myšlenky otrávily mysl a srdce celého

západního světa od Francouzské revoluce v roce 1789 až do současnosti.

Poznání, tj. rozum, se stalo vůdčím principem celého života a soudcem všech událostí. A přitom již před více než padesáti lety Nietzsche („který se díval do propasti, ale orlím zrakem“) razil větu: „Lepší nic nevědět, než mnoho vědět napůl, lepší být blázen na vlastní pěst, než se zdát jiným moudrým.“

Zbožštění věčně rozumných, účelných a moudrých lidí bylo stále rozšířenější. Vědění se ztotožňovalo se vzděláním. Toto přeceňování vědomostí postihlo v Německu všechny profese a společenské vrstvy. Myšlenka vidět život jen z hlediska věčně účelného rozumu, myslet jen na užitečnost, nejsilněji postihla ty „matematické lidi“, bezcitné počtáře a aritmetiky. - Jistě, ve vědění je síla a aritmetika a počítání mají pro mnoho profesí mimořádný význam. Tyto hodnoty nesmírně vzrostly ve věku techniky a vědeckého výzkumu. Ale svět duchovního, srdce, charakteru, osobnosti klesal spolu s nimi. Profesor Virchow, který se proslavil jako lékař a který byl silným politickým zastáncem liberálních myšlenek, také prohlásil: „Pitval tolik stovek lidí, ale nikdy v nich nenašel ani stopu ducha.“

Proto liberalismus nejprve ovládl obchod a bankovnictví, průmysl a techniku a pak postupně zamořil všechny profese. Toto cizí pojetí života zdegenerovalo profese. Z patriarchálního továrníka se stal ředitel továrny závislý na anonymních akcionářích, z „královského obchodníka“ se stal překupník a vyděrač. Ze vstřícného doktora se stal „lékař“, který v nemocném viděl jen „vědecký případ“ a zdroj příjmů, z advokáta se stal vychytralý právník, jehož největším úspěchem bylo najít mezery v zákoně, jimiž mohl klient beztrestně proklouznout. Ze zemědělce se stal farmář, státní úředník už neřídil, ale „spravoval“. Z důstojníka a vůdce se stal ten, kdo vydává rozkazy.

Všude se začal vytrácet patriarchální vztah mezi nadřízeným a podřízeným, čímž se otevřela propast, která by pohltila německý národ, kdyby někdo neměl „orlí zrak“ a odvahu tuto propast rozpoznat a zachránit Německo před bezedným pádem. - „Nadřízeným“ může být každý, komu se dostane takového mocenského postavení. Být nadřízeným a být vůdcem však stojí na odlišných základech.

„Nadřízený“ má „podřízené“, kteří ho „poslouchají“, protože má legální mocenské prostředky, jak si poslušnost vynutit. „Vůdce“ má „následovníky“,

kteří ho „následují“, protože „jde napřed“, protože je „vůdcem“; odstup od jeho následovníků vyplývá z toho, že jedná, myslí a vidí tak daleko dopředu, že nikdo z jeho následovníků není „nad ním“, tj. nadřazen mu. Nadřízení, kteří postrádají vlastní osobní sílu a charakter, si až příliš často myslí, že musí ustoupit a nedovolit svým podřízeným rozvíjet vlastní názory, tvůrčí energii nebo samostatné jednání, jen aby si vytvořili odstup, jen aby mohli svým podřízeným ukázat chladnou hrubost moci svého nadřízeného.

Ten, kdo je považován za hodného být „nadřízeným“ nebo „poručujícím“, bez ohledu na to, zda je nad několika nebo mnoha, musí ze sebe udělat vůdce a své podřízené proměnit v následovníky.

Vedle jeho „vědomostí“, je-li to pravý německý člověk, je tu ještě velká a neúprosná otázka „svědomí“, která ho nikdy nesmí pustit, totiž: Vyzdvihli by vás vaši následovníci na svůj štít jako svého daného vůdce, jako toho nejlepšího, kterého mohou najít, nebo děkujete svému úřadu a důstojnosti jen za slovo moci, které vás postavilo před vaše muže jako jejich „nadřízeného“?

Ten, komu je dovoleno potvrdit první skromnost a sebekritičnost, se pak z „nadřízeného“ stává „vůdcem“.

Pak má srdce svých mužů. Musí mít totiž srdce, a ne mozky, které poslouchají jen proto, že poslouchat je „rozumné“ a „účelné“.

Najdou se lidé, kteří budou tvrdit, že prusko-německé vojenství mělo vždy jen výřečné vůdce. Právem budou poukazovat na obrovské ztráty důstojníků ve světové válce a také na 49 pruských a bavorských generálů, kteří ve světové válce padli.

Přesto lze říci, že na mnoha místech se v důsledku liberalistického pohledu na svět otevřela propast mezi vůdci a vedenými. Liberalistický ředitel továrny s telefonním aparátem a nedostačujícím počtem klapajících psacích strojů, který myslí jen na výnosné ceny, a ne na své dělníky, se velmi podobá těm velitelům, kteří věřili, že bitvu, a tedy i válku, lze vyhrát jen z telefonního centra v zákopu.

Přeceňování znalostí vedlo k přeceňování strategie a podceňování osobnosti a hodnoty taktického úspěchu.

Od tohoto vybočení a odchylky se musíme posunout ke skutečnému vůdcovství všech odpovědných osob (nejen ve vojenském smyslu). Řím se netřásl před kartaginskými žoldáky, ale před Hannibalem. Nebyly to římské legie, které porazily Vercingetorixe, ale Caesar.

Prusko neudrželi sedm let pruští vojáci proti velmocím Evropy, ale velký král. Byl to Blücher a jeho energie, kdo porazil Napoleona, a přesto si spletl „já“ a „sebe“. Císaře Viléma I. to sotva odradilo od toho, aby osobně vedl svou gardovou jezdeckou divizi proti nepříteli v srpnových bojích roku 1870. Měl však za sebou armádu, která byla jeho „následovníky“ po celá desetiletí.

Vítězství nebo porážka: o každé válce a každé bitvě rozhoduje duch bojovníků, zejména vůdce.

Tento duch musí být rozvinut před bitvou. Osvobozenecké války jsme vyhráli s duchem Scharnhorsta, Steina, Körnera, Fichteho a Ernsta Moritze Arndta. Tažení v letech 1864, 1866 a 1870 jsme vyhráli s duchem pruského prince Friedricha Karla, generálů von Manteuffela a von Mansteina. Duch této doby před rokem 1870, který vedl k vítězství, tohoto poručíkova ducha studoval málokterý ze stovky důstojníků staré armády. Tento duch byl často považován za zastaralý v armádě Viléma II. A přece to byl duch těch, kteří se postavili Douaumontu proti vyšším rozkazům. Vždyť pruský princ Friedrich Karl v roce 1860 napsal: „Pruský důstojník nesnese, aby byl omezován pravidly a schématy; dáváme volný průchod vynalézavosti jednotlivce...“ Tento duch vůdcovství musí zůstat

zachován. Adolf Hitler, který vytvořil novou Říši, toho byl schopen jen proto, že se jako vůdce postavil „před“ své muže. A revoluci dokázal vyhrát jen proto, že do řady mužů vštípil své srdce a vůli k vítězství, takže ho v dobrém i zlém následovali!

Politické vojáctví se svým pojetím vůdcovství musí proniknout do všech kruhů německého národa, aby se německý národ stmelil ve velké následovníky, a tím i v jeden národ. Síla našeho hnutí spočívá pouze ve víře a věrnosti Vůdci, jemuž patří naše srdce, nikoli v chladném poznání našeho rozumu.

Půda, z níž roste poslušnost

Charakteristickým rysem prusko-německých armád od armád Fridricha Velikého až po naši mladou armádu je poslušnost. -

A přece, jaká změna ve vnitřní struktuře. - A i když poslušnost zůstává poslušností, způsob, jakým byla vyžadována a jak byla a je nyní vykonávána, se zcela změnil. -

Kdosi kdysi řekl, že bez poslušnosti je i ta nejlépe vybavená armáda jen ozbrojenou bandou. - To je zásadní

poznatek, který nelze změnit. - I dnes se musí obě složky poslušnosti, tedy osoba vydávající rozkaz a osoba vykonávající rozkaz, protnout v pravém úhlu, má-li být poslušnost plodná. -

Rozkazující a poslouchající, oba lidé 20. století, věže vědění, kultury, politického myšlení a jednání a uvědomělé společenské hrdosti ve srovnání s rozkazujícím a poslouchajícím 18. století.

A přece se od dnešních mladých mužů vyžaduje a musí vyžadovat stejná bezpodmínečná poslušnost jako tehdy, ať už se stanou politickými vojáky nebo budou nosit zbraň; navzdory jejich tisíckrát uvědomělejšímu způsobu života, vyššímu vzdělání, daleko větším právům a svobodám, navzdory jejich osvícenějšímu a probuzenějšímu smyslu pro potřeby národa.

Na jakém základě tedy může každý slušný voják svého druhu prokázat poslušnost založenou na dobrovolném podřízení?

Čest pravdě: Říše Adolfa Hitlera zrovna neulehčila postavení velitelů, abychom začali mluvit o těch, kteří poslušnost vyžadují a kteří jsou obdělávači půdy, na níž má poslušnost vyrůst.

Toto tvrzení vyžaduje důkaz. - Inu, sotva kdy existovala doba, která by kladla takové nároky na důstojnost vůdců a jejich úspěchy jako naše doba. Zatímco v minulosti pocházeli vůdci většinou z privilegovaných vrstev, dnes je rozhodující pouze princip úspěchu, který nahradil výsady původu, vzdělání nebo peněz. Každý mladý člověk, který vstupuje do stranických formací, do pracovní služby nebo do armády s úmyslem stát se vůdcem, je tisíckrát podroben zkoušce a musí den za dnem dokazovat, že pracuje pro jediný cíl, přičemž vše osobní jde stranou: pro Německo.

Kromě toho musí být jeho vlastní život bezúhonný, musí být nacionalistou a socialistou v tom nejlepším slova smyslu. Vědět to je důležité zejména pro mladé Němce, kteří chtějí zasvětit svůj život nové armádě.

A nová Říše také vyžaduje od těch, kdo chtějí vést a velet, aby se naučili politicky myslet, i když nemohou a nemají být navenek politicky aktivní jako důstojníci.

To je bod, který je v dnešním státě nezbytný, chce-li být někdo vůdcem, protože jinak je jeho práce pro stát mrtvá a bez života. Vždyť národ stálo těžké oběti, že ekonomickému myšlení byla kdysi dána přednost před myšlením politickým.

To jsou obecné a vůdčí zásady, jimiž dnešní stát měří práci toho, kdo chce vést a velet.

Kdo umí a chce pracovat podle těchto zásad, stojí na půdě, z níž může vyrůst poslušnost i v nové armádě. Zde se totiž - díky Bohu - mnohé oproti minulosti změnilo.

Například vztah mezi důstojníkem a mužem. Hranice mezi vůdcem a mužem jsou mnohem nezřetelnější, než bývaly, a už neexistuje žádné křečovité udržování odstupu. Pro dobro věci! Pojetí povinnosti a péče o podřízeného dospělo téměř do stádia sebezapření a cíl: nejprve poslouchat a pak velet se nesmí posunout ani o píď.

A navíc názor, který vyvrcholil označováním vojáků důrazně hanlivým slovem „chlapi“, byl díkybohu v těžkých letech války zcela vymýcen.

I dnes se požaduje, aby důstojník našel cestu k srdci muže.

A to je správné a krásné a německé a nacionálněsocialistické.

A každý z těch, kdo jsou povoláni k vedení a velení v politických a ozbrojených silách, kdo toto všechno učiní vůdčí zásadou svého jednání, bude potěšen a udiven, jak

z jeho následovníků, ať už se nazývají šturmem nebo rotou, vyroste takříkajíc poslušnost.

Jeho vojáci totiž budou respektovat a obdivovat jeho úspěchy, skutečné i imaginární, a budou se ho snažit napodobovat - a poslouchat.

Jsme na správné cestě. - A slova, která nedávno napsal Haufeovi jeden rekrut z uvítacího proslovu velitele roty, to mohou trochu osvětlit. - Napsal, že mu kapitán řekl: „Nyní procházíte tvrdou školou rekruta. - A někdy se vám bude zdát, že vaši nadřízení jsou na vás tvrdí a že vyžadovaná poslušnost je tísnivá. - Ale chci, abyste věděli, že je tvrdou snahou vašich nadřízených stát se vašimi kamarády, abychom se na konci služby mohli rozloučit jako opravdoví přátelé. - Svými úspěchy, životem, který pro vás žijeme, způsobem, jakým plníme své povinnosti, připravíme půdu, na níž poroste vaše dobrovolná poslušnost.“

Měl bych se stát důstojníkem?

Pro velký počet mladých lidí často nastává období vážného zamyšlení. Dlouhá léta školní docházky se chýlí ke konci. Osud si neúprosně žádá odpověď na důležitou

otázku: Čím chceš být? Mnohým je již delší dobu jasné, jakou cestou se chtějí vydat, aby našli povolání, které je v životě naplní. Částečně z vlastní iniciativy, částečně vedeni přáteli, rodiči nebo učiteli. Nemluvíme ani o těch z nich, v nichž se již v raném věku probudila a pěstovala myšlenka stát se vojákem a důstojníkem a kteří se na to soustavně zaměřovali.

Kolik je však mladých lidí, kteří - aniž by jim to někdo přímo vyčítal - se k otázce volby povolání postaví se stejnou dětskou bezmyšlenkovitostí, s jakou se k ní stavěli celý život mladistvě a hravě. Ale ani ti nejsou nejhorší. Najde se i řada nevyrovnaných povah, které se vzhledem ke svým dispozicím a temperamentu nikdy vážně nezabývaly otázkou volby povolání. A právě ti hraví a nevyrovnaní si najdou v novinách inzerát, který zní: Kdo se chce stát důstojníkem?

Řada z nich jistě tuto větu vnímala jako most, který jim umožnil přejít ze své nerozhodnosti na pevnou půdu. A nyní budou zkoušet všechno možné, aby uskutečnili rozhodnutí, které nakonec učinili, a to vykonávat povolání.

Až příliš brzy se však ukáže, že pro některé bylo toto rozhodnutí chybné, protože v nejširších kruzích panují mylné představy o jeho důsledcích.

Žít dnes jako důstojník není v žádném případě snazší než v oněch dlouhých mírových letech mezi lety 1870 a 1914; ba dokonce není přehnané říci, že se to stalo obtížnějším. Je také příliš snadné přehlédnout, že stále ještě poněkud bezstarostná doba poručíka s jeho ještě ne příliš velkou odpovědností končí a že nadšení, zejména náhlé nadšení mladých lidí, kteří nejsou rozhodnuti o své volbě povolání, musí přesáhnout i dobu strávenou jako poručík. Neboť dosažení pohledné důstojnické výsostné čepice zdaleka nezajišťuje stabilitu a orientaci a možnost nosit ji v žádném případě neznamená konec příběhu.

Tento úspěch, který v zásadě není ani tak obtížný a který bude často možný i pro ty, kteří se důstojníky nenarodili, neznamená vůbec nic. A každý, kdo se nakonec rozhodne stát se důstojníkem proto, že se mu náhle zalíbilo vnější zdání spojené s tímto povoláním, se brzy ocitne v nejostřejších konfliktech vnitřní i vnější povahy.

Ale o tom až později. Prozatím bych rád řekl několik slov o psychickém přístupu a fyzických nárocích, které

jsou dnes kladeny na mladé lidi, kteří se rozhodnou stát se důstojníky.

Psychický přístup. Je známo, že v době Fridricha Velikého a zejména po něm, vlastně až do vypuknutí světové války, byl typický duševní postoj důstojníka často zpochybňován.

Důstojníci starého Fridricha mohli být drsní chlapíci, důstojníci za jeho nástupců se mohli oddávat hrám a tancům a nevynikat zrovna intelektuální razancí, to však není rozhodující faktor; i když základní intelektuální postoj předválečného důstojnického sboru nebyl u jednotlivců nijak zvlášť nápadný, ani to nic neznamená; základní intelektuální postoj hodnosti vždy vyplývá z jejích úspěchů, zejména z jejích vrcholných úspěchů. A vzhledem k prusko-německému důstojnickému sboru to není třeba posuzovat.

Tam, kde jsou a byly možné vrcholné úspěchy tohoto druhu, je předpokladem idealistický, čistý duchovní postoj nejpevnějšího druhu. Nějakým způsobem se ovšem vůle a touha jednotlivých členů třídy projevuje ve zvláštních úspěších třídy. Ale bez ohledu na to, jak moc zvláštní úspěchy minulosti potomky zavazují a motivují, je přesto nutné, aby vždy existoval moment, který

umožní skutečné úspěchy, jež se mohou postavit před ty minulé: Je to právě duch, který ve zkratce zní: žít dříve a zemřít dříve!

Každý mladý člověk, který se dnes stane důstojníkem, je hodinu za hodinou vystavován zkouškám a jsou na něj kladeny požadavky, které neustále prověřují jeho morální, charakterové a duchovní postoje. A má-li těmto neustálým požadavkům a zkouškám, z nichž některé vyplývají z minulých závazků, něco předložit, musí. Musí si být a zůstat vědom toho, že patří ke třídě, od níž se vyžaduje více a na niž se pohlíží více než na ostatní třídy, a která nakonec bude muset prokázat svou schopnost zvláštního vnitřního postoje a smýšlení za nejtěžších okolností.

Stručně řečeno, musí být velmi přímý, čestný, upřímný, idealistický a odhodlaný člověk, který ve dne ani v noci nezapomíná, že je a musí být vůdcem a nadřízeným i jako mladý muž.

Kromě toho se musí umět vzchopit v každé situaci, podřídit se, změnit názor i proti své vůli, uctívat moc velení do jisté míry jako dogma a přitom umět dát do úkolu srdce a duši.

Je také třeba mít na paměti, že povolání důstojníka, jakkoli je krásné, se po celý život odehrává v poměrně úzkém rámci, což je okolnost, která nakonec vyžaduje zvláštní vnitřní postoj. Postoj, který ti mladí lidé, kteří byli jmenováni, pravděpodobně nemají. Je také třeba mít na paměti, že úspěchy jsou jistě ceněny, ale v žádném případě neopravňují k přednostnímu zacházení nebo zvláštnímu uznání.

Ve skutečnosti se takové zvláštní úspěchy vyžadují, aniž by byla zmínka o zvláštních odměnách.

Důstojník, ať už je v jakékoli funkci - poručík nebo generál - nakonec nemá vlastní život. Slouží věci nepřetržitě a bez oddechu a jakékoli ohledy na sebe, svou rodinu, své touhy, sklony a soukromé zájmy musí jít zcela stranou toho, co od něj vyžaduje a vyžaduje jeho práce.

To všechno jsou věci, které dlouhodobě vydrží jen silné povahy, ale rozhodně ne ty, které si zlákány krásným zevnějškem, jenž k vojenskému povolání neodmyslitelně patří, zvolily toto povolání „z nedostatku lepšího nápadu“.

Pak je tu čistě fyzická náročnost, kterou není vůbec snadné zvládnout. Každý mladý člověk, který se chce stát důstojníkem, si musí uvědomit, že mladá léta s

přebytkem sil pominou, ale že další léta nejsou v žádném případě jednodušší, zejména co se týče fyzické náročnosti. Kolikrát už lidé selhali, protože se odvážili udělat víc, než mohli nebo chtěli.

Mladí lidé, kteří se chtějí stát důstojníky, musí být tím, co se popisuje krátkým, výstižným slovem: Musí to být chlapi, chlapi s opravdovou kuráží a odvahou! A kromě svého nadšení musí mít poctivou, pevnou vůli udělat vše, co je v jejich silách, a musí dát veškerý svůj talent a schopnosti zcela do služeb věci ode dne nástupu do služby až do konce své služby bez jakýchkoli omezení. Kdo toto nedokáže, neměl by o tom, že se stane důstojníkem, ani uvažovat. A každý by se měl třikrát a vícekrát přezkoušet, než učiní rozhodnutí, které je svým rozsahem opravdu neslýchané, a řekne: Já to tak chci!

Hraví a nestabilní lidé se mohou dobře uplatnit i jinak, v profesích, které nevyžadují takové plné a nepřetržité nasazení celého člověka, ale rozhodně se nehodí pro práci důstojníka.

Dovolte mi tedy, abych vás ještě jednou varoval a aby každý, kdo se již, jak bylo řečeno, léta a léta nepřipravoval na volbu tak nesmírně zodpovědného povolání - zodpovědného i vůči sobě samému -, nepodlehl pokušení

cítit se najednou jako voják a věřit, že má v sobě povolání důstojníka.

Voják jako nositel myšlenky

Může být voják nositelem světonázorové myšlenky? - Odpověď musí být jasná a jednoznačná: „nemůže“ být, ne, „musí“ být! - K tomu je především nutné vyjasnit pojem „nositel myšlenky“. -Nejdříve samozřejmě musíme rozumět nacionálněsocialistickou ideou našeho Vůdce, který je zároveň vrchním velitelem každého německého vojáka! Je to idea obnoveného národa v novém státě! Mladý Němec, který plní povinnou vojenskou službu, má již v rámci všeobecného vzdělání dobré vzdělání v oblasti státní politiky. V příštích letech tomu tak bude v ještě větší míře, až prozíravá vzdělávací politika našeho nového státu přinese své první plody.

Německý voják by měl být nyní nejen „nositelem“ této myšlenky, ale také, jako všude v současném i pozdějším životě, propagátorem a bojovníkem v nejlepším smyslu tohoto slova!

Právě jako vojáci přicházejí mnozí poprvé v životě do úzkého kontaktu se svými spolubojovníky ze všech

profesních skupin, z čehož by se později mělo vyvinout opravdové kamarádství, které jsme mohli najít nejen v dobách míru, ale i ve válce. Mělo by to být ono prosté, samozřejmé kamarádství, které se dnes správně pěstuje i ve všech ostatních odvětvích našeho státního a stranického života a které se dost často stává skutečným mužským přátelstvím na celý život.

Právě v kamarádském kroužku mají bývalí příslušníci Hitlerjugend nebo SA a SS nejlepší příležitost dokázat, že duchovní výchova, kterou prošli, se osvědčuje i v praxi. Ne všichni kamarádi jsou v mladším věku tak pevně zakotveni v nacionálněsocialistických myšlenkách, aby pro každého aktivistu nebylo stále k dispozici bohaté pole působnosti.

Dnešnímu vojákovi pomáhají vzorné čítárny a knihovny, které jsou spravovány vhodnými kamarády a průběžně doplňovány o nové publikace. V mnoha jednotkách jsou také v rámci salónních družstev vedeny nacionálněsocialistické noviny a publikace, které umožňují každému vojákovi sledovat praktický vývoj myšlenky i během jeho služby.

Zároveň je však nutné, aby se mladý voják naučil rozlišovat mezi „ve službě“ a „mimo službu“! Neměl by

se vyvinout ve fanatického řečníka, který nakonec své kamarády jen nudí, protože je chce poučovat, ale měl by si dobře rozmyslet, co, komu a také na jakém místě zapojí do politických diskusí! - Jinak, protože ještě nedokončil své vzdělání, dosáhne jen opaku toho, co původně s nejlepšími úmysly zamýšlel.

I když dnes už politické diskuse nevyvolávají vážné rozbroje v takové míře jako v minulých letech boje, je i dnes v zájmu železné disciplíny, která je dnes nutná, nutné, aby se takové debaty nevyhýbaly a vedli je jen ti, kteří na to skutečně mají. Je třeba krotit temperament a častěji uplatňovat přísnou sebekritiku. Jakékoli velkohubé vystupování nebo omílání prázdných frází není hodno nacionálního socialisty. - Na druhou stranu mladý nacionální socialista nemá vůbec žádný důvod držet se stranou, pokud by si nějaké okolnosti vynutily protireakci. Naopak, měl by vždy chránit myšlenku, která se pro něj stala druhou přirozeností. Měl by využívat příležitostí, které mu dávají jeho nadřízení v podobě všeobecných lekcí, a aktivně se účastnit diskusí, které se již s velkým úspěchem vedou.

Díky opětovné aktivizaci důstojnických veteránů s bohatými válečnými zkušenostmi se do nového Vůdcova Wehrmachtu vrátil jako důstojník nejeden starý

nacionálněsocialistický bojovník a právě tito lidé, kteří dozráli v rozmanitých životních bojích a zkušenostech, jsou nejkvalifikovanějšími vedoucími takových ideologických lekcí, v nichž jsou zodpovězeny všechny otázky, které má rekrut na mysli, ale také jsou ochotně přijímány pozitivní názory a usměrňovány správným směrem.

Některým starším lidem, kteří možná neměli to štěstí, aby se nechali strhnout mladistvým myšlenkovým rozletem našeho Vůdce, mohou tyto „novoty“ připadat zcela nepochopitelné, možná dokonce škodlivé, protože stále vyvolávají srovnání s dřívějšími časy starého stranického a mocnářského státu, v nichž naše otčina ještě nebyla obdařena jednotným vedením! Věrný slovům našeho Vůdce by se však každý německý soukmenovec měl živě zajímat o život národa jako celku a zejména o budování svého státu. Časy bývalého mocnářského státu jsou definitivně pryč!

Mnozí lidé ještě znají rčení z dřívějších dob, že „myšlení“ v armádě je zčásti „otázkou štěstí“ a zčásti „zakázané“. - Často se o tom mluvilo jen žertem, ale bohužel existovalo i mnoho příkladů, kdy „samostatné myšlení“ bylo skutečně silně „nežádoucí“, protože stavělo člověka, který třeba nebyl tak úplně duševně

agilní, před problémy, které byly přinejmenším „nepříjemné“! - V některých personálních spisech prý dokonce byla poznámka = „nepohodlný podřízený“, a to jen proto, aby se případný nástupce s tímto „nepohodlným“ člověkem trochu „pohodlněji“ domluvil!

V minulosti možná něco takového existovalo, ale v dnešním státě Adolfa Hitlera není pro takové „nepohodlné osoby“ místo. - Už při první lékařské prohlídce, které se podrobuje každý rekrut před nástupem, se armádní psychologové snaží zjistit jeho „vhodnost“! Dnes se od samého počátku usiluje o to, aby byl každý zařazen na správné místo s vědomím, že se tím může výrazně zvýšit výkonnost!

Mladý německý rekrut by měl dosáhnout co nejvyšší úrovně schopností, nikoliv však jednostranným nácvikem, nýbrž radostí z věci, a k tomu je mu opět umožněna představa našeho Vůdce o nutnosti obrany našeho národa. Dnes se každý nadřízený, i ten nejmenší, musí neustále snažit stát se skvělým vůdcem na základě příkladu, který mu dává, což je zase možné jen tehdy, když se nechá neustále nově ovlivňovat Vůdcovými myšlenkami!

Čím dále bude vývoj našeho mladého Wehrmachtu směřovat ke svému završení, tím těsněji bude kolem Vůdce a jeho následovníků v naší armádě pouto pravého nacionálněsocialistického ducha společenství poutat požehnání životem potvrzující německé budoucnosti!

Co si myslíme o válce

K věčnému míru chybí světu jedna věc: harmonie v srdci jednotlivce.

Její uskutečnění je však utopickým snem nebo polem působnosti boha. Nikdy nebude dosažitelná.

Srdce tak navždy zůstanou neklidná a neklid se navždy přenese do života národů. Jejich touhy zůstanou rozmanité, což vyústí v tisíce různých způsobů, a myšlenky se budou střetávat v prostoru: Stále budou probíhat války.

Vojáků bude vždy zapotřebí. A tak je otázka - mimochodem jedna z mnoha otázek spojených s „válkou“ a „vojákem“ - zásadní.

Blízko k válce a vojákovi má také smrt, tři pojmy v rámci, který je téměř nemožné překročit. Ale pro živé má dnes, jako vždy, vše, co je spojeno se smrtí, příchuť

apokalyptického daru, přináší s sebou pocit hrůzy, divoké bolesti a hlubokého smutku.

A vojáci jsou živé bytosti, miluje tedy voják válku? Otázka zní téměř paradoxně. Stejně jako k sobě patří válka a smrt, jsou válka a voják nerozlučně spjati i sentimentálním, pozitivním poutem.

Voják není vychováván pro hru a tanec, ani pro umění a vědu. Smyslem jeho existence - ať už jako profesionálního vojáka, nebo jen dočasně - je válka a jeho řemeslo.

Přitom se k ní neorientuje jen schematicky, ale je to úpěnlivá snaha vést a orientovat své city, činy a myšlenky na válku, která je - mimo lidské schopnosti a činy - osudem, v němž musíme jako lidé přežít, nebo zahynout.

Každý, kdo má otevřenou, nevzdělanou povahu, rád vstřebá krásu bytí vojákem a prožije v něm radost, totiž v tom kamarádském, mužném, s přírodou úzce spjatém, ideálním, tvrdém, co charakterizuje i bytí vojáka ve válce.

Tak by byl úděl vojáka i údělem ve válce, vylosovaným v loterii blaženosti; víme však, že vedle války je smrt, a vojáci jsou živé bytosti.

Co přináší válka vojákovi? Přináší mu mnoho věcí, zejména vše, co bylo řečeno o kamarádství a strádání, v nebývalé intenzitě. Zkušenost s tím byla vždy přínosem pro všechny skutečně mužské povahy. Přináší mu také neslýchaně velký cit pro krásu bytí, zvláště když se setkal se smrtí. Dává mu možnost postavit se nebezpečí z očí do očí, aby ukázal a dokázal, kdo je silnější, zda nebezpečí, nebo on sám. Když díky své vůli a činorodosti zvítězí a nebezpečí překoná, přináší mu to nebývalý pocit štěstí. To potvrdí všichni staří vojáci.

A to proto, že vojáci jsou živé bytosti. Koneckonců tento pocit štěstí nakonec pramení z povznášejícího pocitu, že se mu vrací život.

Samozřejmě existují i laciné myšlenky, pojmy a zvyky, které mohou lidi a vojáky inspirovat k tomu, aby šli do války: To je koneckonců poněkud loupeživá existence ve válce. Je to možnost dát průchod zvířecím a polozvířecím instinktům, je to poněkud lehkovážný způsob života a možnost hrát si s nebezpečím - zkrátka všechno to, co tak výstižně popisuje ošklivý termín „svěží a veselá válka“.

Skutečnost je však velmi odlišná. Vezměte si starého vojáka, opravdu starého vojáka, který byl na Chemin des

Dames, na Loretánských výšinách nebo na Kemmelu, a ten vám řekne, co je válka. Také vám řekne, že na světě není nešťastnějšího slova než slovo svěží a veselá válka.

A nakonec, až vám řekne, co je to válka, budete docela udiveni, když vám řekne, že by dnes znovu plnil svou povinnost ve válce, aniž by se na chvíli zamyslel. Kdybyste se ho zeptali: „Miluješ, vojáku, válku?“, stejně by vám odpověděl: „Ne, válku nemiluji.“

Od poslední války nás dělí již dvě desetiletí a je nepopiratelné, že všude panuje touha v těchto dvou desetiletích ještě více pozvednout kulturní úroveň světa. Čím je svět kulturnější, tím méně je přirozeně nakloněn válce. To v žádném případě není dekadentní, protože koneckonců ctnosti, které charakterizují válečníky a vojáky, se mohou probouzet, rozvíjet a jsou potřebné i v dobách, kdy se neválčí.

Boje na světě budou věčné, ale nemusí to být vždy ty boje, které ženou lidi proti sobě. Je jich dost na to, aby bylo zapotřebí vynikajících lidí v nebývalém množství, aby je překonali.

Snahu nevést války lze pravděpodobně vysvětlit tím, že s rozvojem kultury se lidé pomalu a postupně

přibližují k harmonii, aniž by jí kdy byli schopni dosáhnout zcela v lidsky měřitelném čase.

Ne, voják válku nemiluje. Nemůže ji milovat; splní v ní svou povinnost, to je nade vší pochybnost. Vždyť kdo by se chtěl vyhnout osudu, který válku přináší jemu i jeho národu?

Ale my všichni dnes, my všichni, Němci, Francouzi, Angličané a Italové a kdokoli další se účastnil světové války, jsme příliš pod vlivem oněch otřesných let, než abychom dokázali sklouznout k lehkovážnosti, k pohledu, který byl, pokud jde o válku, tak často příčinou nekonečného utrpení.

Voják miluje život. Voják miluje život možná ještě víc než všichni ti, kteří nikdy nezažili válku a netrpěli jí. Jak by mohl ohrozit vše, co mu život nabídl a co mu ještě může dát, aby propadl lásce k válce?

Zejména my Němci jsme naštěstí dokázali najít vlastní pohled, který byl před válkou považován téměř za nečestný: nechválit válku jako nejkrásnější věc na světě. Už nikdy nebudeme válčit pro potěšení z války, už nikdy nebudeme své vnitřní i vnější já zaměřovat pouze na přípravu půdy pro smrt, zoufalství a strádání spojené s každou válkou.

Proto voják válku nemiluje. Ani nebude vštěpovat a vštěpovat lásku k válce těm, kteří vyrostli po něm a kteří válku ještě nezažili. Často to sliboval sobě i ostatním. Deset tisíc vojáků, Angličanů, Francouzů a Němců, kteří v noci v Douaumontu přísahali, že budou pracovat pro mír, si nedávno dali stejný slib.

Nicméně jedno je jisté: pokud osud zavolá, protože existence národa je ohrožena, pak tam budou všichni, aby splnili svou povinnost ve válce, která je jejich osudem.

Voják však bude chránit mír a řekne: Mír nade vše! Přesto však uznává oprávněnost onoho starého rčení: Si vis pacem, para bellum, navzdory všemu.

Pro ostatní doufejme, přejme si a pracujme na tom, aby v srdcích lidí na celém světě rostla harmonie a svět konečně dosáhl skutečného míru.

Miluje voják válku? My všichni, kteří jsme vojáky národa, ji nemilujeme!

Kulturní politika

Bez plnovousu

Nic není krásnějšího a výhodnějšího než dlouhý vlnící se plnovous. V zimě zahřívá, není třeba nosit drahé kravaty, a když je člověk napaden, stačí jen hlubokým hlasem, zpod plnovousu, prohlásit, že je pobouřen. Pobouřený muž s plnovousem má za sebou všechno, co je pro něj i pro jeho okolí zbabělé, pohodlné, hloupé a majetnické, celou většinu. Muž s plnovousem, který se prohlásí za pobouřeného, musí být chráněn; jeho protivník je vždy bezzásadový padouch. To jsou zásady, které lidská masa v sobě chová instinktivně stejně jako stádo srn svůj pud k potravě a útěku před nebezpečím.

Na tomto místě však nechceme útočit na muže s plnovousem. (Kdybychom to udělali, jen bychom prohráli.) Ne, jen si mezi sebou povídáme a nevěnujeme mu pozornost. Pokud nás přesto poslouchá a od vedlejšího stolu se rozhořčuje - ano, děti, tyranie mužů s plnovousem je skutečná pohroma. Víte, moji milí, takový muž s plnovousem má plné právo se pohoršovat, ale jak moc se pohoršuje, když se lidé pohoršují nad ním?

Měli bychom kvůli němu mluvit tiše, nebo neříkat vůbec nic? Ale díky Bohu, není to náš otec, sedíme tu u vlastního stolu a - jen tak na okraj - vznášíme otázku: Do jaké míry máme mít úctu ke klasickým uměleckým dílům?

Co to tedy je? „Klasické umělecké dílo“? Můj Bože, klasické umělecké dílo, to je prostě klasické umělecké dílo. Všichni jsme tady nevzdělaní, o slavnostních dějinách umění víme málo, mnozí ani netuší, co to dějiny umění jsou, a jedině jisté je to, že žijeme, že tu spolu sedíme, že máme toto téma před sebou a že takové věci jako umění a klasické umění zkrátka existují – existují s námi a údajně dokonce pro nás.

Klasické umění poznáte podle toho, že je „uctíváno“. Zkuste někdy v přítomnosti plnovousého muže pomluvit nějaké umělecké dílo. Pokud začne nadávat s vámi, pak to není klasické umělecké dílo. Pokud se ale rozohní, rozhoupá svůj plnovous a nazve vás „budižkničemu“ („Takové budižkničemy by člověk měl pořádně praštit za uši!!“) – ha, pak je to klasické umělecké dílo!

Před klasickým uměleckým dílem musíte mít úctu; před neklasickým si můžete dovolit největší neomalenosti. Tím jsme se věci už přiblížili.

Klasické umělecké dílo v podobě poezie najdete vytištěné ve školních čítankách; klasické malířské dílo visí v muzeích – podmínkou ale je, že na něm leží přibližně sto let času. A pak, jak bylo řečeno, musíte mít úctu.

O klasických uměleckých dílech v oblasti hudby se zde nebavíme, takovou rozmluvu s vámi nepovedu, protože hudbě nerozumím.

Získali jsme tak určitou půdu pod nohama. Bůh nám pomáhej, abychom se od sebe nikdy příliš nevzdálili. Naše slova musí zůstat srozumitelná všem. Není mezi námi žádný učenec. A záměrně jsem vynechal úctu, neboť člověk může mít úctu až potom, když věc pochopí, ale nemůže ji mít předem, když ještě neví, co se bude odehrávat potom. Člověk se může s úctou modlit, ale nemůže s úctou myslet. A právě proto, že se o umění mluví tak vznešeně a falešně - „Než vstoupíme do posvátných síní umění“ -, proto bylo třeba smýt ze sebe všechnu tu břečku, a proto jsem navrhl: „Pojďme na pivo!“ Vždyť máme velmi dobrý a pádný důvod se napít. A teď, když jsme se napili, se znovu ptáme: „V jakém smyslu máme být v úžasu?“

„Mít“ nemusíme vůbec nic. Právě tohle bylo odjakživa tím ochromujícím nervovým jedem – že bychom měli být nuceni a povinni. Z toho pak nevzniká nic jiného než modlářství, tupá bázeň, ztuhlé nohy a obrovské pokrytectví. Bez problémů můžete seřadit stovku mužů k pochodu terénem nebo dokonce k návštěvě kostela, ale nikoho nemůžete seřadit k požitku z umění.

Pouze ochotným pochopením, dokonce dobrovolně zvoleným úsilím, lze dospět k požitku z umění. A tato snaha se vyplatí, protože v umění se nám svět podruhé dává, v umění sledujeme život, aniž bychom se ho museli účastnit, v umění máme takříkajíc slavnou Itálii bez těch zatracených much, které tam jsou v obrovských množstvích. „Poezie“ s husími brky a s úctou znamená tolik jako „Itálie bez much“, jinými slovy krása, která není pravdivá, i když lež nelze dokázat.

Hustota znamená „kondenzovat“, stlačovat, vařit, extrahovat. Kapka růžového oleje z deseti kilogramů okvětních lístků růží. V románu, básni nebo dramatu básník vždy uvádí jen to podstatné a vynechává nepodstatné. Tři roky čekání vměstná do dvou řádků a pět minut shledání dá ve zpomaleném tempu na dvacet stránek. Vynechává horké dny, bolavé nohy, zvonění v

uších, bolest zubů a nudu, zmeškané vlaky a marné pokusy. Hrdinové a hrdinky vždycky dělají jen to nejlepší, zbytek nevidíme, vidíme ho, jen když se dějí důležité věci, nedůležité věci jsou vynechány. Málokdy si někdo v básníkově díle myje nohy a nadává na teplotu vody pod bodem mrazu. A proto si citlivé mysli při čtení románu povzdechnou a řeknou: „Takový by měl být můj muž!“

Úplně stejně malíř maluje z krajiny jen to, co je pro tento kraj v jeho očích a podle jeho záměrů důležité. Zdůrazňuje to, co chce, a vynechává to, co není důležité. Do krajiny vkládá duši, především svou vlastní.

Když tři malíři namalují stejnou krajinu, stanou se z ní tři různé krajiny. Jeden vidí smutek, druhý slunce, třetí se zamiluje do maličkostí a ukáže nám je. Všichni mají cit pro pohled a my se skrze ně učíme vidět a cítit. A právě tady vykukuje první malá špička hodnoty a přínosu umění. Prostřednictvím umění se učíme vidět a cítit nové věci, náš citový svět se stává bohatším, oblast nudy v nás se zmenšuje a zkrátka od nynějška máme ze života víc. Umění nás vnitřně obohacuje.

Nejvíce nás obohacuje dílo básníka, protože zde poznáváme lidi a osudy, poměry a krajinu, cizí národy,

společenské a politické poměry, a čím více toho člověk přečetl (s porozuměním), tím bohatší, větší, širší a hlubší se pro něj svět stal. Nemá-li nic jiného, může o něčem přemýšlet i při pití ječné kávy a pojídání tvrdého chleba.

S chlebem není odkázán na hraní karet nebo na to, že si půjde zaběhat.

Myslím, že s tím vším už jsme prošli docela pěkným kouskem umění, výsledek je pozitivní, a to tím pozitivnější, to znamená užitečnější a opravdovější, že jsme začali s výslovným odmítnutím veškeré předprotektivní úcty a dospěli jsme k bodu, kdy může velmi dobře vzniknout dobrovolná úcta, protože úcta není nic jiného než uznání úspěchu, který vzešel z vysokých lidských kvalit.

Nevytrubujte - pište poezii!

S velkým potěšením mi naznačujete, že jste pro své básně našel autorizovaného německého nakladatele. Můžete si být jist, že mám z vašeho úspěchu velkou radost, i když mé výhrady k Vaší tvorbě zůstávají stejně silné. Dokonce se mi zdá, že jste mě v podstatných věcech nepochopil. Cítím se povinen Vám znovu napsat, neboť se domnívám,

že naše spory se týkají zásadních otázek německé poezie, které si zaslouží, aby byly řešeny veřejně prostřednictvím osobní výměny názorů. Musíme totiž vynaložit veškeré úsilí, abychom dnes k naší práci přistupovali bez nedorozumění.

Za prvé, uvědomění, které jsme oba učinili: Poezie se znovu čte. Před čtyřmi lety by literární žargon zněl: poezie je opět žádaná. Všichni víme, že kulturní papisté poslední doby se ne bez jisté dávky inkoustu a papíru snažili, aby si Němci uvědomili, že poezie je umělecký projev, který je zastaralý, umělecký projev, který umírá.

Z praxe víme, že kromě Weinerta, Tucholského, Kästnera, Mühsama a Tollera nebyla prakticky žádná další poezie „oficiálně“ publikována a propagována prostřednictvím novinových recenzí. Víme však, že tato poezie nepředstavovala nic jiného než záměrnou židobolševickou likvidaci lyriky, vědomé „dovedení poezie ad absurdum“ obecně.

Nyní, když nacionálněsocialistická revoluce z roku 1933 konečně osvobodila německý národ z židovského kulturního korzetu, nyní, když naše krev může opět volně a bez zábran proudit do záměrně uškrcených údů německého kulturního života, se německá lyrická poezie

probouzí k novému životu. Dosud dvakrát byla lyrická díla oceněna Státní cenou německého národa, a to básně W. E. Möllera a Gerharda Schumanna. Ve svazcích poezie, které by ještě před několika lety byly počítány do říše pohádek, čteme čísla výtisků. Obrovský životní impuls, který Německo získalo Vůdcovými činy, žene poezii k novým a krásným výkonům.

Zde se však dostáváme k části, kde se naše názory rozcházejí. Můžeme-li takto parafrázovat podstatný bod nacionálněsocialistické revoluce, pak můžeme konstatovat, že německý člověk byl nebo má být veden k zásadnímu uskutečnění svého politického poslání. Politické povolání však není cílem samo o sobě, není naplněním, svůj smysl dostává výhradně v utváření německého národa s jediným cílem, že nejvyšší naplnění povinnosti spočívá v co nejlepším zajištění a zachování národa, do něhož jsme se narodili krví a osudem. Lidský pojem věčnosti naznačuje velikost a šíři cíle.

Co celá faktická a duchovní emigrace nemůže pochopit, ať už záměrně, nebo z otupělosti, je pojem svobody tvořivého Němce daný tímto cílem. „Aere perennius“ bylo vykoupeno ze svého úzkého a proměnlivého vztahu k egu umělce, protože míra věčnosti je dána národem v jeho subtilní celistvosti. Dnes

se již díky Bohu pojem osobnosti nekryje s dřívějším pojetím individuality.

K pochopení uměleckého léna dnes už není třeba komentátorů ani komentářů, není už třeba zprostředkovatelů, kteří se musí seznámit se zvláštnostmi tohoto jedince, aby pak museli udivenému národu předat míru pochopení, ne, v rozlehlosti národního pojetí svobody už nejsou „nepochopení umělci“, kteří byli dříve nepochopeni, protože byli nepochopitelní.

Je tedy úkolem tvůrčích Němců, aby svými díly zaplnili velký prostor národní svobody. Je to ten největší úkol, jaký vůbec může být tvůrcům dán. Věčné hodnoty národa, který si je vědom svého národního poslání a je zformován k dokonalosti, jsou kulturními hodnotami par excellence, kulturními hodnotami, které pak také - ovšem velmi daleko od blouznění intelektuálních internacionalistů - představují lidské hodnoty nepomíjivého charakteru.

Politické potřeby vyplývají z tohoto základního národního postoje, jsou tedy také exponenty německého kulturního úkolu.

A teď vám zopakuji svou otázku, která je pro vás v tuto chvíli možná ještě více matoucí než minule: „Proč nepíšete milostné básně?“

Při čtení tvých básní jsem nabyl dojmu, že máš na „poezii a básníky v naší době“ příliš předpojatý názor. Domnívám se, že nejen vy, ale i celá řada mladých básníků podléhá nepochopení.

Dnes voláme po novém postoji německého národa. Jsme dokonce připraveni říci, že každý, kdo chce pochopit dílo a cestu Německa do budoucnosti, musí po této cestě doslova kráčet. Proč by měl mladý umělec pochodovat v Hitlerjugend, vykonávat pracovní službu, čestnou službu ve Wehrmachtu, proč by měl najít cestu do našich formací?

V podstatě se nestát lyrickým či jinak uměleckým propagátorem těchto institucí? To by bylo velmi, velmi povrchní nesprávné posouzení německé charakterové výchovy. „Směrodatné básníky“ můžeme klidně přenechat všem ostatním, které jsme v Německu do roku 1933 dostatečně poznali. My totiž nepředstavujeme směr, my jsme národ, my chceme formovat národ, jehož 1900 let stará tragédie spočívala v tom, že byl vždy rozdělen.

Už jsem řekl, že vydávat individualitu za osobnost je liberální zábava. Povstat z tavicího kotle národa, který obsahuje všechny životní síly, a stát se osobností, tj. vůdcem tohoto národa, je obrovská výchovná práce nacionálního socialismu, kterou musí vykonat na povolaném německém národě. Ne to, že ochotně pochodujete v útvaru, ne to, že jste vykonali pracovní službu, ne to, že nosíte vojenský oděv, je pro vás úspěchem, a tedy zkušeností, kterou je třeba formovat, ne to, že jste pochopili smysl služby, že jste v sobě pohřbili sobectví a tvrdohlavost jednotlivce, že už neudržujete své „bytí takto“, ale naučili jste se ho proměnit v „bytí zde“ pro národ, proto patříte jako básník a umělec do pochodové fronty mladého německého národa!

Tvůrčí proces umělce stojí na konci této všeobjímající výchovné práce. Nyní jste zažili svou existenci jako Němci, nyní můžete začít pomáhat utvářet toto Německo ve své tvorbě.

Vím, že mě teď rozhořčeně upozorňujete na práce Anackera, Schiracha, Schumanna, Möllera, Nierentze, Brockmeiera a dalších. Ale dopouštíte se omylu. Tito muži se aktivně a vůdčím způsobem podíleli na boji za Německo, velkou část svých děl napsali v době, kdy bojovali, a doslova pěstmi pomáhali utvářet cestu ke

svobodě. Tito muži svými díly utvářeli boj za Německo, stejně jako ho pomáhají utvářet dnes. Když psali své verše, jako první psali do velké nejistoty, ale z víry, která se nedala zlomit. Nepsali proto, aby vytvořili kánon nacionálněsocialistické poezie; většinou by se asi velmi divili, kdyby je někdo chtěl v té době literárně zařadit.

Horst Wessel si nesedl a nenapsal „novou německou hymnu“! Nevěděli nic ani o formování „škol“ a představování tendencí.

Když však dnes vezmete do ruky díla některých jiných, nemůžete se zbavit pocitu, že pouze literárně pojali koncept nové německé poezie, jako by se nyní naučili „psát dnes“. Člověka však také zarazí poznání, že mnozí, zejména mladí autoři, mají na mysli obraz poezie, která není výtvorem, ale ozvěnou doby. Nechávají se unášet velkou vlnou svých dnešních citových prožitků, které se jim dostaly do naší doby. Skoro bych je chtěl nazvat „lyrickými impresionisty politických impulsů“. Prožívají, ale netvoří dobu.

Obávám se, že někteří si to příliš usnadňují z pocitu, že jinak nejsou aktuální. Proto mám nepochybně pocit, že naše básnické mládí cestuje časem po jedné koleji, ale netvoří celek přesahující naši dobu.

Ptám se vás: „Proč nepíšete milostné básně?“ Zcela záměrně, protože nekritizuji vaši tvorbu pro kritiku, ale sám se snažím najít s vámi cestu vpřed.

Pokud jste se stal nacionálním socialistou, pak je velmi nepodstatné, jestli jako umělec učiníte z této transformační zkušenosti tenor celého svého díla. Vím, že tato vnitřní a revoluční změna, toto nové uvědomění, ale především toto jedinečné osvobození umělce v nacionálněsocialistickém světonázoru vámi otřese a pohne mnohem více, ovlivní vás zcela jinak než třeba člověka, který se necítí tak odpovědný před věčností, který si vymezil svůj pracovní okruh v realitě všedního dne.

Ale vaše cesta k nacionálnímu socialismu je v podstatě stejně přirozená jako cesta každého jiného německého soukmenovce. Je to cesta povinnosti, a ne cesta mimořádné slávy.

Pro vás jako výtvarníka to však znamená, že nyní musíte tvořit své dílo z nového postoje, nikoliv svůj nový postoj ve svém díle propagovat.

Použijete-li nyní své umění a schopnost prožitku být básníkem a tvůrcem ze svého postoje, pak si uvědomíte, že můžete psát všechno, komponovat všechno, co se týká

života národa, že neexistují žádná „nacionálně socialistická témata“ nebo jiná, ale že existuje jen jeden nacionálněsocialistický postoj ke všemu, jeden nacionálněsocialistický „světonázor“ a žádný jiný.

Proč jako nacionální socialista nepíšete milostnou poezii? Znáte bohatý poklad německé milostné poezie, takže víte, že to je a vždycky bude národní poezie v pravém slova smyslu.

Vztah mezi mužem a ženou však oproti dřívějším dobám nesmírně získal díky převratu nacionálněsocialistického světonázoru. V našich představách již neovládá individualistický cit lásky, ani výlučná polarita muže a ženy, ani erotická hra či sexuální regulace pudu, motiv nedávno zesnulých „lyriků“, ale nové poznání nekonečnosti života a nová oddanost věčné zákonitosti.

Když se dnes jako nacionální socialista postavíte tváří v tvář ženě, matce, dívce, vidíte v jejích očích budoucnost všeho, co se stane a vyroste v našem národě.

Nejsou tyto věci hodny básníka?

Nemůžete jimi vést mnohé hledající?

Neutváříte tak Německo, věčné, nesmrtelné Německo, ve svém díle a v tisících srdcí těch, kdo se ve vašem díle ocitnou?

Pojďte se mnou, chceme psát poezii, a ne vytrubovat!

Existuje nějaká komunistická kultura?

Vzhledem k děsivému a bezpodmínečnému ničení všech tradičních kulturních hodnot, k němuž v současné době dochází například ve Španělsku před očima celého světa, se zdá být nastolení otázky možnosti komunistické kultury oprávněně jako něco z blázince, nebo přinejmenším jako otázka někoho, kdo žil téměř dvacet let na Měsíci. Pokud však člověk zná teoretické i praktické pokusy o vytvoření bolševické „kultury“, které jsou propagovány jak v základní ideologické literatuře, tak v komunistické realitě, pak je tato otázka přesto oprávněná.

Nejenže vám každý komunistický fejetonový škrabal s naprostým klidem a podle svého přesvědčení vysvětlí, že je absolutně hodnotnějším spisovatelem než všichni představitelé moderní buržoazní kultury, Schiller, Goethe a Hamsun dohromady, nejenže vám každý komunistický básník, i se svou příslovečnou skromností

Johanna R. Bechera, na otázku, zda nepovažuje své básně za hodnotnější než ty nejkrásnější Goetheho verše, vážně a s čistým svědomím odpoví „ano“, důležitější než tyto soukromé názory megalomanských literárních snobů jsou manifesty komunistických vůdců a ideologů, a především pro Němce vždy tak svůdná, desetiletí vštěpovaná představa, že komunismus je projevem nevědomého, a tím i tvůrčího.

Při kritickém zkoumání si musíme především ujasnit, že takzvaná komunistická kultura není záležitostí sovětizovaného ruského národa, že není vůbec vázána na žádnou geografickou oblast a žádný konkrétní národ, ale že je vyžadována a nesena určitým druhem lidstva nezávislým na prostoru a národech.

V Německu existuje komunistická „kultura“ již téměř dvacet let, stejně jako „umění“, které je v současné době oficiálně uznáváno ve Francii, je nejméně ze 75 procent komunistické (Gide, Maurois-Hertzogen, Jules Romain, I. Duhamel, H. Barbuße, abychom jmenovali alespoň některé představitele této židovské literatury ve francouzštině). Je mimochodem ostudné, že někteří z těchto autorů, kteří překypují tou nejdivočejší agitací proti novému Německu, stále ještě občas vycházejí v

německých překladech a těší se v Německu pohostinnosti.

Musíme se také zbavit mylné představy, že komunismus vidí cíl své „kulturní revoluce“ pouze ve zničení tradičních kulturních hodnot. Naopak, komunistická ideologie usiluje, jak už říká program, o revoluci, tj. o změnu, která vždy znamená vytvoření něčeho nového na místě zničeného starého. Člověk se skutečně až podivuje, když v Leninových pracích (17. svazek) čte zcela buržoazně a konzervativně znějící požadavek: „Proletářská kultura musí být zákonitým dalším rozvojem zásoby vědomostí, které lidstvo vytvořilo pod jhem kapitalistů, statkářů (!)...“

Jako intelektuální vůdce revolučního sovětského Ruska se vysmíval a zesměšňoval bezduché literární radikály, kteří chtěli „z ničeho vytvořit novou proletářskou kulturu“. Snažme se tedy spolu s Leninem zdržet všech těch „lidí buržoazně-intelektuálního původu“, kteří „vidí v nově vytvořených vzdělávacích institucích dělníků a rolníků hřiště pro své osobní rozmary v oblasti kultury“, od „nejnovějších komediantství, nabízejících pod maskou čistě proletářského umění a kultury všelijaké nadpřirozené a šílené věci“. Chceme se skutečně držet čistě leninského

kulturního programu a oficiálně uznávané kulturní praxe v sovětském Rusku, abychom mohli odpovědět na naši otázku o možnosti komunistické kultury.

Cíl byl již několikrát zmíněn: proletářská kultura. Tvrdíme, že tento cíl sám o sobě je špatný a že jakýkoli pokus o jeho dosažení musí nevyhnutelně ztroskotat.

Existuje vůbec proletářská kultura? My Němci můžeme na tuto otázku díky dlouhé a smutné zkušenosti odpovědět jednoznačně záporně. Nemusíme ani myslet na nejhorší odchylky v tomto ohledu, na židovské umění úpadku, nebo dokonce na skutečné komunistické umění.

Dokonce i dílo Gerharta Hauptmanna, umělce s mezinárodním renomé, který má stále místo a hlas v Akademii básníků, nám o tom může v části své tvorby podat informace.

Ale - a to je pro naši úvahu podstatné - právě proto velká část jeho díla jako umělecké dílo selhala, a to do té míry, že ještě dnes, za jeho života, je uvedení řady jeho her zcela neúčinné, že už nemají německému národu co říci. A jak je to možné? Protože veškeré umění a veškerá kultura je výrazem společenství.

Společenství však není vrstva a třída, ale národ ve své celistvosti. Umění není jednostranným utvářením

proletářských osudů, ale takovými zážitky, na nichž se podílí národ jako celek, bez rozdílu třídy, majetku, vyznání či vzdělání. Máme-li jmenovat jen několik z bohatství takových společných prožitků našeho národa, můžeme kromě skutečných mytických prvotních prožitků, jako je láska, náboženství apod. uvést jen prožitek války, nezaměstnanosti, úpadku a vzestupu německého národa.

Neexistuje tedy proletářské umění jako takové ve smyslu umělecké tvorby, která by vyjadřovala zkušenosti určité třídy a patřila pouze jí. Srovnáme-li pozitivní produkty s tímto cílem, postačí několik příkladů, abychom ukázali neadekvátnost takové snahy. Otázka, jak má „kulturní revoluce“ ovlivnit divadlo, dala vzniknout takzvanému „Moskevskému sdružení pro proletářské divadlo“. To si vytklo za cíl vdechnout nové porevoluční scéně ducha, který by odkaz staré ruské divadelní kultury učinil užitečným pro „zostření třídního vědomí“.

Sdružení zahrnuje nejen velká moskevská divadla - Divadlo revoluce, MESPS, odborové divadlo Proletkult -, ale také všechna diletantská či dělnická divadla rozesetá po celém Rusku, představitele jevištního umění, které vzniklo přímo v továrnách a každodenní politice a které

jsme zde v Německu mohli poznat jako „divadlo modrých blůz“ v době výmarského systému. A konečně sem patří i selská divadla. To je široký základ, na němž spolek spočívá. Jednostranně třídně bojové tendence tohoto spolku, které tak od počátku ruší předpoklad uměleckého díla, se jasně projevují již při jeho vzniku v konfrontaci s vysokou, předrevoluční ruskou divadelní kulturou.

Jména jako Tairoff už nejsou vůbec na pořadu dne. Jeho divadlo je považováno za divadlo nové buržoazie, zatímco konfrontace se Stanislavského scénou se nedala vyřešit několika hesly. A právě v této polemice byli stoupenci sdružení nuceni odhalit své záměry. Stoupenci Stanislavského upozorňovali marxisty, že prohlašují člověka za produkt okolností a prostředí. Nebyl snad Stanislavského realismus založen na co nejostřejší reprodukci prostředí? Marxisté odpověděli: Prostředí, o kterém mluvíte, je prostředí Tainovy individualistické sociální teorie. Marx však tvrdí, že jedinec je determinován třídní situací, která je zase určena jeho postavením ve výrobním procesu. Z toho vyplývá, že Stanislavského divadlo nezná žádnou psychologii třídy, ale pouze psychologii jednotlivce, žádné tendence k třídnímu boji, ale pouze tendence k třídnímu usmíření?

Zde je tedy Svaz nucen odhalit, co je pro něj důležité: nikoli kulturní revoluce, ale uskutečnění politické revoluce, kulturně-politické šíření cílů komunistické strany. Kdekoli je však umění zataženo do hlubin stranické politiky, je zbaveno nároku na uměleckou hodnotu.

Výsledkem těchto tendencí třídního boje na jevišti je nevyhnutelně jednostranné černobílé zobrazení postav, které je ještě patrnější v ruských propagandistických filmech. Je to ilustrace marxistické doktríny o zlovolném kapitalismu, který, ať dělá cokoli, může osudově konat jen zlo, a o dobrém, revolučním proletariátu, který, ať dělá cokoli, může osudově konat jen dobro.

Stálými typy komunistického divadla a filmu jsou zlotřilý kapitalista nebo kulak a zlatý proletář. Struktura většiny ruských divadelních her a filmových scénářů vychází z jednostranného pohledu, který věřil v anděly a ďábly ještě včera. Snaží se - ale nepochybně bezděčně - tento starý teologický pohled na svět přetvořit v nový teologický pohled na svět, podobně jako se oltářní koutky ruských selských domů jednoduše změnily v leninské koutky tím, že se místo svaté matky Kazaňské vyvěsil „svatý Lenin“.

Nejde jen o vrozenou tolstojovskou sentimentalitu zdegenerovaného ruského národa, upadajícího do asiatské pasivity, o prostého, dobrého bratra Mužika, bohabojného, baštu původního křesťanství, o ten salonní bolševismus, jehož věčný romantický primitivismus kdysi rozzářil nadšením všechny berlínské Židy, jde ještě více o zamýšlený marxistický návrat umění do stavu holého politického didaktismu.

Jakkoli jsme přesvědčeni, že v člověku i v celém světovém dění existuje prapůvodní boj dobra a zla, světla a tmy, že poznání této plodné polarity je ústředním bodem nordického světonázoru vůbec a že dramatický účinek je založen výhradně na tomto napětí, je to něco zcela jiného než fantastické líčení lidí, kteří jsou na jedné straně představiteli bezchybného, andělského a na druhé straně odporného, ošklivého, zkrátka ďábelského principu, který je přirozenému stvoření cizí.

Tato juxtapozice světla a tmy, anděla a ďábla, neexistuje ve smyslu dvou nepřátelských živlů, které se nesnaží vzájemně doplňovat, ale naopak usilují o vzájemné zabití. Smíření protikladů v přehnané jednotě, zobrazené na jevišti, je rekonstrukcí přirozeného dění ve stvoření, a tedy i v umění. Naproti tomu černobílé zobrazení, vymyšlené pro stranicko-politické účely, totiž

pro boj dvou tříd, nemá žádný vzor v řádu stvoření, je konstruováno lidskými mozky, a proto je „paskvilem“.

Kultura je možná pouze tam, kde existuje společenství. Na slovech vznešeného nordického ducha, normanského Francouze Suarèse, že „kultura je místem lásky“, je mnoho pravdy. Ne každé společenství však vytváří kulturu. I v káznici existuje společenství, ale toto nucené společenství odsouzených, kteří jsou spolu zavřeni, samozřejmě není nositelem kultury.

Původní buňkou veškeré kultury je rodina, ale nikoliv ekonomické společenství jednoho nebo více vydělávajících, nýbrž hluboké společenství mezi otcem, matkou a dětmi. Je to duchovní společenství, které kultura potřebuje. Nejvyšším zákonem každého společenství, které chce být nositelem kultury, je, že jednotlivec musí být do společenství pohlcen svou duší, aby mohl zcela naplnit své vlastní poslání.

Jak může národ vytvořit kulturní výdobytek, když není ničím jiným než nuceným společenstvím pod vedením cizí rasy, jehož národnostní formy společenství jsou systematicky ničeny a jehož národ je stejně systematicky vykořeňován a proletarizován?

Současně se ukazuje třetí věc. Samo slovo „kultura“ vystihuje vědomí, že její podstata úzce souvisí s obděláváním a přípravou mateřské půdy. Kultura není něco abstraktního, co se vznáší ve vzduchu, ale něco, co organicky vyrostlo, je plodem mateřské půdy národní podstaty.

Jak ale může být kulturně tvořivý národ, který se hrdě nazývá národem proletářů, tedy vykořeněných? V dějinách lidstva nikdy neexistovala kultura vykořeněných. Naopak, vždy existovala období lidského a národního rozkladu, kdy se tito vykořenění lidé hnali za přízrakem abstraktního, nadnárodního „umění“, které popíralo všechny rasové vazby.

Není proto divu, že neexistuje jediný produkt komunistického myšlení, který by si zasloužil být nazýván uměleckým dílem, a že dnes už neexistuje žádná skutečná ruská kultura, pokud nenajde místo k pěstování v emigraci. Jednoduše proto, že podstata ruské duše byla zničena do základů. Neboť kultura v užším a pravém slova smyslu není nic jiného než krystalizace a povznesení toho, co bylo uloženo v zárodku. Kultura je formování nejušlechtilejších dědičných dispozic člověka, národa, rasy, vyrůstajících z nejvyššího, autokratického povznesení přírody.

Ale můžeme vážně očekávat, že národ, který je veden k plánovanému zániku, a to násilným vyhlazením vůdců jako nositelů nejlepších rasových hodnot, a tedy i kultury, vykrystalizuje rasové hodnoty v kulturní výdobytky? Ne, národ s dědictvím nemocné krve svou roli kulturního národa dohrál. Ale národ bez kultury je národem bez duše, bez božství. A bezduché tělo není nic jiného než mrtvá hmota.

Když se objevil komunismus, svět byl mystifikován tvrzením, že je to náboženství, a tedy morální a kulturní síla. Jakkoli jsme si my, nacionální socialisté, jisti, že jsme byli první, kdo umírající Evropě hlásal poselství o božském původu světa a spojení člověka s přírodou, jakkoli neochvějně věříme, že veškeré umění vzniká z touhy po Bohu, je také jisté, že nikdy nebylo lidstvu předloženo žádné učení, které by představovalo tak satanskou vzpouru proti božství jako komunismus. Jen nábožensky pomýlení nadšenci by mohli Dostojevského prezentovat jako zvěstovatele nového náboženství, totiž ti, kteří vidí naplnění božského poslání ve všeobecném, nemožném splynutí celého světa.

Stejně jako se Tolstoj nemohl rozhodnout platit výpalné na základě svého učení o „evangelizaci mas“ a

rozdělit svůj obrovský majetek mezi chudé, tak ani komunismus nemá právo nazývat se náboženstvím.

To vychází z fatálního omylu v pojetí náboženství. Nacionální socialismus skutečně nachází těžiště náboženské zkušenosti v iracionálnu, v pocitech obecně. Iracionalismus a cítění je však něco podstatně jiného než kult nevědomí a podvědomí, opojení a posedlost instinktem. To první je součástí Boha, to druhé satana a podlidskosti.

Elementární, silný cit se nevypouští jako viditelná surovina, jako ošklivý výkřik, ale současně s vypouštěním vytváří krásnou formu, která materiálu vyhovuje. Organismus rasově méněcenného se vybíjí jako zvířecí zvuk, jako vytržené slovo, jako prudké gesto šílence.

Leninská teze o kulturní revoluci tak nevyhnutelně končí u všech těch příznaků rozkladu, které jsou od několika posledních desetiletí pod nejrůznějšími programovými názvy označovány jako dadaismus, expresionismus nebo surrealismus, u těchto nám všem známých „směrů“, které jsou příliš nezáživné na to, abychom je znovu analyzovali.

Homosexualita a umění

Není třeba dokazovat, že homosexualita hrála v posledním desetiletí v německém uměleckém životě významnou roli. Pro ty, kteří si to neuvědomují, byly například etapy, kdy si „právo být originální“ osvojilo mnohem více než 50 procent umělců mužského pohlaví. O ženách ani nemluvě. A bohužel to nebyly ojedinělé případy.

Protože pro nacionálního socialistu nejsou životní jevy považovány za problémy s vlastní zákonitostí, ale pouze v jejich organických souvislostech se společenstvím, stává se každý bývalý „problém“ předmětem politického rozhodnutí. Protože nacionální socialismus vrátil pojmu politického jeho původní význam, tj. protože politika není omezenou účelovou konstrukcí, vedle níž existují stejně důležité nebo ještě důležitější účely, lze s přesvědčivou nutností dojít k závěru, ba dokonce je třeba s přesvědčivou nutností dojít ke všem oblastem života, že jejich hodnoty spočívají výhradně v politickém naplnění jejich smyslu. Každé jiné hodnotové měřítko musí stejně logicky vést k liberalistickému pojetí svobody, tj. končí uznáním anarchistické asociálnosti.

Naše kulturní politika je jasně a jednoduše založena na těchto základních poznatcích, v nichž je postavení umění jasně definováno. Když se dnes smečka emigrantských pisálků rozčiluje nad „politickým znásilňováním umění“ v Německu, pak toto vytí dokazuje i těm nejhůře slyšícím význam nacionálněsocialistické přeorientace.

Není třeba vítat policejního komisaře v umění oslavnými skandály, neboť historie nás učí, že byl vždy jen epizodní postavou druhořadého významu. Ale zničení, ba úplné zničení uměleckého principu mezinárodního významu bude vždy tvořit slyšitelnou ozvěnu. Hysterii literárních barikádníků z Kurfürstendammu jistě neposloucháme, ale v tomto případě můžeme z jejich ozvěny s uspokojením vyčíst správnost naší cesty.

Základní poznatky nacionálněsocialistické kulturní politiky jsou neproblematicky jednoduché, mají stejnou nadčasovou jednoduchost jako všechny požadavky nacionálního socialismu. Přivedly umění, které bylo strženo dolů, zpět na úroveň věčně tvořivého a ukazují umělci na božský řád té zákonitosti, která jediná naplňuje smysl života, totiž jeho zachování a nerušené pokračování do budoucnosti.

V tomto světle je umění v našem národě dnes vedeno zpět k nejčistšímu zdroji, z něhož čerpalo nejsilnější podněty ve všech dobách a u všech národů, k přirozené, a tedy božské polaritě tvůrčího plození.

Kdyby chtěl nacionální socialismus tvrdit, že tento základní zákon objevil, popíral by věčné výtvory minulých generací. Ne, tento nezničitelný zákon od nich vyčetl. Může však právem tvrdit, že tento zákon vědomě objevil jako uměleckou povinnost - dalo by se říci téměř programově - par excellence. A může pro sebe tvrdit, že z tohoto zákona vyvodil smysl, jediný a neměnný, veškeré dnešní umělecké tvorby a ustanovil jej jako jediné měřítko hodnot.

Nacionální socialismus tak našel věčný pojem svobody umění vůbec. Naše pojetí umění totiž zlomilo poslední okov nesvobody umění, překonalo pojem individuality.

Bude na budoucích generacích, aby posoudily, co tento proces znamená pro tvorbu umění vůbec.

Umění, které vyrůstá z prvotního zákona tvořivosti, ale aniž by tento impuls zpomalovalo fragmentarizací individuální hodnoty a formy a izolovalo jej v prostoru skutečného uměleckého naplnění, v prostoru národního

společenství, božského řádu par excellence, prostřednictvím pomíjivosti individuální vůle, která představuje jak současný vkus, tak osamělost, takové umění zdokonaluje druhově vázanou osobnost v utváření nejčistších věčných hodnot bezpodmínečně a bez strusky. Neboť skrze smysluplný (nikoli jedinečně pomíjivý) prožitek tvořivé polarity mužského a ženského přechází já umělce do smysluplného řádu božství, které tento základní prožitek postavilo na počátek veškerého naplnění společenství, do my, jež přesahuje jednotlivce a vyrůstá v životní závazek.

Umění tak bylo vykoupeno z čistě pudových impulzů, vykoupeno ze zcela neplodného erotického problému, vykoupeno ze všech ideologií sebeuspokojení a sebevykoupení. Je však neoddělitelně zakotveno v prožitku lásky, která není cílem sama o sobě, nýbrž slouží božskému řádu svými životodárnými a život podporujícími silami.

V takovém umění není člověk zneužíván ani ideologií nepřátelskou životu, ani žádnými asociálními pohnutkami; v tomto umění je člověk osvobozen, protože zakouší naplnění smyslu svého života v jeho božské velikosti a jedinečnosti, která je však vzdálená jakékoli izolaci.

Pouze smysluplné mluví jazykem věčnosti, nesmyslné je problémem všech asociálních a destruktivních sil. Vůdce nastínil základ umění jediným slovem, když řekl, že zdraví je půda, z níž jedině může vyrůst pravé a velké umění.

Veřejné zdraví - to je jediná záruka života národa. Zdraví - to je ztělesnění nacionálněsocialistické rasové hygieny a rasové politiky. Zdraví - pouze na něm je založena populační politika nové Říše. Zdraví - tj. ochrana národa před nečekanou, nesmyslnou ztrátou krve, to je hluboký smysl německé obranné politiky. Zdraví - dát německému národu základ života, to je jediný smysl hospodářství a průmyslu v nacionálněsocialistické říši, a nikoliv zištné cíle. Zdraví - to je povinný odkaz, který každá mladá generace v budoucnu zdědí po svých rodičích jako největší národní bohatství.

Německé umění stojí v tomto životním programu neochvějně, jen německá kultura vyrůstá z tohoto životního programu.

Má totiž smysl jen tehdy, je-li obrazem doby, jejíž cíl překročil všechna časová omezení dřívějších politických tendencí; má však také opodstatnění jen tehdy, jestliže ve

svých výtvorech uchopila a utvářela velikost tohoto cíle, jestliže tak ve svém étosu slouží světovému řádu, který jde od věčnosti k věčnosti. Zpráva do budoucnosti z vůle k této budoucnosti, to je smysl umění, to je smysl kulturní tvorby v nové říši. V tomto naplnění se stalo světodějným odmítnutím individualismu, liberalismu a internacionalismu, věčným odmítnutím všech ideologií, které jsou nepřátelské životu.

Povrchní čtenář těchto řádků, který se nechal zlákat k přečtení eseje, bude možná až do tohoto bodu poněkud zklamán, neboť až dosud se hovořilo pouze o umění a vůbec ne o homosexualitě, o níž esej sliboval pojednat.

U nás však platí, že kritika jako kritika nám působí jen malé potěšení, ale že si osobujeme právo kritizovat dříve než mnozí jiní, protože svou kritiku chápeme jako konečné odstranění všeho, co stojí v cestě naší vůli a našemu rozvoji. Protože dokážeme říci, co pro nás umění a kultura znamenají, obracíme se proti všem rozkladným silám, ba dokonce proto, že jsme v podstatě toho názoru, že poznání toho, co je správné, je nejlepší způsob, jak zahubit to, co je špatné.

Čtenář, který nyní přestane číst a řekne si: zbytek si mohu ušetřit, protože je mi nyní samozřejmé, že v oblasti

tohoto umění nemůže být nic nemocného ani nenormálního, tento čtenář je naším nejlepším přítelem. Přesto mi dovolte, abych se k tématu vyjádřil:

Stejně jako lze dnes otázku homosexuality uchopit nejen z trestněprávního, ale především z politického hlediska, je pro nás otázka homosexuality a umění jednoznačně politickým problémem.

Má dvě strany se stejným konečným efektem.

V historickém pohledu na vývoj umění v 19. a 20. století můžeme s jistotou zařadit nástup homosexuálů v oblasti umění a umělecké tvorby do kapitoly o židovské otázce.

Neboť uchopení moci Židy na poli německé kultury bylo doprovázeno propagandou ve prospěch homosexuálů. Ten je v kontextu této kampaně velmi žádoucím nástrojem, protože představuje asociála v sobě samém, nakolik patří ke skutečně predisponovaným. Stejně jako Žid v německé kultuře.

Homosexuál totiž nikdy nemůže být tvůrcem nebo nositelem umění, které vychází ze základních tvůrčích zákonů. Koneckonců člověku, který je jiný, chybí tvůrčí zkušenost čistě biologické povahy. Je homunkulem, a tudíž vyloučen z věčných zákonů života. Není proto

náhodou, že princip l'art pour I'art a jemná estetika byly doménou homosexuálů. Není proto také náhodou, že degenerát skončil s logickým vyústěním ve světonázoru židovského ničení života, v bolševismu, jehož živým svědectvím je nejeden dnešní emigrant. Vidíme, že umělecké hnutí vedené homosexuály musí vést k přísnému odmítnutí přirozeného společenství života.

Tyto postřehy jsou však ve svém důsledku čistě politické, neboť na základě daných podmínek zakládají účinky nepřátelské vůči společenství. Pro náš zdravý postoj k životu bohužel neexistuje klasifikace podle stupňů v pojetí nepřátelství vůči státu a každý, kdo hodlá v této oblasti působit, se s tím musí bez lítosti smířit. Božský řád života soběstačné přírody probíhá se stejnou důsledností a my nevidíme smysl v tom, abychom manipulovali se zákony Stvořitele.

Právě pokud vidíme naplnění umění ve zvýrazněném zobrazení skutečnosti i v utváření ideálu přesahujícího čas, musíme co nejostřeji protestovat proti tomu, aby umělecké produkty lidí, kteří nejsou schopni se přizpůsobit zákonům přírody, pronikaly jako svědectví či vzor do životního prostoru národa. Přinesou stejný proces degenerace jako produkty židovských

uměleckých bolševiků, jejichž díla byla danými prvky rozkladu jak formálně, tak tematicky.

Druhá stránka problému je typicky individualistická. Základně vycházejíc z vlastní zákonitosti jednotlivce dochází v oblasti homosexuality k bezpodmínečnému uznání jinakosti.

Lze zde snadno hovořit o zločinu intelektuálního individualismu, který svými základními názory poskytl homosexualitě tu nejlepší podporu. Od práva na neomezenou individualitu totiž není daleko k právu na „jinakost“. Odtud není tak těžké pochopit fixaci pojmu „člověk umělec“, který dnes musí představovat souhrn individualistické specializace. „Kolektivní člověk“, masa, která je „typizována“ ve svém životním právu, je stavěna do protikladu k umělci, který proboha musí být jiný, aby vůbec mohl být umělcem.

Mnozí němečtí umělci jistě ještě znají cynickou větu, s níž se často setkávali u bývalých tvůrců umění: „Jsi Žid, homosexuál nebo Vídeňák (čímž se rozuměl zvláštní druh židovského umělce)? Pokud ne, co chcete v německém divadle?“

Tím se zcela potvrdilo to, co jsme tvrdili z ideologického hlediska. Jinakost v rasových i sexuálních

dispozicích se stala základem uměleckého; ostrý odér cizího zvířete stačil k tomu, aby v bestiáři židobolševické umělecké produkce přitáhl zvědavost mas.

Jinakost se spojovala s pojmem uměleckého, aby jej nakonec zrušila. Primitivní jarmareční pudy, které financovaly hrbatého trpaslíka a obří dámu, se tak zcela uvolnily na poli umělecké tvorby, což mělo samozřejmě za následek, že atrakce musely překypovat, aby se udržel odbyt, protože toto umění stálo mimo jakýkoliv národní cit.

Prototypem se tak stalo antikomunální, tedy asociální! Bolševizace pojmů probíhala prostřednictvím „třetího pohlaví“.

Souběžně s tímto bezprostředním účinkem však dochází k druhé, neméně nebezpečné inverzi. V rámci tohoto „kulturně-politického“ směru nebylo možné existenci žen zcela popřít. Představíme-li si nyní, jak je homosexuálovi svou dispozicí cizí žena, jejíž podstatě nerozumí, je nám vznik typu ženy a její jemné charakteristiky okamžitě jasný. Homosexuálnímu vkusu odpovídala nejen „lesba“, ale také všechny ty ženské bytosti, které jsou pro naplnění skutečně ženského života zásadně nevhodné. Tuto kategorii asi nebude nutné

podrobněji nastiňovat, zvláště když jsme díky nacionálnímu socialismu znovu získali tak jasný a jednoznačný pohled na ženu. Viděno bez jakékoliv úzkoprsosti či prudérie, je třeba maskulinizaci žen, jak nám byla prezentována v minulých letech, v rámci této kapitoly zásadně odmítnout. Neboť pojetí souručenství mezi mužem a ženou se ve své čistotě vyjasní teprve tehdy, když mezi těmito lidmi vznikne v dítěti nejvyšší oddanost lásce, povinnosti a oběti.

Lidské osudy jsou proto pro nás tragické, když je společenství života mezi mužem a ženou odepřeno, ale ne tehdy, když se nemohou nebo nechtějí setkat na přirozeném základě života.

Právo na život ve společenství osudu našeho národa jasně vyžaduje odstranění všech prvků, které toto společenství narušují. To je politika zdravých.

Dnes již tato základní zákonitost nevynechává žádnou oblast.

Dokonce ani umění!

Žádní vzdělávací filištíni!

V mnoha případech může být stání v pozorném úžasu před přeplněnou knihovnou výrazem úcty k duševní práci, která se zde nashromáždila, ale v mnoha případech je to také náhlý „komplex“ pramenící z domnělého pocitu vlastní méněcennosti. A tištěné slovo se stává magickým zaklínadlem a kniha tajemstvím se sedmi pečetěmi pravdy víry všech čtyř evangelií dohromady. Kniha je jistě průvodcem do života a životem, ale jen pokud nezapomínáme na přirozeno, na aktivní a tvořivý život kolem nás.

Také umění obohacuje náš život, pokud ho nechceme od života odtrhnout, ale naopak pochopit, jak skrze něj život hlouběji a působivěji vstřebat. Postupně by se mělo dostat do povědomí, že umění pro umění je židovský vynález založený na čistě materiálních ohledech.

Vyučovat umění, tj. vykládat ho, vysvětlovat, činit ho srozumitelným z hlediska jeho biologických a rasových zákonitostí a přibližovat umění národu, je tedy možné jen tehdy, když si člověk uvědomuje i vazby umění na život.

Aby bylo možné umění národu přinášet, je třeba vytvářet vnímavost. K uznání existence této vnímavosti však nestačí změřit stopkami délku potlesku a poté odejít

s nadutou hrudí a sebeuspokojením nad „splněnou kulturní misí“.

Naše vzdělání nás již dovedlo k tomu, že jméno Goetha či jiného klasika, ať už slova či hudby, na divadle či v zápiscích z přednášek může být přijato hlasitým a silným potleskem jako nejvyšší moudrost, bez ohledu na to, zda jsme slyšenému rozuměli, či nikoli. Zeptáte-li se však příslušníka publika na jeho dojem, velmi často se dočkáte odpovědi: Bylo to moc hezké!

A zde bychom chtěli požádat organizátory akce, aby nás poslouchali na slovo. Jejich dobrá vůle, poctivá ochota a chuť pracovat by neměly zůstat bez uznání, ale navléknutím známých jmen možná vznikl krásný večer, ale žádný kulturní počin se zatím nekoná.

Ne spekulace - a Goethe, Schiller nebo Wagner na programu jsou v mnoha případech spekulací, ať už vědomou, nebo nevědomou -, ale teprve rozpracování může přinést ovoce v podobě splnění kulturních úkolů.

Marxistický termín třídního boje „dělnické umění“ není odstraněn tím, že jej nahradíme klasikou.

Klasikové. Zde je pouze jedna závazná norma nahrazena jinou. A v mnoha případech zůstává stejná, pokud místo zde zvolených klasiků použijete např. dnešní umělce.

Pro obyčejného člověka, který se z titulu své profese nemusí zabývat odbornými znalostmi, je zcela nepodstatné, zda je například rytmus verše odvozen ze slezského uměleckého dramatu nebo francouzského klasicismu, zda malířův tah štětcem souvisí s Cézannovým nebo zda hudebníkovu skladbu ovlivnil některý z dřívějších mistrů. Diskuse o těchto otázkách patří do sféry specializovaných vědců; vydávat je za uměleckou výchovu je výchovný fanatismus.

Vzdělání v umění je zaprvé rozšířením vlastní kulturní zkušenosti, tedy nikoliv vzděláním rozumu, ale vzděláním srdce; zadruhé je vzdělání v umění seznámením a uvedením do uměleckých děl. K tomu však může dojít pouze tehdy, pokud je umělecké dílo vnímáno jako celek, tj. pokud člověk nezneužívá své erudice k jeho analýze, ale využívá ji k tomu, aby smyslům přiblížil krásu díla a jeho význam v obecném kulturním životě, a tím nakonec i k porozumění.

Toho však nelze dosáhnout ani nevybíravou metodou, ani kvantitativní demonstrací. Nechceme totiž ani všeobecnou nivelizaci vkusu, kterou bychom rádi zatížili bolševiky, ani skrovné a chatrné polovzdělání, kde, jak kdysi řekl Goethe, „nikdo nechce být ševcem, ale

každý chce být básníkem“. Využívat umění k vytváření kultury tímto způsobem znamená stavět vůz před koně.

Umělecké vzdělávání je národním vzděláváním v tom nejušlechtilejším smyslu, protože v lidech probouzí to nejcennější, potvrzení života. Neboť nikoliv vštěpováním vzdělávacích materiálů se zlepšuje sociální a sociologické postavení národa, ale vyvoláváním jeho duchovních sil. A z toho je zřejmé, že umění jenom pro sebe je ničitelem těchto duchovních sil, neboť popírá vazby na celistvost života, jejímž výrazem je zase kultura, a tedy i politický život jako závazek k této celistvosti.

Stejně jako jedno jablečné semínko nemůže vysvětlit zvláštnost celého ovoce, nelze ani kulturu národa interpretovat nebo dokonce umělecky vyzdvihnout. Jedno nebo druhé je šedá teorie vzděláním pobláznělého filištínství nebo obyčejná vychytralost nezodpovědných spekulantů.

Protože však dvoutisíciletá německá kultura je pro nás příliš dobrá na to, abychom ji mohli promrhat nebo směnit jako předmět hodnoty na soukromých burzách zaneprázdněných dražitelů umění, musíme jednou těm současníkům, kteří už kvůli všem kulturním starostem

nemohou zavřít ústa, objasnit, co kultura v německém životním prostoru a v nacionálněsocialistickém státě znamená.

Odvaha k trendu!

Z dlouhodobého hlediska není nic tak trapného a odporného jako nesmyslné a nevybíravé používání módních slov. Patří k věcem, bez nichž se neobejdeme, ale které nám přesto vadí, a to především proto, že místo aby nám pomáhaly překonat banalitu, samy se stávají banálními svým příliš častým a nepřesným používáním, které je zbavuje podstaty.

Celou zhoubnost tohoto prázdného tlachání odhaluje jedno z nejčastějších, nejjednoznačnějších a nejzneužívanějších módních slov posledního desetiletí: termín tendence. Setkáváme se s ním ve všech divadelních uličkách, ve všech literárních zprávách, kde na nás hledí s tisíci tvářemi, odrazuje i láká, chválí i kárá, potvrzuje i popírá.

Téměř hravé užívání tohoto výrazu, které se postupně stalo samozřejmostí, dává slovu dvojí dno, do něhož se dá vše vmísit a z něhož se vše může vytratit. Je

to takříkajíc nula v naší umělecké matematice, s jejíž pomocí lze, jak známo, dokázat všechno, dokonce i to, že dva krát dva je pět. Všechno dokázat a všechno odsoudit. Stačí slovo „tendence“, abyste každého umělce přivedli na popraviště.

Co je to vlastně tendence? V žádném případě se nebudeme pokoušet odpovědět na tuto otázku nesmyslnou definicí. „Tendence“ bylo původně zcela neškodné cizí slovo „mimo dobro a zlo“, které se používalo pouze pro označení směřování vůle k nějakému cíli. Ale zatímco odpovídající slovo „záměr“ nebo „záměrnost“ si tento původní význam zachovalo, cizí slovo získalo něco z barvy, která byla přidána k jeho bezbarvosti, podobně jako nádoby získávají pachuť z tekutiny, kterou jsou nejčastěji naplněny.

O tendenčních zobrazeních a tendenčních zprávách se mluvilo již dříve, než se o hodnotě a nehodnotě tendenčnosti začalo uvažovat v oblasti umění. Nejstarší tendenční zpráva v našich dějinách pochází od Tacita. Skutečná záplava tendenčních zpráv se na německý národ snesla se světovou válkou a pravděpodobně v žádné době si židovští spisovatelé nečinili ze skládání tendenčních zpráv takový literární úkol jako v současnosti.

V oblasti umění je to mnohem složitější a komplikovanější. Pokud se jen zběžně podíváme na umělecký vývoj, zjistíme, že zcela tendenční umění vlastně nikdy neexistovalo. Jistěže se občas vyskytli fanatici, kteří od uměleckého díla vyžadovali přesnou a doslovnou pravdu, kteří viděli svou první a poslední starost v suchém zpravodajství a stavěli tak umělecké dílo na roveň soudním procesům a historickým zprávám. Stačí si vzpomenout na éru naturalismu, na pečlivě přesná vyobrazení životního prostředí Zoly, Hauptmanna, Zilleho a Kollwitze.

Nikdy se však ve velkých kruzích milovníků umění neprosadil názor, že umění má tendenci reprodukovat životní skutečnosti s největší věrností a neutralitou. A nedávná doba dostatečně ukázala, že náš národ požaduje od umělce něco jiného, než aby mu jako v zrcadle nastavoval nížiny jeho každodenní existence a požadavky lidských pudů.

Kromě toho, že bezhodnotový nedostatek tendence je vždy neschopností mít vnitřně určenou tendenci k celku, nedostatkem duchovního světonázoru ze zbabělosti učinit pozitivní rozhodnutí, se mezi národem mimo všechny teoretické hádky uměleckých diktátorů zachoval zcela přirozený názor, že veškeré umění je

vědomě změněné povahy, invence založená na tvůrčí imaginaci, kombinaci, volném zpracování přírodních dojmů, s nárokem předstírat druhou skutečnost. Co se však týče účelu těchto kombinací, od té doby, co takové vynálezy existují, se objevují tvrzení, která by umění dávno zabila, kdyby nežilo mimo všechny tyto teorie z dojmu, který na člověka dělá.

Není to tedy existence samotné tendence, která - jak uvidíme - je nezbytnou součástí podstaty umění, bez níž si žádný výtvor nemůže činit nárok na to, aby byl uměleckým dílem, ale povaha účelu, ba degradace věci, která je sama o sobě nepostradatelná jako předstupeň lidských kvalit, co nás v posledních desetiletích otravuje slovem „tendence“. Právě zneužití, kterého se bezohledné mysli dopouštěly na pružnosti tohoto původně velmi jednoznačného termínu, jej znehodnotilo.

Ve skutečnosti neexistuje vůbec žádná komunikace mezi lidmi, která by se neřídila nějakou tendencí. Dalším účelem je přenést představu o něčem vnímaném z jedné osoby na druhou. Vskutku, člověk, který je dojatý a schopný úsudku, se ani nespokojí s faktickou zprávou jako takovou, ale podá ji zcela nevědomky tak, že posluchačova představa o tom, co se stalo, musí být doprovázena úsudkem o faktech. Tato snaha je ještě

patrnější ve vznešeném jazyce. Například za jakým účelem by měl kazatel vystoupit na kazatelnu? Pokud se nemýlíme, tak nejen proto, aby mluvil, ale také proto, aby polepšil lidstvo. Kdybychom tento druh kázání odmítli pohrdavou kritikou „tendenčnosti“, pak bychom všechna kázání našich slavných kazatelů z kazatelen, která jsme zvyklí v literární historii ctít jako řečnická umělecká díla, museli hodit na hranici jako bezcenná umělecká díla.

Ve skutečnosti však posluchač od kázání, a zvláště od toho nejlepšího, nechce nic jiného, než aby ho vybízelo k rozjímání a přemýšlení. Teprve v okamžiku, kdy kazatel zneužije kazatelnu k účelu, který je kázání na hony vzdálen, ztrácí kázání svou morální a uměleckou hodnotu. Teprve ve chvíli, kdy si posluchač tento záměr uvědomí, je nespokojen a odvrátí se.

Zde se okamžitě dotýkáme toho, co bych nazval nejzločinnějším způsobem, jakým byla tato tendence kdy použita. Především je třeba si ujasnit otázku, zda je politická tendence umění jako taková neumělecká a zavrženíhodná. Počínaje pokusy německých humanistů o národní obrození, jmenovitě „Germania“, osaměle se bránícím slavíkem Wimpfelingem, přes básně „Sturm und Drang“, především „Räuber“, „Fiesko“, „Götz“, které tuto tendenci zřetelně nesou na svém čele a občas ji

dávají najevo zejména v předmluvě („In Tyrannos!“), romantici, kteří se přes svou hrdost na „čisté“, obnažené umění přece jen dávají do služeb národního obrození, a to i za cenu občasné oběti svých teorií, prostřednictvím uměleckého básníka par excellence Frd. Halma, který navzdory všemu napsal „Šermíře z Ravenny“, dílo, které přímo zasahuje do dobových proudů, Grillparzera, tendenčního zejména ve svých nejzralejších dílech („Ottokar“, „Bruderzwist“), Anzengrubera, kterého nelze pochopit bez taktizujícího rysu v jeho díle, až po politické drama poslední doby, zejména jeho nejvýznačnějšího představitele Kolbenheyera („Gregor und Heinrich“): politická tendence, kam se podíváte, tendence i v principech beztendenčnosti! Ale kdo by měl tu drzost odmítat tyto dramatické počiny, které jsou v dějinách umění jedinečné, jako tendenční umělecká díla! Není třeba se ospravedlňovat. Srovnání s tendenční poezií ve zlém slova smyslu však může ilustrovat podstatu politického tendenčního dramatu, aby těm, kdo se k tomu cítí povoláni, ukázalo, co je důležité, a varovalo náš národ před falešnými proroky.

Světonázorové bitvy se vždy nejúčinněji odehrávají v dramatu, na jevišti. Drama je největší formou, největším napětím člověka. Na jevišti jsou také světonázorové

protiklady hmatatelné, viditelné, živě zobrazené, přesvědčivější a bezprostředně inspirující k napodobení než v jakémkoli jiném uměleckém žánru. Nikdo si to neuvědomoval tak jasně jako ti, kteří vždy využívali jeviště k rozehrávání světonázorových napětí a politických stranických sporů s jasným cílem dobýt světovou moc: představitelé židovsko-civilizačního dramatu Paul Kornfeld, Iwan Goll, Wedekind, Sternheim, Toller a především Georg Kaiser. Sestupme však ještě o kousek dál do vývoje poezie, k jezuitskému dramatu baroka, k představitelům „mladého Německa“, kteří si vytkli za cíl zničit národní charakter, k naturalistickému dramatu, k plánovité přípravě na rozpad lidské společnosti, například ke Strindbergovým obžalobným tragédiím proti rodině, která podle něj uzavírá tajemství satanské zloby mezi čtyři stěny, všichni ti „básníci“ s dědictvím nemocné krve, kteří učinili podsvětí a prostitutky vhodnými pro literaturu, a konečně, zastavíme-li se u některých politických machinací poslední doby, vidíme, že tento druh politické poezie a politické tendence je vždy nesen buď samotným židovstvím, nebo s Židy spřízněnými pisálky v kombinaci s uměleckou neschopností.

Vývoj však také potvrdil, že ta první, skutečná politická poezie přežila staletí, i když byla občas vysmívána a zesměšňována a její tvůrci trestáni vězením nebo vyháněni ze země, zatímco ta druhá, díky Bohu, zanikla nebo zaniká, i když jí duch doby i příslušní vládci, v jejichž službách stála, často přicházeli na pomoc.

Proč jezuitské drama zaniklo? Za prvé proto, že zde bylo umění zneužito k výhradně pedagogickému, doktrinálnímu účelu, jako prostředek k dobrému využití latinského jazyka a také jako exemplární výklad morálního dogmatu. Především však zaniklo proto, že nebylo politické ve smyslu osvobození nacionálních, národních, a tedy nejlepších mravních pudů, nýbrž plánovitým, racionálně sledovaným dobýváním politického mocenského cíle: znovuzískání světovládného postavení církve, které bylo otřeseno reformací. Neměla žádnou spásnou, osvobozující tendenci, ale svůj konečný cíl spatřovala právě v okleštění ducha a zlomení národní nezávislosti národů.

Proč se drama „Mladé Německo“ propadlo? Také proto, že se tito židovští kuchtíci nesnažili vzbudit ušlechtilé, národní vášně za účelem národního obrození, ale vybičovat nejnižší lidské pudy s cílem nastolit anarchistické poměry.

Proč drama expresionismu zůstalo zaseknuté ve skicách a náčrtech? Proč navzdory svému programu nikdy nedospělo k vystupňování člověka do krajnosti, k nejvyššímu a tragickému? Protože jeho autoři nebyli reformátoři, dobrodinci, ale představitelé unaveného a chorobného lidstva, jejichž „básnickým“ záměrem nebylo povznesení duše, ale plánovitý pokus o vyprázdnění duše, člověka a celého světa.

A proč se politická tvorba tolika současných básníků konečně začíná stávat obětí opovržení národa? Kvůli stejné vnitřní nepravdivosti a umělecké neschopnosti. Národ poznává, že tyto výtvory jsou v nejlepším případě jen vymyšlené, aby ilustrovaly nějaký názor povýšený na doktrínu, a reaguje na to zcela přirozeně výrazem „paskvil“, který obsahuje představu záměrnosti, tendenčnosti. Vyzývá umělce: „Pokud nedokážeš ponořit své vnímání a pohled do hlubin, z nichž vyrůstá tvá moudrost, pak se od nás drž dál.“

Národ má neomylný smysl pro opravdovost a hloubku citů, do nichž je ponořeno to, co vidí. Všimne-li si, že spisovatel, aby se zalíbil, chladnokrevně reguluje osvětlovací aparát, že místo aby procítil podstatu doby, spokojí se s exemplifikací módního hodnocení doby, je tato tendence, tato účelovost, s opovržením odmítána.

Tam jsou jisté produkty lichocení, od kterých se národ instinktivně odvrací, a jsou tam i určité politické módní kousky, které už dnes hází mezi mrtvé. Jejich autoři nejsou věrní, nejsou pravdiví, mají tendenci, která jim neplyne ze srdce a která by chtěla znepokojovat oko diváka. V jednom případě máme co do činění s tendencí neuměleckou či umělecky impotentní, v druhém s tendencí nepravdivou, spekulativní, podlézavou. Obojí je nesnesitelné; ale co je ještě horší, je to nebezpečné pro náš národ. Proč? Protože spisovatelé, kteří se neustále domnívají, že musí ve své tvorbě dokazovat svou „blízkost národu“ a „přízemnost“, jsou nejen velmi neslavní kvůli svému „zemitému odéru“, ale také slouží k tomu, aby svou falešnou blízkostí přírodě a zatuchlým socialismem zplošťovali nejniternější prožitek našeho národního vývoje, místo aby přišli na pomoc nevykoupeným touhám našeho národa a osvobodili ho.

Co je však předpokladem pro uskutečnění tohoto doručení? Stručně řečeno: opravdová, nefalšovaná poezie tendence! Poezie, která nevychází z intelektu a nesnaží se pomocí umělých konstrukcí ilustrovat nějakou doktrinální, morální tezi nebo sleduje politické cíle, které mohou prospět jednotlivci, určité skupině lidí na úkor celého národa, v každém případě jde o egoistickou, a

tudíž neuměleckou tendenci, ale poezie, která vychází z nejniternějšího prožitku, která je psána básníkovou životní silou, a která tedy působí ze svého vlastního obsahu a nutí diváka, aby se dílu věnoval. Mám tedy na mysli poezii se samozřejmou, nezištnou tendencí (každé velké umění je nezištné, konečné zklamání umělce, bezvýhradné odevzdání jeho vnitřního bohatství), úžasnou, skutečně osvobozující tendencí! Tato tendence nikdy nesměřuje k praktické realizaci určitých životních potřeb, ale jako celek sama o sobě působí na celý život.

To je nejhlubší smysl této tendence, že vychází z hlubokého, vnitřního prožitku básníka, že tento vášnivý prožitek směřuje přímo ven jako přirozené, nevědomé nutkání, přenáší se do myslí příjemců bez vědomého záměru a probouzí v nich stejný prožitek a podněcuje je k praktické činnosti v životě. Tak se v nich volní impulsy stávají plodnými bez poučení, bez racionalizovaného pohledu, bez „tendence“, ale pouze silou prožitku.

Takový byl původní smysl morální tendence antiky, která považovala za samozřejmé, že veškerá umělecká činnost má za cíl blahodárně působit na formování lidského charakteru, přinášet očistu citů, zušlechťování dispozic, zkrátka očistu vášní. K reformátorské snaze směřovala i Goethova a Schillerova poezie. K tomuto cíli

směřovalo dokonce i to umění, o němž se říká, že postrádá jakoukoli účelovost, klasická hudba. Kdo by popíral, že skrze výtvory, jako je Eroica a Beethovenova Devátá symfonie, prostupují pocity povznesení a osvobození, v nichž se vybíjí velká vůle k nápravě? Mravní povznesení lidstva je také záměrem poezie v užším slova smyslu: očištění síly národního charakteru, z něhož pak organicky samo od sebe vyrůstá národní obrození. Aby se tak stalo, musí být, jak jsme již řekli, nejprve sám básník otřesen až do morku kostí zobrazovanou zkušeností a musí být také obdařen božským darem „říkat, co trpí“.

Tento umělec je však géniem, na kterého čekáme, naplněným vnitřním zápalem a nezkrotnou vůlí zlepšit a očistit svůj národ, vést ho k jeho vlastnímu nejlepšímu, a to na základě víry a lásky k politické myšlence, politicky však nikoli ve smyslu dobývání mocenských pozic, nikoli ve jménu organizace nebo nadřízeného, ale ve skutečném dynamickém smyslu, tj. revoluce lidské přirozenosti prostřednictvím osvobození jejích nejlepších rasových instinktů.

Dějiny - správně viděny!

Národ, který se nepoučí ze své historie, je odsouzen k zániku. Dějiny totiž nejsou ničím jiným než souhrnem znalostí a zkušeností, které velká jednota národa nashromáždila během dlouhého života. Kdyby kterýkoli současný národ přehlížel bohatý poklad všech těchto pracně nabytých a obvykle těžce vydobytých poznatků, nejednal by jinak než pošetilý stařec, který většinou draze nabyté zkušenosti svého dlouhého života hází do větru a chová se opět jako nic netušící mladík.

I.

Historické vědomí tedy není v podstatě nic jiného než živá vzpomínka národa jako celku. Proto jen ten, kdo chápe současnost jako článek věčného řetězu času, ji dokáže správně vidět a prožívat v celém jejím rozsahu a se všemi jejími předpoklady. Dnešek, vytažený nevyhnutelným během hodin, se zítra stane neodvolatelně včerejškem, a ze stejného důvodu, proč vše, co dnes na denním světle vytvoříme, bude zítra patřit minulosti, musíme i to, co bylo, uznat za součást sebe sama. Neboť dlouhotrvající jednota národa nepočítá s lidskými věky. Na tomto věčně zeleném stromě vyrůstají

věčně nové listy ze stejného prastarého kořene, který kdysi živil mladou sazeničku.

Minulost tak není ničím jiným než věrným zrcadlem, které nám ukazuje jiné životní možnosti druhu bytí, jež je nám vlastní: životní skutečnosti, které se mohly utvářet za jiných okolností, ale jejichž předpoklady a síly působí i v nás.

Jinými slovy: Kdo přehlíží dějiny svého národa, hřeší proti budoucnosti, neboť přispívá k tomu, že hloupost a lenost brání národu využít bohatý poklad svých historických zkušeností tak, aby našel co nejlepší cestu do budoucnosti.

Je-li tedy historické vědomí nejdůležitější součástí intelektuálního života národa, nesmí se nikdy a za žádných okolností stát mrtvou vědou. Nic nepoškodilo národ jako celek tolik jako zločinný blud materialismu, který přehnanou specializací odcizil oblasti poznání vědomí národa. Stejně jako naše umění musí být vždy blízké národu, je nejvznešenějším úkolem vědy opustit svou dosavadní osamocenou izolaci a znovu zpřístupnit sebe a své dílo všem vzdělaným lidem.

Mrtvá vědomostní veteš liberalistického století není užitečná ani pro národ, ani pro stát, a my nemáme chuť

dále tolerovat aroganci několika placených úředníků, kteří se s odvoláním na údajnou autonomii vědy domáhají práva nadále dělat věci, které národ nezajímají, a proto mu nejsou k ničemu.

II.

„Běh času je trojnásobný!“ Kdo chce poznat současnost - kdo se snaží posoudit duchovní a zejména politické siločáry svých bližních a svého okolí v jejich pravých příčinách, je okamžitě postaven před jednu z nejtěžších otázek osudu, jaká existuje. Vzpomene-li si na Goethova slova, že přítomnost „letí rychle jako šíp“, musí okamžitě rozhodnout, které události, jež se právě staly, jsou živé ještě nyní, v okamžiku rozjímání, a které jiné, i když patří do nedávné minulosti, mají už jen z toho, že jsou minulostí, připojen dech smrti.

Z tohoto důvodu je přítomnost, která se vždy nachází mezi dvěma póly minulosti a budoucnosti, vždy nepřítelem věčnosti. A protože v tomto světě je trvalé jen to, co má v sobě obsaženou míru věčnosti, je přítomnost se všemi svými problémy a boji, se všemi svými snahami a úspěchy irelevantní, dokud není vědomě vnímána jako most k budoucnosti.

Už jen proto pro nás minulost nikdy není mrtvá a zesnulá, ale spíše ve smyslu našeho vlastního cíle, cesta k sobě samým, k přítomnosti a k budoucnosti naší i našeho národa, prožívaná z naší vlastní krve. Takový základní postoj k minulosti musí vést k revoluční reorganizaci všech dosavadních dějinných hodnocení a je samozřejmé, že bledý univerzalismus liberalistického století musí být nahrazen vědomým a výrazným přehnaným důrazem na ty dějinné procesy, v nichž spatřujeme základy naší dnešní národní a rasové existence.

V žádné oblasti poznání a vědění nerozděluje náš světonázor mysl rozhodněji než zde, kde jde o budování nového světonázoru. Jsme si vědomi toho, že vše, co nová říše dosud vytvořila a ještě musí vytvořit, vydrží jen tehdy, když dorůstající mládež naplní námi vytvořené útvary novým a osobitým životem. Neboť nevyhnutelný zákon času způsobuje, že to, co bylo správné včera a co je správné dnes, zítra zastará.

Jsme si vědomi toho, že mládež našeho národa nebude měřit nás ani naši práci naším metrem. A také nemáme příliš chuti propadat bludům všech vousáčů, kteří se při vyprávění o starých dobrých časech trapně ohánějí svou nepřizpůsobivostí a kreativitou - ale především neschopností poznat sami sebe.

III.

Liberalistická doba považovala historii za relativně suchou oblast vědění, kterou se měli zabývat odborníci. Důsledkem toho bylo nebývalé zpustnutí celé této intelektuální oblasti. Neboť od nepaměti si učenci, kdekoli byli ponecháni sami sobě, dělali tu čest, že orali toto pole, které bylo vzdáleno sympatiím mas a zájmu tzv. širších vrstev, a to takovým způsobem, že se brzy stalo nemožným, aby se na této práci podílel národ jako celek.

Důvodem tohoto postupu, který je starším badatelům znám i dnes, byla nebezpečná zásada materialistického světonázoru, že člověk se všemi svými činy a snahami je vždy jen výsledkem svého hmotného prostředí, a proto historiografie, kdekoli se zabývá minulým životem, musí vynaložit veškeré úsilí, aby odstranila vše, co je přítomné a živé.

Tímto způsobem se historiografie stala onou muzejní kuriozitou, která se vždy zabývala pouze absolutně mrtvým, a proto byla sama obklopena zápachem márnice.

Důsledkem tohoto základního postoje byla absurdní vědecká iluze, že je intelektuálním úspěchem už to, když

se s nebezpečně se trhajícím nástrojem kritiky pramenů pouští do minulých dob a jejich dokumentů.

Tito užiteční, ale bezvýznamní přisluhovači vědy zapomněli, že tvůrčí věda začíná teprve tam, kde končí jejich pomocná práce. Důležité je totiž utváření minulého života, nikoli jeho registrace a archivní označování, jakkoli je to nutné.

Naprostá většina dnešních vědců ještě neopustila tento zastaralý pohled na minulost a dosud si neuvědomuje, že detailní práce jednotlivých oborů, viděno z pohledu národa, musí zůstat bezvýznamnou dílčí prací, pokud se bezprostředně a současně s ní neuskuteční tvůrčí synopse zpracovávaného materiálu v podobě přístupné celému národu.

Tato výtka se týká zejména oboru německé prehistorie, kde od vynikajícího počinu Gustafa Kossinny přes veškeré úsilí nového státu nevznikla žádná příručka, která by byla alespoň vzdáleně vhodná pro populární použití a která by zpřístupnila obrovské výsledky tohoto vědního oboru celé vzdělané veřejnosti.

IV.

Učenci nefalšují dějiny, kromě několika málo těch, kteří tak činí z „politických“ důvodů, obvykle jako

přisluhovači nadnárodních mocností. Existuje však kategorie současníků, kteří prezní historická fakta, někdy z docela čestných důvodů, prostě proto, že skutečný historický obraz nebyl přístupný jejich neznalosti.

Tento druh parazitů na vědě je mnohem nebezpečnější než samotářská věda a nová, populární věda se nepotřebuje zbavit ničeho rozhodněji než těch laiků, kteří se domnívají, že svou nevědomost musí nahradit fantazií.

Historie je obor, který vyžaduje nejpřesnější vzdělání a nejpřísnější vědeckou disciplínu. Je nepřípustné ignorovat základní předpoklady vědecké práce, které jako základ veškerého poznání vyžadují co nejpřesnější hodnocení pramenů.

Svědčí o malé schopnosti vstřebávání a ještě menší schopnosti samostatného myšlení, když si někdo například s urážlivým odkazem na „Mýtus“ Alfreda Rosenberga dovolí vykreslit mocnou osobnost Karla Velikého jako ďábla, kvůli ovšem více než smutné epizodě vyvraždění Sasů jako ztrátu krve - jako by tento mocný germánský král, krev naší nejlepší krve, na druhé straně nezachránil ohrožené germánské kmeny tím, že je (proti jejich vůli!) sjednotil.

Stejně pošetilé je odsuzovat italskou politiku největších německých králů středověku lacinými hesly jako pouze nenárodní a zemi cizí, jako by tito panovníci právě proto, že jako němečtí králové nosili římskou císařskou korunu, a byli tedy povoláni být vládci západního křesťanstva, nechtěli hledat potvrzení skutečné síly a velikosti německého národa v ohrožené německé jižní zemi Itálii.

Jinými slovy, specializovaná znalost jednotlivých drobných událostí v žádném případě nestačí k pravdivému pohledu na dějiny. Ke správnému vidění událostí a především k rozpoznání velkých souvislostí v jejich osudové provázanosti je zapotřebí mnohem více než pouhá specializace.

To platí zejména pro ty okrajové vědecké oblasti, které se bohužel staly oblíbeným hřištěm tzv. laických badatelů. Jakkoli se věda může radovat z toho, že se na její práci konečně opět podílejí nezaujaté mozky - že se věda díky spolupráci všech členů veřejnosti konečně vrací do živého kontaktu s požadavky současnosti -, musí se mít na pozoru před lacinými předsudky, které ulpívají na každé, i té nejlepší obsesi. Bylo by totiž falšováním dějin, kdyby byl obraz minulosti z jakéhokoli důvodu zkreslován utkvělými představami.

V.

Nezáleží na vědění - nezáleží na znalostech, protože obojí je samozřejmým předpokladem jakékoli vědecké činnosti. Od všech, kdo chtějí přispět k dějinám našeho národa, požadujeme rozhodnou změnu myšlení a cítění, která je předpokladem nového stavu: rozhodné odvrácení se od hmoty jako takové a nadšené oddání se celého člověka myšlence, ať už byla a je účinná kdekoli v minulosti i současnosti.

Nezajímá nás to, co zemřelo. Chceme tvůrčí výkony historiků - výkony, které nám mají co říci, protože: Dějiny nejsou nic jiného než souhrn poznatků a zkušeností, které velká jednota národa shromáždila za dlouhý život.

Umíte se věnovat kultuře?

Kultura a civilizace jsou dvě různé věci. Kultura je souhrn všech duchovních a duševních potřeb národa. Civilizace je souhrn institucí, které lidem umožňují uspokojovat jejich fyzické a materiální potřeby. Obě tyto oblasti na sobě nejsou závislé. Naši germánští předkové kladli vysoké duchovní nároky na mravní zákon, na víru jednotlivce a hospodařili s minimem civilizace. Na druhé

straně existují moderní země, které jsou lídry ve stavbě mrakodrapů, van a traktorů, ale své kulturní statky si musí půjčovat od jiných.

Civilizace lze dosáhnout. Naučíte-li negra používat mýdlo, řídit auto, oblékat si kalhoty a necháte ho vydělat peníze potřebné na nákup přenosného gramofonu, postupně se zcivilizuje a nakonec se bude bezvadně pohybovat v osmipokojovém bytě s tekoucí vodou a vestavěným barem. Ale kultuře se naučit nedá. Kdyby to bylo možné, mělo by staleté úsilí misionářů přinést viditelné výsledky. Ty jsou však pochybné a mají přinejlepším civilizační charakter. Tam, kde nejsou duchovní a duševní potřeby v našem smyslu, je nelze vykouzlit.

Kultura se nikdy nemůže objevit v návaznosti na civilizaci. Civilizace však může být služebnicí kultury. Jestliže člověk může s pomocí elektrického světla přečíst více knih, než by byl schopen přečíst bez něj, jestliže může cestovat vlakem na operní představení, když by jinak musel zůstat doma, pak je to civilizace, která mu umožňuje uspokojovat jeho intelektuální potřeby. Civilizace může tímto způsobem podporovat kulturu. Nevytváří potřebu, ale umožňuje mu ji uspokojit. Může také udělat další věc tím, že v něm probudí potřebu, která

v něm dřímá. Představme si, že by se člověk narodil v džungli a nikdy neslyšel hudbu, a civilizační výdobytek v podobě rozhlasu by mu ji jednoho dne poskytl, probudila by se v něm potřeba, o jejíž existenci dříve neměl tušení. Zde se však každému jasně ukazují hranice každé možnosti: pokud člověk v džungli nemá potřebu poslouchat hudbu, rádio v něm tuto potřebu nedokáže vyvolat a bude mu málo platné. V nejlepším případě ho rozloží na dílčí části, možná proto, aby uspokojilo jiný druh duchovní potřeby, totiž rozpoznat fyzické vztahy.

Z toho vyplývá, že kulturu lze podporovat s pomocí civilizace tím, že její výdobytky využijeme k probuzení ideálních potřeb a umožníme jejich uspokojení, ale že kulturu nelze „vyrobit“ tím, že ji připravíme v kuchyni civilizace a rozdáme ji každému jednotlivci velkou naběračkou. Mohlo by se stát, že ten či onen pokrm odmítne, protože mu nebude chutnat.

Kultura je nedělitelný celek. Vezmete-li průřez duchovními potřebami celého národa - pokud vůbec nějaké má - můžete sestavit tabulku jednotlivých potřeb, které tvoří celkovou kulturu národa! Lze říci: takové a takové jsou mravní a náboženské požadavky, taková a taková je potřeba hudebních požitků, prožitků z literárních, dramatických a výtvarných děl, taková a

taková je vědecká potřeba bádání. Výsledky tohoto bádání však nelze jednoduše aplikovat na jednotlivce.

Nelze vytvořit typ normálního Němce, jehož kulturní potřeba se musí skládat z 20 procent z věcí víry, z 15 procent z požitku z hudby, z 10 procent z literárního zájmu atd. Velcí duchové, kteří sami vytvořili trvalé kulturní hodnoty, by jinak působili jako velmi nedokonalí vyvrhelové. Richard Wagner nikdy nevynalezl ani benzínový zapalovač a Gottlieb Daimler, pokud víme, nikdy nenapsal hudební drama. Výjimky jen potvrzují pravidlo. Goethe sice objevil mezičelistní kost, ale tento úspěch byl ve srovnání s jeho ostatními úspěchy jen o málo víc než náhoda.

Národ se jistě neskládá jen z velkých géniů, ale z mnoha malých a ještě více velmi malých. Každý člověk má zvláštní talent pro velmi specifické věci, tedy zvláštní potřebu něčeho, co v něm může a má být probuzeno. To se děje především tím, že se s pomocí civilizace vytvářejí zařízení, která umožňují jednotlivci uspokojit jeho zvláštní potřeby: stavějí se kostely, koncertní síně, technické školy, knihovny, divadla, opery, kina; vyrábějí se knihy, hudební nástroje, rádia, filmy; lidé jsou podporováni v tom, aby se stali kulturními osobnostmi: učiteli, hudebníky, básníky, herci. S pomocí civilizace je

vybudován onen mnohotvárný aparát zvaný kulturní výstroj a je ponecháno na jednotlivci, aby se rozhodl, jak a kde chce uspokojovat své intelektuální potřeby.

To jde až k určitému bodu, kdy společenský problém brání intelektuální svobodě jednotlivce. Čím větší a složitější je „kulturní výstroj", tím méně nás krásná slova chrání před poznáním, že to vše stojí peníze.

Je pravda, že kultura není zboží, které se dá koupit, protože ji buď máte, nebo nemáte. Ale naplnění duchovních a duševních potřeb nemůže být zadarmo. Proto se sociální problém stává problémem kulturním.

Maloměšťák rozlišuje mezi kulturními a nekulturními lidmi, přičemž sám sebe počítá mezi kulturní, protože má na zdi klasiky a jeho dcera chodí na hodiny klavíru. Toto rozlišování je chybné, protože nekvalifikovaný pracovník může (ne: musí) mít mnohem větší duchovní potřeby než vyšší poštovní úředník. Rozdíl však spočívá v tom, že starší poštovní úředník je materiálně schopen své potřeby v tomto směru uspokojit (pokud je má), zatímco nekvalifikovaný pracovník je zpravidla uspokojit nemůže.

Na tomto nedostatku postavil marxismus svou kulturní teorii. Věrný své doktríně rovnosti všech, kdo

nesou znaky člověka, podřídil svým ekonomickým názorům i kulturu a považoval ji za velký koláč, který lze rozdělit na libovolný počet stejně velkých kusů.

Podle své teorie prostředí považoval všechny lidi za stejně vnímavé vůči kultuře. Mělo by stačit „přinést jim kulturu“, stejně jako chtěl marxismus přinést lidem materiální statky a civilizaci.

Bohužel špatně odhadl povahu kultury. Nechápal ji jako duchovní potřebu, která je lidem vlastní a je způsobena rasou a dědičností, ale jako zboží, jako koupitelný luxusní předmět, který lze koupit za snížené ceny prostřednictvím spotřebitelských organizací, podobně jako kořalku a cigarety.

Ve skutečnosti nejde o to „zapojit“ lidi do kultury a přiblížit jim ji, ale umožnit jim uspokojit jejich duchovní potřeby. Překážky, které tomuto naplnění stojí v cestě, by měly být odstraněny, ale jinak si tyto potřeby musí každý jednotlivec uspokojit sám. Civilizace by měla být uspořádána tak, aby kultura jednotlivce neomezovala, ale kultura sama mu nemůže být podávána na podnose; každý se s ní musí vypořádat sám, stejně jako s otázkami víry a svědomí, které jím hýbou.

Můžete stavět kostely se zpovědnicemi nebo bez nich, ale víru nevytvoříte tím, že budete lidi do kostelů nutit. Církve vyřešily sociální problém dokonale tím, že umožnily volný vstup i těm nejchudším. Nemohou však tvrdit, že tím vyřešily problém víry.

Vůle překonat sociální strádání byla jednou z hlavních sil, které stály u zrodu nového Německa a které ho pohánějí dodnes. Stejná vůle dala vzniknout snaze prolomit bariéry, které stojí v cestě uspokojování duchovních potřeb. Když byly odklizeny hromady trosek třídního státu a židomarxistické pakultury, bylo pro každého Němce, který věřil ve svůj národ, hlubokým a radostným zážitkem uvědomit si, jak velké jsou idealistické touhy, které naléhají na uspokojení. Proudy lidí, kteří se obraceli ke kulturním institucím a zmocňovali se jich, zároveň dokazovaly, že kulturu nelze vyrobit, že je to živá touha duše národa, kterou je třeba jen uspokojit.

Ale proud je třeba řídit, to je jisté, nestačí mu jen vytvořit cestu. A Němec se svým vrozeným organizačním talentem je nadšeným kormidelníkem. Někdy se skoro zdá, že těch je až příliš mnoho.

„Sotva existuje struktura nebo organizace, která by se mimořádně nezajímala o kulturní záležitosti," napsal prezident Říšské divadelní komory, ministerialrat Dr. Rainer Schlösser, v časopise „Wille und Macht". „Vskutku lze téměř hovořit o rozmachu kulturní politiky, která vedle vhodných lidí pro tuto oblast učinila z velkého množství nevhodných lidí také kulturní apoštoly."

Je v tom jisté nebezpečí, ne však pro naši kulturu, ale pro jednotlivce, který může být někdy přiveden k prameni, z něhož nechtěl pít.

Protože kulturní potřeby každého jednotlivce jsou různé, nelze potřeby společenství uspokojovat podle jednotného schématu. Nelze organizaci krok za krokem přivést ke kultuře, protože to by bylo – kromě té chůze v přesném kroku – jen uskutečnění marxistického přání.

„Buď máte vášeň pro umění," říká Schlösser, "nebo nemáte. Pokud ji nemáte, neměli byste být nuceni například k divadlu."

Správně, protože člověk, který necítí potřebu dramatického umění, může mít potřebu hudby, nebo může inklinovat k výtvarnému umění, nebo může hasit žízeň své duše v přírodě a tréninkem svého těla, což může mít stejný původ.

Jistě, lidé by měli být vychováváni k harmonickému charakteru podle zásady „zdravý duch ve zdravém těle“, ale jednak je to výchovná otázka, kterou lze řešit až v dospívající generaci, jednak tato ideální harmonie nezahrnuje minimum duchovních potřeb v tom smyslu, že vnitřně vyrovnaný člověk musí být nadšen alespoň dramaty pana Schulzeho a symfoniemi pana Müllera. Tak bychom se zase dostali k postavě kulturu milujícího normálního člověka, který přece vůbec nemůže existovat.

Proto se zdá nevhodné vytvářet „národní kulturu“ stejným způsobem, jako se buduje národní přijímač a Volkswagen, tedy snadno dostupnou kulturu pro každého. Protože je omyl domnívat se, že do určité „úrovně kultury“ má každý dost a do této úrovně může být každý spokojen.

Taková „úroveň“ znepokojivě zavání třídním rozdílem. Je těžké pochopit, proč by dělnická třída - abychom uvedli jen jeden příklad - měla v opeře poslouchat pouze „Undine“ a „Wildschütz“, zatímco lidé s vyššími příjmy se hrnou na „Ring“. Pokud nám někdo řekne: ano, dělnická třída nechce poslouchat „Ring“, může to být pravda, pokud budeme uvažovat v kategoriích mas. Ale masová kultura není cílem kulturní politiky, je pouze základem, na kterém může dále stavět.

V oblasti kulturní politiky bude společenský čin vždy spočívat v tom, že jednotlivci otevře bránu, na kterou zaklepe, nikoliv mu pouze umožní zaklepat.

Jistě je obtížné odvrátit se od schématu a jednat s jednotlivcem v rámci organizací; jistě je také zapotřebí odvahy být nepopulární, má-li se odpovědný vedoucí kulturního institutu zavděčit nejen „širokým masám“, ale i několika vyvoleným vnitřním posláním.

„Plný sál“ není jediným možným měřítkem kulturního úspěchu, a pokud jste tuctu nebohých diváků dopřáli životní zážitek s „Faustem“ nebo „Götterdämmerung“, udělali jste pro kulturu víc než s třikrát vyprodaným Barevným odpolednem. Pokud jste tuctu nebohých ďáblů dopřáli životní zážitek s Faustem nebo Soumrakem bohů, udělali jste pro kulturu víc než třikrát vyprodané Pestré odpoledne.

Důležité není, že se kulturou vůbec zabýváte, ale že se soustředíte na cíl. Tento cíl může znamenat jediné: vytvořit volný přístup ke všem kulturním statkům národa; každý by měl mít možnost uspokojit své duchovní a citové potřeby, ale pozor - své potřeby; kulturní statky by měly být zbaveny charakteru koupitelného zboží, ale jejich hodnota by se tím neměla

snížit; kupní cena, kterou jednotlivec zaplatí, by měla zůstat přiměřená - ne v markách a pencích, ale v jeho snaze prokázat, že je kultury hoden. V povaze vysoké kultury je, že jí musí být dosaženo. Potřeby, které lze snadno uspokojit, jsou obvykle povrchní povahy.

Tyto výroky jsou namířeny pouze proti těm, „kteří se pouze rozhodli z nouze dělat kulturní politiku poté, co předtím skvěle řídili jistě užitečný, ale zábavný resort“ (Schlösser).

Nevěříme, že by jejich dobře míněná horlivost mohla způsobit vážnou škodu, ale mnoho již bylo vykonáno, pokud jsou oni sami chráněni před zklamáním a před mylnou představou, že národ není vděčný za úsilí kulturních činitelů.

Jenom na okraj

Více humoru!

Běda národu bez humoru!

Běda člověku, který se nemůže smát z celého srdce, až mu oči zazáří. Běda člověku, který se bojí humoru, podezřívavě ho filtruje přes mozek, který všemu nedůvěřuje a nedokáže spontánně reagovat bránicí z pocitu vnitřní jistoty a nadřazenosti. Běda, třikrát běda, neboť jen dokazuje, že je slabý a polovičatý, nebo dokonce farizej.

Lidé nám často píší, stovky dopisů, v nichž vyjadřují úsměvnou radost nad tím, jak řešíme různé problémy každodenního života, problémy, které vlastně vůbec nejsou problémy nebo se tak dají popsat jen s pocitem husí kůže. A naše sbírka, která se denně obohacuje, nám ukazuje to nadšené porozumění v našem národě, že malé zrníčka písku, která se občas objeví v obrovské mašinérii našeho státu a způsobí lehké zaskřípání, není třeba podrobit mikroskopickému zkoumání a hned je znovu s obavami pozorovat.

Ne, raději je s úsměvem na rtech lehce odfoukneme a nepředstavujeme je jako 6000x větší balvan, aby si to ubohé zrnko písku vůbec mohlo představovat, že by mohlo zastavit setrvačník.

Jeden dobrý přítel nám kdysi poradil, abychom nestříleli na vrabce z děl. S těžkým dělostřelectvem „pracujeme“ jen v nejvzácnějších případech a jen tehdy, když to ošetřovaný objekt vyžaduje. Vrabci však může burácející smích připadat jako palba a je známo, že se nejeden vrabec načepýří, ale jen do té doby, než si uvědomí, že jsme ho přece jen nepovažovali za královského orla. Budeme i nadále střílet po vrabcích, nikoliv však z děl, ale z praku, a to prostě proto, že nechceme, aby nám špinili fasádu budovy - spíše z estetických důvodů než z obavy, že se základy nacionálního socialismu otřásají.

Nikdo od nás nemůže očekávat, že se budeme tvářit smrtelně vážně kvůli tolika maličkostem. Chceme však pít ohnivé víno svého přesvědčení z čistých sklenic a nesmiřujeme se s tím, že nešikovné otisky prstů na křišťálu přehlížíme. Ale kdo by rozbíjel pohár, když stačí rychlé otření hadříkem, aby byl tak čistý, jak chceme?

Zejména pro nás byl humor jednou z nejdůležitějších zbraní v boji o moc. Měl by zůstat zbraní i nadále. S bouřlivým smíchem jsme zesměšnili celý systém, s pochmurným humorem jsme prověřili každého jednotlivého představitele listopadové kliky a zbavili ho „důstojnosti“. Mjölnir je prošpikoval svou ostrou olověnou tužkou a svými karikaturami potíral zlovolný a nebezpečný policejní systém, který ztělesňoval „Ist Weiß“, jenž se ve skutečnosti chtěl jmenovat Bernhard a stal se obětí homérského smíchu, když ho zdravý humor nazval „Ist“. A my všichni, kdo Mjölnira známe, si ho vážíme a ctíme ho za jeho humor jako vážného umělce, který tuto zbraň používal jako kladivo ve službách boje.

A čím těžší byl boj, tím jistější byl náš smích. A usměvavé tváře našich spolubojovníků v těch nejtěžších situacích byly pro Vůdce znamením, že jeho stoupenci stojí nezlomeni, prodchnuti nezkrotnou vírou ve vítězství. Protože pochybující se nikdy nesmějí.

Dnes, ze všech dnů, máme chodit s pohřební hořkostí, dnes, kdy jsme u moci a nacionální socialismus nedobytně upevnil své pozice, protože národ radostně vyznává svou víru a lásku k němu?

Nacionální socialismus není středověká instituce, stal se obsahem německé mládeže. A toto mládí, které radostně hledí do budoucnosti se svou nespoutanou a překypující silou; to je nová Říše. Z tohoto sebevědomého a hrdého sebevědomí vyrůstá radostný, veselý optimismus, věčný a nevyčerpatelný pramen rozjímavého, drsného humoru.

Můžeme klidně „rozvířit prach“ a tím u někoho vyvolat nelibost. To, co děláme, není nic jiného než občasné otevření okna v té či oné zatuchlé místnosti, kde na policích leží prach astmatického maloměšťáctví. Není to náš prach, který se pak dotyčnému usazuje na plicích. Kdo se vůbec urazí, když ho někdo upozorní na skvrnu na nose?! Jen maloměšťáci a farizejové, kteří si myslí, že hodiny německého vývoje se zastavily, protože tvrdošíjně pobíhají s prknem před hlavou a nechtějí vidět.

Ale hodiny tikají a ručičky se stále pohybují. S tím nic nenaděláme, a proto: - Trochu více pochopení pro humor, prosím, nedumejte nad vším strnule a vážně, tam, kde smích dává vzduch a osvobození. Trochu více humoru v každodenním životě – jinak se budete jen rozčilovat, zestárnete, zešedivíte a nakonec si budete sami sobě na obtíž.

Ale my ...

Vůdce si odkašlal...

Poprvé bylo jeho lehké odkašlání slyšet v Rue de la Boétie číslo pět, v 8. obvodu Paříže. Muž u inkoustem potřísněného psacího stolu zpozorněl. Za brýlemi, které se snažily zakrýt pár vypoulených očí svým odleskem, se zaleskl mastný pohled a zamyšleně spočinul na lehce moly prožraném zeleném plstěném potahu dveří... Jeho ruka, připomínající sepranou jelenicovou rukavici, projela ledově šedými vlasy, které zapraskaly jako kočičí srst před bouřkou. – Georg Bernhard, šéfredaktor „Pariser Tageszeitung“.

Nikdo kromě něho neslyšel, jak se ozývá odkašlání, dokonce ani Vůdcovi nejdůvěrnější kolegové ve Wilhelmstrasse. Nikdo. Jen on, který se od emigrantů cinkajících se stravenkami po kapsách lišil jen čistým límcem, který mimochodem museli čistit ti soudruzi, kteří se poflakovali na lavičkách v Tuileriích a snažili se ukrátit si čas četbou Bernhardových úvodníků, které se daly sehnat za půl franku na rohu.

Georg Bernhard se v posledních třech letech stal poněkud nejistým. Jeho nahlížení do budoucnosti se ukázalo jako špatný omyl a každá věštkyně v zapadlých uličkách Montparnassu by musela zavřít krám, kdyby z kávové sedliny nevyčetla víc než Bernhard z politické hvězdné oblohy.

Titulky oznamující Vůdcův pád v jeho novinách už dávno ztratily svůj skromný půvab a emigrantské noviny se nyní snaží udržet nad vodou pořádáním služebních cest do Palestiny a Švýcarska. Životní a úrazové pojistky nabízené předplatitelům jako prémie také nejsou příliš atraktivní. To je pochopitelné. Který emigrant chce, aby mu někdo černé na bílém sdělil, že musí počítat s přežíváním a zkušenostmi na francouzské půdě nebo pod ní?

A protože na beznadějném obzoru není žádná vyhlídka ani na sebemenší stříbrné světlo, které by předznamenalo jen malý, nepatrný otřes mocenského postavení Adolfa Hitlera, popřál Vůdce podle starozákonního zvyku „nemoc“.

Načež se v jeho novinách objevila první zpráva tučným písmem, že Vůdce je „nemocný“. Ó, byly to ošklivé nemoci, které Bernhard zveřejňoval, a stále se

zhoršovaly, jelikož tiskárna kvůli jejich životu nebezpečné povaze nepožadovala žádný příplatek za sazbu.

To bylo v březnu, a když Vůdce krátce nato promluvil k celému světu v mohutném dvouhodinovém projevu, jehož hlas a síla plic představovaly samy o sobě velký fyzický výkon, v tisku opět zavládlo ticho, takové ticho, že by bylo slyšet spadnout pověstný špendlík, a Georgu Bernhardovi rozhodně spadl peníz.

Ale neklesl, a tak Vůdce koncem července opět „onemocněl“. Bylo to období okurkové sezóny, kdy se Bernhard znovu pustil do tématu s těstovinovým válečkem. Tenký jako listové těsto ho roztahoval do délky i do šířky. Dokázal referovat o šifrovaných telegramech zasílaných prostřednictvím velvyslanectví a konzulátů s naléhavou žádostí o nejlepší lékaře na světě, které nikdo kromě šéfredaktora „Pariser Tageblatt“ nedokázal rozluštit, a které se proto objevovaly pouze v těchto novinách a nikde jinde.

Krátce nato se konal stranický sjezd a Vůdce mluvil den co den po celý týden stejným mocným hlasem a nejlepší řečníci z obou polokoulí poslouchali v éteru a tiše mu záviděli jeho „výdrž“.

Až měl Georg Bernhard konečně v rukou pádný „důkaz“. Vůdce odcestoval na Nový rok do Obersalzbergu! Prostě do Obersalzbergu, aniž by se předtím ve své kanceláři v Rue de la Boetie zeptal, zda to za dveřmi s plstěným potahem prožraným moly nezpůsobí nějaké zděšení!

Na což samozřejmě „Pariser Tageblatt“ opět informovalo, že všichni radiotelegrafisté v říši tahali za dráty, aby tentokrát získali toho největšího specialistu, který kdy tlačil svou poněkud plochou podrážku na dno tohoto hanebného údolí: profesor Neumann.

Ten podle Bernhardovy verze - a o žádné jiné jsme neslyšeli - žádost, která byla pro Žida neslýchaná, rázně odmítl, takže Vůdci nezbylo než přednést svůj projev v Lippe „neuzdravený“.

Nyní přicházely zprávy ve spěchu, takže se skoro zdálo, že přicházejí z Tatarska s téměř nepostřehnutelnými změnami. Georg Bernhard začal citovat. Ne ze Schwarzschildova „Neues Tagebuch“, ani z „Neue Weltbühne“, které za poslední tři roky ztratily auru objektivity. A tak ve svých novinách zveřejnil zprávu, která prý vyšla v „Deutsche Allgemeine Zeitung“, že Vůdce je „vážně nemocen“ a nebude již

schopen mluvit. Zprávu si přečetl jen on, a tak my, kteří jsme ji přehlédli, musíme předpokládat, že D.A.Z. otiskl některé zprávy určené pro „Pariser Tageblatt“ s neviditelným inkoustem mezi řádky a že Bernhard každé ráno žehlil německé noviny horkou žehličkou, aby bylo písmo vidět.

Bývalý gigolo tety Vossové však nepolevuje a dál přísahá na Vůdcovo utrpení. Přísahá s horlivostí svých předků, kteří zvedají prst k přísaze při zdraví svých rodičů a dětí, aniž by se obávali, že by je tvrdý osud vzal za slovo. A aby dodal svým tvrzením vážný ráz, nezaujatě sděluje, že Vůdcův hlas vykazuje „nitku slábnutí“.

I přes nejpřísnější výzkum se nám nepodařilo zjistit, co je to „nitka slábnutí“. Ani když jsme pozorně poslouchali Vůdcův projev z 30. ledna. Mluvil jako obvykle: pevně, rozhodně, s plně znějícím hlasem.

Ale během projevu, který trval téměř hodinu, se - vzpomeňte si! - dvakrát odkašlal. Dvakrát, prosím!

V různých parlamentech po celé Evropě jsme slyšeli, jak poslanci kašlou každých pět minut, jejich hlasy kňourají jako novorozenci nebo vřeští jako bzučící pily. Viděli jsme je, jak po každé větě sahají po sklenicích s

vodou, do nichž si narychlo namáčejí zobáky, takže jsme jen silou vůle nemysleli na žíznivá kuřata. Dnes se rozhlasové vlny hemží projevy politických lídrů v nejrůznějších jazycích, které jsou přerušovány huhňáním, což vlastně nevadí, protože slovo mají politici, a ne první milenci, kteří mají po Shakespearovi přednést Antoniovu řeč z Fóra. A to, co se může stát u světoznámých herců, aniž by na tom někdo hledal chybu, že si před silným výkonem lehce pročistí hrdlo, je u Vůdce - takříkajíc přes tři zesilovací trubice - svědomitě registrováno s ustaraným svraštělým obočím, zejména u lidí, kteří ze sebe nedostanou dvě věty, aniž by se jim neudělalo šoufl.

Vůdce si odkašlal... Tisíce lidí dělají totéž, se slzícíma očima si drží nos v kapesníku, aniž by na nich našli něco špatného. A on si během svých projevů ještě mnohokrát pročistí hrdlo, navzdory „nitce“, kterou mu do úst vkládají takoví mrňaví človíčci, jako jsou ti, kteří se třesou v Rue de la Boetie.

Dokud jim ta nitka sama nepřijde.

Svět však marně čeká, až Vůdce třikrát zazpívá v rádiu vysoké „C“, aby je „uklidnil“.

Pohádka

„V Thule byl král“ . . . Ne, takhle to nefunguje! Zaprvé nejde o Thule, zadruhé nejde o krále a Goethe se s tímto případem už vypořádal. Naše pohádka začíná jinak:

Byl jednou jeden mocný vládce. Po nešťastné válce, v níž jeho poddaní prokázali hrdinství nejvyššího stupně, se stáhl do cizí země a o vládu přišel. Opustil zemi a už se nikdy nevrátil.

Možná zcela ztratil radost, kterou často projevoval při vládnutí, nebo mu možná chyběla síla stát při svém národu v jeho nouzi. Dost na tom, že mu nebylo dovoleno zemřít v čele svých vojsk, zůstal naživu, postavil si v cizí zemi dům a zestárl v něm.

Chvíli snil o tom, že ho jeho národ povolá zpět, ale nestalo se tak, měl jiné starosti. Jejich nouze byla veliká a utrpení nezměrné; svedla je na scestí parta ctižádostivých a chamtivých dobrodruhů, vítězné mocnosti je připravily o jejich přirozené hranice a síly a bezohlední svůdci je připravili o čest.

Mezitím panovník v zahraničí opět o několik let zestárl. A jeho stoupenci, které měl stále mezi lidmi, dělali totéž: také nemládli. Jednou za rok se sešli, aby oslavili narozeniny starého muže v cizí zemi. Zpívali starou

hymnu a hřímali svému panovníkovi, který byl mimo zemi a právem chtěl mít konečně klid!

Tato shromáždění byla vždy velmi slavnostní, a když se stařečkovi do nového domu na druhé straně hranice posílala zpráva, načež nadšeně přikyvovali a nejedna slza se jim stydlivě kutálela do prostorných vousů. Tak hřímali a zpívali, tak se dívali proměněně a dojatě foukali do jemných šátků - a národu bylo čím dál hůř.

Nevědělo také nic o hrdinských snahách, které vyvinuli věrní císaři – nazývali se „Ti správní“ – aby řídili jeho neštěstí. Všechno se totiž dělo tajně. Ze strachu před vlastní odvahou měli „Ti správní“ při oslavách svých narozenin zamčené dveře zvenčí, a strana, která si jakoby patentovala věrnost k dědičné vládnoucí rodině, tuto věrnost sice vyvěsila na prapor, ale občas na ni také zapomněla.

Pak se konečně ujal vlády muž, který slíbil, že obnoví čest národa a obnoví to, co bylo prohnilé a v rozkladu.

Ale „Ti správní“ zůstali takoví, jací byli. Jen vousy se prodloužily, hlasy starých žen se více chvěly a dojetí starých mužů bylo plačtivější. Hlučně to rezonuje v jejich hlavách. Slyšíte je zpívat?

Jen proto, že ještě nezemřeli, jsou dnes ještě naživu.

Jen díky tomu!

„Splendid Isolation“

„Člověče, už mě to nebaví,“ řekl jednou Gordon svému sousedovi a podal mu skleničku na pití.

Ani si neotřou tlamu, natož okraj brady, a pak se diví, že jim bolí koutky úst," zavrčí ten druhý zpět.

„Člověk se stydí být Sasy."

„Jediné, co nám zbývá, je se od nich jednoduše izolovat.“

A vzali si své kopí, obuli boty a zamířili k Rýnu.

„Tato řeka musí opět být hranicí mezi těmito lidmi a námi, kteří jsme vždy bojovali za reformu mravů. Tam nahoře znám jednu ostrov, na který se stáhneme, a tím je všechny sejmeme z krku, tyto bezkultivované Germány.“

„Sedět pod duby a řvát do krajiny, jako by to nešlo v útulném srubu.“

„Máš pravdu, Gordone, založíme klub, šípy se odevzdávají v šatně a před krbem postavíme stůl, na který si pohodlně položíme nohy.“

Po podrobnějším rozhovoru o stanovách spolku se vydali po směru řeky, postavili si člun a přeplavili se.

Když dorazili na ostrov, padli si do náruče: „Konečně jsme tu my dva, nejlepší Sasové, sami mezi sebou!“

„Neříkej už Sasové. Měřeno podle nich, jsme ti nejčistší andělé.“

„No, tak tedy Anglosasové.“

„Výborně! Skvěle! A chceme zůstat zcela izolovaní!“

„OK! Tak tedy ‚Splendid isolation‘!“

„Yes!“

„Bye, bye!“

Skoro to tak mohlo být.

V průběhu staletí byli poměrně nevěrní zásadě „nádherného ústraní“. Pak už to ale nedokázali před svým svědomím ospravedlnit.

Když opustili svůj ostrov, barevné národy světa se radovaly. Shromáždili se na pobřeží a obdivovali velké lodě, které občas vystřelily do hustých shluků, protože náhodou vystřelilo několik děl. Ale ani Indiáni, ani negři a Arabové to nebrali vážně a na znamení, že si také dělají legraci, v anglosaských referendech jednomyslně

prohlašovali, že jejich srdeční záležitostí je zůstat pod jejich protektorátem.

Také Francouzi byli dotázáni, zda chtějí Indii a Kanadu přenechat Británii, a pokud to dnes popírají, je to další důkaz galské vrtkavosti.

Když Anglosasové vlastnili 28 % zeměkoule a vlastnili téměř vše, co ve světových oceánech vyčnívalo z vody - s výjimkou ledovců -, ujali se nelehkého úkolu konečně obnovit rovnováhu světa a vrátit jej do původního stavu. U Ženevského jezera byl založen klub, jehož členové si slíbili, že všechny spory posledních dvou tisíc let budou navždy pohřbeny a že se v budoucnu všichni budou počítat mezi chamtivé vlky, kteří z čiré rozmařilosti chtějí kolonie, aby na nich mohli rozhazovat své dobré peníze. Koneckonců kolonie jsou ztrátový byznys, a kdo žádnou nemá, nemůže to posoudit, a proto do toho nemá co mluvit.

Kolonie! Lidé si vždycky představují velkolepé hostiny na dvorech domorodých králů, obklopených Šeherezádou, kteří zasypávají Východ vzácnými dary od hostitele a nabízejí se k potěšení a tanci; a jak je to ve skutečnosti? Hloupé vedro a nic než zpustlý venkov, kde nekvete ani pár skrovných rozinek.

A pak se vrtá a vrtá, protože všichni žijí v bludu, že tam něco musí být, vrtá se dvě stě metrů hluboko, tři sta... čtyři sta ... a co se objeví: smaragdy, diamanty nebo snad zlato? Haha! Smradlavá, špinavá ropa, která vám může jen zničit dobrý oblek!

Nenapravitelní idealisté chtějí zbohatnout na vzácných dřevech. Sní o celých lesích kavkazských sazí, kanadských bříz nebo aspoň hikory, vyřezávají z kmenů a lepkavé věci tečou ven. Nic než gumovníky, z jejichž dřeva by si ani ten nejskromnější Skot nepostavil kredenc, a to už je co říct.

A co se týče toho kousku bavlny... ta se pěstuje jen proto, aby se domorodci zabavili. Většinou ji zase spálí nebo vyorají celou úrodu, a když ji Němci potřebují, můžou ji mít, a taky kaučuk a ropu a všechny ty nesmysly, o kterých tvrdí, že bez nich nemůžou žít.

Ne, ta chamtivost ve světě! Zrovna nedávno jí padl za oběť nejlepší a nejpevnější člen Ženevského klubu, který přísahal na jeho stanovy, Negus Haile Selassie. Jistě, mocný přítel za něj mohl zavřít Suezský průplav, ale to se snadno řekne. Představte si, že máte lístek do kina a sedíte u pokladny. Každý, kdo chce jít na „Etiopské hry“, platí samozřejmě v hotovosti na pokladně. Zaklapnete

pult, když se venku tlačí 300 000 Italů, aby se dostali na poslední představení?

A Negovi přátelé nezaháleli. Tankovali pro něj největší křižníky, plavili se s nimi po Středozemním moři a žerou uhlí. Ostré, ostřejší, ano, nejostřejší protesty byly podány. Čekali jsme, čekali a pak odešel do vyhnanství. Žádná ostuda. V Evropě jsou jiní, kteří dělají totéž, totiž nic. A na krasobruslení jsou vždycky potřeba tři.

Nenechte se zmást, britský lev je vzhůru, i když se mu jeden nebo dva zuby rozkmitaly. Povstání v Iráku? Londýn pozorně sleduje vývoj. Změna vlády v Teheránu? Britský chargé d'affaires se s patřičnou zdrženlivostí ptá, zda to má být popíchnutí Anglie. Uklidněn odjíždí domů. Není to žádné pošťuchování.

V Madridu britský zástupce klidně sedí a hořící kostely a hony na jeptišky prostě nevidí. Za prvé, nehoří anglikánský vysoký kostel, za druhé, jeptišky nejsou Londýňanky, za třetí, zatím nebylo zjištěno žádné porušení konkordátu, za čtvrté, je třeba respektovat národní charakter Španělů, a tedy i jejich zvyky, za páté, pokud to nejsou Španělé, ale Rusové, rozhodně se nemá zasahovat, za šesté, komise pro neintervenci zatím

nezjistila, zda to vůbec jsou Rusové; - takže to jsou přece Španělé...

V Madridu britský zástupce klidně sedí a hořící kostely a hony na jeptišky prostě nevidí. Za prvé, nehoří anglikánský vysoký kostel, za druhé, jeptišky nejsou Londýňanky, za třetí, zatím nebylo zjištěno žádné porušení konkordátu, za čtvrté, je třeba respektovat národní charakter Španělů, a tedy i jejich zvyky, za páté, pokud to nejsou Španělé, ale Rusové, rozhodně se nemá zasahovat, za šesté, komise pro neintervenci zatím nezjistila, zda to vůbec jsou Rusové; - takže to jsou přece Španělé...

Bzučí to velmi jasně a velmi vysoko, ano, není to střelba, a těsně za vzdušným prostorem nad extrateritoriální zemí? Načež korektní diplomat promluví k Francovi a zeptá se ho, jestli se nejedná o skrytou výzvu proti Anglii, načež ten se klidně stáhne do své „Splendid isolation" a potřásajíc hlavou prohlásí ve svých oblíbených novinách, že německý národ má tenkou trhlinku, která ho rozděluje na dvě poloviny, jež stojí proti sobě v kulturním boji. V Irsku, pravda, šli křesťané proti sobě s kulomety a v těchto teologických sporech vždycky došlo k úmrtí, ale jak jsem řekl, trhlina není v Irsku a „my home is my castle“.

Jen Němci se izolují, říká nejkrásnější anglický ministr. Mluví o bolševickém nebezpečí, a přitom je pan Litvinov tak dobře oblečený. Ale špatní lidé nenosí frak.

Němci se chtějí dohodnout s Francouzi; to nepůjde. Co diplomacie „Splendid isolation“, co svět bez napětí a not? Anglie chce sbratřit celý svět. Anglie ovšem zůstává v izolaci. Zajišťuje rovnováhu a nechce mít s nikým nic společného. „Splendid isolation“ koneckonců.

Rozhovor s prokurátorem Pilátem Pontským

V Knize knih jsi dopadl dost špatně, prokurátore. Ještě dnes se vám nelíbí, že jste vydal na smrt na kříži muže, který vám byl představen jako jistý Ješua z Nazareta.

Potomkům jsi líčen jako chladný cynik, který se svým výrokem „Co je pravda?“ postavil mimo veškeré morální učení. Uklidněte se: kdo byl jako vy žákem Stoa, nemůže si nárokovat, že rozumí náboženským extatikům onoho bouřlivého obratu duše.

Ostatně kdybys tušil, že duch tohoto muže, pečlivě pěstovaný obratným kosmopolitou jménem Pavel, jednou dobude svět, byl bys nejspíš zdrženlivější a k

panupanu Kaifášovi, předsedovi Synhedrionu, bys přistoupil drsněji.

Tvá filozofie však pocházela z pevně zakotveného duchovního domova chladného myšlení, s klidným vědomím zkušenosti jsi pohlížel na toho podivného muže před sebou, pro něhož se z hojnosti vizí vynořil nový svět nadpozemského. A byl jsi také představitelem Říma, jehož jho jsi nesl zčásti s otevřenou vzpourou, zčásti s diplomatickou zdvořilostí, ale v každém případě jsi byl: TEN protivník.

To, co ti soudobá historiografie upírala z hlediska spravedlnosti, horlivci pozdějších staletí zestručnili až k používání nadávky „Antikrist“. Hledali viníky a mezi jinými našli i tebe, který jsi vydal rozkaz poslat na Golgotu muže z Nazareta, který pro tebe jistě nemohl mít nic pozoruhodného.

Proto byla tvoje dobrá pověst římského správce zničena, proto je tvé rozhodnutí, které jsi učinil podle vlastního uvážení, ve světových dějinách označeno za nehoráznost. Nebyl jsi nic menšího než to. Stál jsi, aniž sis to uvědomoval, na prahu nového věku a navíc jsi měl tu smůlu, že jsi byl odsouzen ke všem pekelným trestům až po své smrti, neboť právě onen Pavel, římský občan

židovské víry, který neznal ani tebe, ani Nazaretského, hlásal učení, že ten, kterého jsi nechal zemřít na kříži, osvobodil věřící od jejich hříchů.

A aby se k tvé vině přidala i legenda, vypráví se o tvé ženě, která plná zlých snů, podobně jako Kassandra, dostala krátce před soudem strach. Je přípustné o tom pochybovat? Ženy s temnými sny jsou jako básnířky příliš účinné, než aby to bylo pravděpodobné. (Nebo jsi snad někdy uvěřil pověsti, že Calpurnia svému Kájovi Juliovi Caesarovi zacpala uši, aby nechodil na ono osudné zasedání senátu - protože prý měla prorocky nabitý sen?)

Právě mě napadlo, že s tebou, prokurátore, mluvím tónem, který se obvykle nepoužívá u lidí, kteří patří do historie.

Čím déle chodily po naší zemi "historické osobnosti", tím je diskuse obvykle patetičtější, tím je obraz nelidštější a rozmazanější.

Neměli bychom si však představit, že křik Židů, kteří na tebe pod vedením rabína Kaifáše křičeli, ti byl lidsky odporný a lezl ti na nervy?

Znal jsi tohoto Kaifáše z nesčetných menších i větších jednání a dobře jsi věděl, že je to protivník, kterého nelze brát na lehkou váhu.

Tento kněz měl větší úkoly než být jen nejzbožnějším ze zbožných, byl to politik, který měl stále těžší úkol udržet tyto podivné Židy jako jeden národ. Kaifáš byl hlavou ústřední duchovní správy se sídlem v Jerušalajimu; neměl k dispozici jiné mocenské prostředky než zákon, jak vyplýval z Tóry a Talmudu.

Tímto zákonem byla zeď, kterou kdysi postavil Ezdráš a za kterou se Izrael stáhl na svou ochranu, a vše, co se nazývalo Židem, se muselo podřídit tomuto zákonu. Talmud a Tóra tvořily ústavu židovského národa, tajemnou a nepochopitelnou pro každého cizince, a přesto představující mocnou sílu. A tuhý představitel této moci, velekněz Kaifáš, v tom měl prsty, a to v případě Ježíše Nazaretského. Takže jste věděli, na čem jste!

Měl se rouhat Bohu, Nazaretskému. No, do toho ti nic nebylo, to byla přece věc této neustále rozjitřené chrámové kliky z Jerušalajimu, která si vzala Jahveho náboženství takříkajíc do všeobecného nájmu, tento Jeruzalém a tito Židé vůbec!

Řím uzavřel mír se všemi národy na zemi a projevoval příkladnou toleranci, zejména ve věcech víry. Ať už Isis nebo Astarte, ať už Amon nebo Baal, pod orlicí starého Říma si každý mohl věřit, čemu chtěl.

Jiné národy, jiní bohové, hlavní byly daně a nábor. Pouze u Židů se zdálo, že otázky náboženství mají rozhodující význam z hlediska státní politiky. Neustále se kvůli tomu vedly hádky. A debaty byly vedeny s patosem, který by rozčiloval každého sebeúctyhodnějšího Evropana.

Tito Židé nebyli jen zvláštním, otravným národem. Takové chování! Když už jim nestačily argumenty slov a pojmů, roztrhali si šaty a sypali si na hlavu špínu; dokonce i hladoví házeli maso nebo chléb do písku, jakmile jim ho nabídl nežid, a bylo tedy „nečisté“.

Tato zaostalost byla spojena s přílišnou arogancí a vedla k řetězci nepříjemných incidentů.

A nyní tento muž z Nazareta. Také on patřil k těm, kteří nevyhovovali úzkoprsému kléru. Pravděpodobně porušil nějakou literu choulostivých zákonů, pravděpodobně svým učením pohoršil peněžní pokladnici a nyní měl být odsunut stranou. Šlo tedy o čistě židovskou záležitost, která římského prokurátora nezajímala. Židé se jinak tak žárlivě starali o to, aby se jejich svrchovanosti ve věcech víry nikdo nedotkl; proto měli vynést rozsudek i nad tímto mužem.

Nestalo se tak, prokurátore?

Nebyl jsi vrah jako takový; neměl jsi k tomuto kazateli vůbec žádný postoj a prohlásil ses za nekompetentního.

Vládci kolem Kaifáše na to však již čekali: bohužel sami nemohli popírače Boha a "nového pohana" náležitě potrestat smrtí, protože byli zaneprázdněni přípravami na velikonoční svátky. To však bylo zcela nepodstatné, protože tento muž se také prohlašoval za židovského krále. A to by muselo být označeno za velezradu, a proto patřilo před soudní stolici pana Piláta jako politický zločin.

Tento trik okamžitě prohlédli a podívali se na muže, který měl být hrozbou pro Řím: Tento muž, tento fanatik, chtěl vyrvat provincii starému tygrovi Tiberiovi? Na to vůbec nevypadal. Každé jeruzalémské dítě vědělo, že s oběma legiemi v Judsku se ve vážných případech nedá žertovat, a tenhle měl být teď bojovný dobrodruh?

Copak jste se ho nezeptali: „Ty jsi židovský král?“ Mluvil o říši, která není z tohoto světa. Řím jím nebyl ohrožen. Nenašli na něm žádnou chybu.

Ale tito Židé byli opět neodbytní jako mouchy a nesnesitelně křičeli. Navíc starý lišák Kaifáš postavil celý dav na nohy a všichni sborově křičeli:

Propusťte Barabáše! Chtěli tedy uzavřít dohodu, vyměnit profesionálního loupežníka za muže s trnovou korunou. To ovšem nepřipadalo v úvahu, protože Řím měl na Barabášově případu mimořádný zájem.

Zdvořile to odmítli. Ale aby tu drzost korunovali, banda okamžitě pohrozila svým nadřízeným v Sýrii.

To bylo přesně to, co bylo potřeba! Stížnosti, vyvracení, dokumenty a nakonec se o tom dozvěděl zkamenělý, podezřívavý Tiberius na Capri a byl z toho skandál v plné parádě.

Tady jsi musel dát stranou své osobní zájmy a rozhodnout se jako politik.

Poznal jsi, že potomstvo nemá žádný orgán pro bitvy, které se vedou tiše a skromně na fóru svědomí. Tvoje rozhodnutí, které jsi při vší vzdálenosti, kterou jsi musel cítit od muže, jenž stál před tebou, později bylo podezřelé v nejnižších termínech. A přesto jsi z tvého pohledu v té chvíli udělal dobře, neboť pokud měl poustevník na Capri opět špatnou náladu, musel jsi počítat se svým propuštěním. Pak by ses sice dostal z téhle mizerné díry, ale mocenské postavení Říma by utrpělo těžkou ránu.

Ten Nazaretský byl nevinný, to bylo jisté, a celá ta záležitost vlastně vypadala jako nestoudná výzva k justiční vraždě. Ale pro vás tu nešlo o Ježíše, ale o Řím. A jakmile sis to uvědomil, vydal jsi toho muže.

Chátra šílela radostí. Nechali si však přinést umyvadlo a před zraky všeho lidu si umyli ruce. V Jerušalajimu, v náboženském centru Izraele a na jeho burze - obojí žilo blízko sebe a jejich hranice byly plynulé - byste měli vědět, co si tamní pán myslí o takové špinavé záležitosti.

Jako Říman jsi tedy plnil svou povinnost. Nemohl jsi tušit, že právě v té chvíli jsi přivolával nový věk.

Obětoval jsi neznámého muže pro velikost Říma, muže, který chtěl lásku mezi lidmi. Žil jsi ve státě, v němž více než třetinu obyvatel tvořili otroci, byl jsi státním úředníkem v zemi, kterou jsi právem musel považovat za barbarskou, jako římský státník jsi neměl důvod vážit si života tohoto muže více a brát ho vážněji než život jiného, tobě neznámého člověka.

Státní zástupce Pilát Pontský byl ve vyšším smyslu nevinný v případě smrti Ježíše Nazaretského; stejně nevinný jako zakladatel křesťanství, který řekl: "Miluj

svého bližního jako sebe sama" a v jehož jménu byly později obětovány hekatomby lidí.

Jaká tragédie? Nechali ukřižovat cizince, a přesto s ním měli něco společného: antagonismus Kaifáše!

Více občanské odvahy!

Nejprve upozornění, které vlastně není žádným upozorněním: morální odvaha a to, co se běžně chápe jako opozice, není jedno a totéž. Maloměšťák, který s mrknutím pošeptá - bohužel obvykle hloupý - vtip do ucha člověku vedle sebe, zdaleka neprokazuje občanskou odvahu. Prodejce novin v oblasti Kurfürstendammu, který přicházejícím zákazníkům podává svůj zboží s malým škodolibým komentářem, protože stále nemůže zapomenout, že mu zkazili pěkný obchod s jistými švýcarskými žvanilkami — ani on ještě není hrdina. Ano, ani ten kverulantk, který veřejně vykřikuje svůj politický názor, není hodný stát se mučedníkem, protože nacionálněsocialistický stát je tak velkorysý, že takové jevy přechází s úsměvným „Nechme to být...“

Občanská odvaha je něco jiného než vykřikování za každou cenu. Občanská odvaha není nic jiného než znát

svá práva a ta práva si hájit. Její podmínkou je: že člověk zná svá práva, než se je pokusí hájit.

Existuje celá řada dobře míněných lidí, kteří si vždy připevní válečnou sekeru, když jim někde něco „nepřipadá v pořádku". Nejsou součástí cechu sobeckých udavačů. Ne, myslí to upřímně. Ale už přicházejí, když jen něco „zaslechli" nebo když jim něco „připadalo, jako by...". Úřady, stranické kanceláře by o tom mohly vyprávět.

Je vynaloženo mnoho úsilí, aby těmto strážcům pořádku bylo vysvětleno, že stát a strana jsou sami o sobě na svých místech a z jejich vysoké pozice mají někdy širší horizont než jednotlivci, kteří si myslí, že jen oni něco zaslechli a jen jim se zdá, že něco je shnilého ve státě Dánska.

Je příliš snadné, aby se takový dobře míněný hlídač hlavního města změnil v potížistu a pak si pro sebe nárokoval práva, která jeho právy vůbec nejsou. Stát a strana si přece musí nárokovat právo na ochranu.

Jiná je situace, pokud jde o vlastní práva nebo - v rámci toho - o vlastní povinnosti. Jejich zastupování a obhajoba je věcí každého, pokud nechce být považován

za zbabělce. A to je oblast, v níž má občanská odvaha své místo.

Neboť stane-li se takový případ, že někdo někomu šlápne na kuří oko, že někdo upustí cyankáli, které měly podle práva zůstat na dřevě - pak chytří a přeopatrní, velcí diplomaté všedního dne, vystoupí a řeknou: Pšššt! Držte jazyk za zuby! Buďte rádi, že to nedopadlo ještě hůř! A zahrnou poškozeného svými dobrými radami do té míry, že musí být skutečným Herkulem, aby se zvedl, nadechl, vyhrnul rukávy košile a postavil se za svá práva.

To je právě to zvláštní na občanské odvaze, že je spíše zaměřena proti státu nebo jiné veřejné moci než proti dobrým přátelům a poradcům, kteří obchodují s heslem: Opatrnost je lepší částí statečnosti. Tito spolubojovníci v sobě a ve svých vrstevnících pěstují vnitřního lenocha, který, když dostane ránu na levou tvář, by nejraději rychle nastavil druhou. A musí být opravdu na výši a silně přesvědčeni o vlastní odvaze, když tomu dotyčnému třeba doporučují: na přímé cestě nic nezískáš, ale když si oblečeš frak a půjdeš do klubu Sowieso, můžeš se seznámit s panem X., který má zase kamaráda u Y... a tak dál.

Takové morální znevažování a změkčování páteře, které zpočátku vůbec nemusí být myšleno jako řešení, se pak šíří jako mor a jednoho dne je pro tisíce lidí předem jasné, že „spravedlnosti se nedovoláte“, leda prostřednictvím známostí, a že vpředu je třeba držet jazyk za zuby a vzadu se snažit prosit o hezké počasí. A zároveň je člověk, který jde po rovné cestě, energicky zaklepe na správné dveře a křičí dovnitř, považován za výjimku a hrdinu: Ach, pánové, bylo mi ukřivděno, chci, aby to bylo co nejrychleji napraveno.

To je ten tolik obdivovaný muž s občanskou odvahou. Je to hrdina, protože kolem jeho cesty se vznáší hrdinský dech zakázaného a nebezpečného.

Není třeba příliš přemýšlet, abychom si představili, že nacionálněsocialistický stát by byl raději, kdyby se každý někde a někdy vydal přímou cestou občanské odvahy. Kolik pracovních sil je zapotřebí k tomu, aby se žádosti a petice, které se vyplavují na nejnemožnějších místech, přes domnělé konexe nasměrovaly tam, kde se teprve mohou vyřídit a rozhodnout! A lze mít úředníkovi za zlé, když takovou žádost, která už nese dvacet poznámek od nekompetentních úřadů, vyřizuje jen s pinzetou, protože si myslí, že by tak opatrný pisatel žádosti přece jen mohl mít něco v rukávu?

Každý, kdo četl Rosenberga, by měl vědět, co nacionálněsocialistický světonázor chápe pod pojmem svoboda germánského člověka. Není to bezbřehá svoboda k žvanění liberalismu, ale je to vnitřní svatost germánského člověka, který splnil svou povinnost ve společnosti, a z toho plynoucí právo bránit svou čest proti komukoli.

Stát, který by tento světonázor učinil svým vlastním, by byl na slabé půdě, kdyby chtěl jednotlivci upírat právo na jeho čest. Stát, který činí stanovisko cti základem své zahraniční politiky, by zahynul vnitřní nepravdou, kdyby nechtěl právo celku učinit také právem jednotlivce.

Nemohli bychom mluvit o osvobození národa z liberalistických pout a nátlaku, kdybychom demokratickou iluzorní svobodu jednotlivce - možnost dělat i nedělat, co se komu zachce - nenahradili prohloubeným právem na čest jednotlivce. To ovšem znamená, že nacionálněsocialistický stát považuje takzvanou občanskou odvahu za samozřejmost, za něco, co stejně jako celé lidské smýšlení nelze „regulovat“ nebo dokonce „postihovat“ zákony a předpisy.

Kde se plánuje, tam se vždycky štěpí. Vedení státu, organizace, které myslí a jednají za miliony, nemohou předem počítat s každým „zvláštním případem“. Nižší, výkonné orgány by toho někdy mohly být schopny. Nejsou to však lidé jako my všichni, kteří se mohou mýlit a dělat chyby?

Stát není dětský domov. Musí umět počítat s tím, že tam, kde byl někdo neopatrně zasažen, se ozve hlasité „Au!“.

Nemůže se za jednotlivcem rozběhnout a zeptat se ho: Promiňte, milý spoluobčane, nebylo vám snad při nějaké příležitosti ublíženo? Musí se spoléhat na smysl pro čest jednotlivce. A proto jedná proti tomuto státu každý, kdo tuto dobrou kontrolní možnost zamezí a šíří hloupé heslo: Ticho buď, stejně to nemá cenu! Jsme toho názoru, že zcela „umaštěná“ existence není slučitelná s německým pojetím cti. Zdůrazňovat hledisko cti, chápat jako povinnost nejen to, co je předepsáno, ale i to, co přikazuje vlastní čest, to může vždy vést k třenicím a překrývání.

Smysl pro čest je vždy něco, co se vyžaduje, nikoli něco, co se mlčky přijímá. Kdyby tyto požadavky nikdy nemusely překonávat odpor, bylo by to pro nás smutné,

protože pak by tyto požadavky, nárok jednotlivce na čest, byly příliš malé. Teprve společenství těchto nároků, které cítí a musí cítit stále znovu, dává státu sílu k tomu, aby si sám činil nároky na čest.

Proto - opakujeme - je občanská odvaha v novém Německu nejméně ze všeho zakázána; naopak, je třeba ji mít za samozřejmý přirozený povahový rys každého občana Říše.

Stydíme se

Před nadšeným davem židovských žen pronesl newyorský starosta Laguardia strašlivou hrozbu. Chtěl na Světové výstavě v Paříži otevřít komnatu hrůzy, v níž by byla slovem i obrazem znázorněna německá nekulturnost. Bohužel se to nikdy neuskutečnilo. Laguardia to sám přiznal. Protože: „Neexistuje žádný malíř ani spisovatel, který by měl výrazové prostředky k tomu, aby umělecky zobrazil nacistický režim.“

Laguardia má bohužel pravdu. Z drátů, starých zátek a alobalu můžete slepit obrazy do své komory hrůzy, ale nemůžete zobrazit zemi. Nicméně osten označení nekulturnosti ze strany Laguardii zůstává.

V tiché hodině internalizace si přiznáváme, že jsme tak trochu zaostalí. Amerika je v tomto ohledu daleko před námi se svou svobodou, demokratickými principy a otevřenou cestou, na níž může i ten nejschopnější spadnout na vedlejší kolej, pokud si pokazí sympatie Židů a jejich souputníků.

Amerika? Od doby, kdy ji objevil Karl May, se tato země stala touhou našeho mládí. Zdravá, nezkažená a s téměř středověkým rytířským přístupem k ženám. V newyorských tancích se nemůžete houpat jako tady a jako poděkování se vyhnout závazkům vůči partnerovi pukrletem. V New Yorku musíte tanečnici vtisknout do ruky plechový žeton, který dostanete u pokladny za 10 centů, protože dívky tančí v akordu a pro jednoduchost se jim říká taxiženy. Samozřejmě, že jim dává obrovské potěšení nechat se od každého obelstít, k čemuž jsou smluvně zavázány. Proto se taxikářky sladce usmívají, čemuž se říká keep-smiling.

Keep-Smiling! Usmívejte se na všechno, co potkáte, i kdyby to byli gangsteři. Jsou to srdeční chlapci s upilovaným samopalem v podpaží a obrázkem Madonny nad srdcem. Ve své rozjařenosti střílejí po ulici a může se stát, že omylem vážně zraní bankovního kurýra. To

samozřejmě nikdo nechce, a tak se do věci vloží policie, což je vnímáno a bráno jako zásah do osobní svobody.

Svoboda poskytnutá Američanům jde tak daleko, že si sebeúctyhodní lidé najímají soukromou policii. Vztah mezi bezpečností a lepšími lidmi jde tak daleko, že každé dítě má svého policistu, který se slepičí podezíravostí hlídá, zda děti nebudou uneseny.

Svobodnému Američanovi nelze upřít podnikavého vynalézavého ducha. Gumový obušek, pod nímž Němci po Laguardiových výrocích sténají, je americký vynález. Zrodil se z potřeby poučit americké dělníky o tom, kdy a kde mohou stávkovat a jak mohou nejlépe využít své svobody. Protože v Americe si každý může dělat, co chce, a když to neudělá, dostane výprask a plynový granát před obličej.

Demokratická země samozřejmě vyhlásila válku kapitalismu. Kapitalisté se samozřejmě brání. Většinou jsou velmi zbožní a mají své modlitební kolečko, které je stále v pohybu a zajišťuje jim prosperitu. To je ten běžící pás. Dělníci ho musí následovat. Každý pohyb je vypočítán pomocí stopek a každý, kdo sní příliš mnoho tuku, je z továrny vyhozen. Také trávení se musí řídit podle pohybujícího se přepravního pásu.

Stále existují bezbožní lidé, kteří se proti posvátnému, pohyblivému pásu bouří. Nejsou předáni policii, protože i v Americe panuje svoboda vyznání, ale jsou povoláni nějací misionáři. Jsou to Pinkertonovi (detektivové). Kolem továrny je rychle natažen drátěný propletenec, který je nabit elektřinou. To je prsten a dělníci s jeho pomocí zkoušejí svou sílu proti Pinkertonům. I když je jich méně, Pinkertoni vždycky zvítězí. Znají všechny chvaty a triky juda, jiu-jitsu, elegantní formy sebeobrany. Čas od času je udeří gumovými obušky, a když je to nutné, tak i vystřelí. Načež se dělníci vrátí k pásu a Pinkertonovi se vrátí k pokladně pro šek.

Na podnikatele by se však nemělo pohlížet jako na otrokáře. Jen narychlo shánějí peníze, aby mohli na sklonku života postavit kostel a založit charitu. Téměř všichni podporují členy Ligy za lidská práva.

Newyorčané jsou veselá kopa. Jsou na hony vzdáleni jakýmkoli rasovým bludům. Ve velkých varietních divadlech na Broadwayi vzrušením dupou podpatky, když vystupuje negryně, která má na sobě jen banán.

Ti, kteří nemají peníze na lístek, se baví ve vedlejší ulici.

Často je tam lynčován negr, třeba i bratr negerské taneční hvězdy, ne proto, že je negr, ó ne, ale proto, že nemá bílou kůži.

Téměř každý rok se rozděluje celé americké národní bohatství. Je těžké zbohatnout, pokud jste opravdu na koni. Proto lidé stojí večer u bank fronty, aby se včas dostali k přepážkám. Obvykle se zavírá velmi rychle, protože se najdou chytráci, kteří se k přepážkám dostanou zezadu. Všechno si samozřejmě strčí do kapsy, takže pak už není co rozdávat.

Jsou téměř vždy stejné a nazývají se Morgan, Vanderbildt, Kuhn, Loew & Co. a Warburg, stále nepanuje shoda na tom, jak tento den nazývat. Velcí bankéři mu říkají Zlatá neděle, spořivci Černý pátek.

Zatímco v Německu je umění svázáno, v New Yorku má neuvěřitelné svobody. Taneční vystoupení bez oblečení, nahé revue, soukromé kinopředstavení a maratónské tance, zpěvy, běhy a jídla. Aby však mládež nebyla zkažena, je v mnoha školách zakázáno Shakespearovo Kupec benátský, protože jeho Shylock bohužel podněcuje rasovou nenávist. Kdo nemá zájem umývat nádobí, stane se skladatelem. K tomu nepotřebuje hrát na žádný nástroj, dokonce ani znát noty.

Velmi oblíbené jsou staré zámky. Kupují je v Evropě, bourají je, číslují kameny a pak je znovu skládají na druhé straně. Samozřejmě se neomezují na ranou gotiku.

První patro je převážně anglický venkovský dům, druhé renesanční a navíc dvě turecké věžičky s bavorskými cibulovými kopulemi. Okna pocházejí ze salcburských klášterů a jsou v půvabném barokním stylu. Velmi oblíbená jsou skotská rodinná sídla se skutečnými duchy. O půlnoci pozvaní hosté ztichnou a čekají na předky s vytaženými lorňony.

První patro je převážně anglický venkovský dům, druhé renesanční a navíc dvě turecké věžičky s bavorskými cibulovými kopulemi. Okna pocházejí ze salcburských klášterů a jsou v půvabném barokním stylu. Velmi oblíbená jsou skotská rodinná sídla se skutečnými duchy. O půlnoci pozvaní hosté ztichnou a čekají na předky s vytaženými lorňony.

Od té doby, co jsme v Německu začali sestavovat rodokmeny a genealogické tabulky, lepší Newyorčané se již netěší z vlastního původu. Kdo byl opravdu dobrý řidič pivního vozu, který něčeho dosáhl, nechá si od genealoga potvrdit, že jeho předci přistáli na „Mayfloweru“, té lodi, která přivezla první čtyři sta

Evropanů do země neomezených možností. Pocházet z Mayfloweru se považuje za zvlášť ušlechtilé. Každá babička tedy stojí sto dolarů a je samozřejmě k dispozici v libovolném množství.

Jak se sluší na pravé demokraty, kteří mají ruce stále zjizvené od balení konzerv s hovězím masem, chtějí pro své dcery za manžele prince.

Takový pravý Kavkazan je k mání už za 100 000 dolarů. Kdo si to nemůže dovolit, koupí si prince, kterého v Hollywoodu opustila filmová hvězda. Ten je podstatně levnější. Dokonce i Habsburk, který obchodoval s rodinnými šperky, byl jednou k dostání. Mezi nimi byl i ukradený náhrdelník.

Tito dárci modré krve nemusí do manželství přinést nic jiného než nadhled a grácii, které jejich tchánům bohužel chybí. Než je představí lepší společnosti jako člena rodiny, pečlivě se odstraní jejich cenovky a všechny neuhrazené směnky jsou vyrovnány. Pokud obchod jde dobře, obvykle dostane dcera už po roce vévodu, jakmile si oblékne princeznovské šaty.

To je kultura, která nad námi bohužel z dobrého důvodu ohrnuje nos. Je to země demokratické svobody, jejíž národní hrdinové utekli do zahraničí pod falešnými

jmény a kde Laguardia, který každému přistěhovalému Židovi zaručuje osobní bezpečnost, kterou bohužel nemohl slíbit Lindberghovi.

A Laguardia dnes věří, že je Američanem, kterému svět naslouchá, čímž myslí Židy. Bude ještě levnější. Bude si ho možné ještě prohlédnout za 60 centů, stejně jako jeho předchůdce pana Walkera, který nakonec skončil v varieté. Možná si to vyzkouší na pařížské světové výstavě v komnatě hrůzy, která je pro nás určena jako standardizovaný model průměrného Američana. Celá Evropa se bude usmívat nad jeho vizáží: Keep smiling!

My barbaři však hořce zapláčeme nad svou kulturní ostudou vzhledem k tomu, že těchto výšin nejspíš nikdy nedosáhneme. A jediné, co nám zbývá, je naše tiché přiznání: Velká, nebetyčná Ameriko, stydíme se!

Závěrečná židovská bilance!

Někoho možná překvapilo, že po uchopení moci Adolfem Hitlerem a masovém exodu Židů do zahraničí se zpoza hranic neozval žalostný výkřik Petera Pantera, Ignaze Wrobela, Kaspara Hausera nebo Theobalda Tigera.

Jako přízračné karnevalové masky, které si jejich majitel s oblibou nasazoval, když vystupoval na výsluní „světové scény“, aby vrhl všechen svůj cynismus a výsměch do tváře zdegenerovanému a zvrhlému publiku, tyto beranidla se formovala v mentálním zavazadle agitátora, který uprchl z Německa, který hlásal zradu jako nejvyšší ctnost, nazýval dva miliony hrdinů, kteří padli na bojištích, „vrahy a barbary“ a sžíravým sarkasmem se vysmíval jejich truchlícím matkám a manželkám. Třpytivé a blikající pozlátkové šperky čtyř masek osleply, roztrhané šumící hedvábí oslnivé rétoriky, zrezivělá sonda rozkládajícího se vtipu, která byla bičem, jenž šlehal nejhlubší bahno.

Kurt Tucholsky se v posledních třech letech odmlčel. Jako jediný ze svých soudruhů měl odvahu přiznat, že byli zdrcujícím způsobem poraženi a že se svými výhružnými gesty z bezpečného útočiště pohraničních stanovišť museli pouze nevýslovně zesměšnit.

Neklidně cestoval z jedné země do druhé a trávil klidné hodiny přemýšlením o svém osudu, o „jejich“ osudu. Poměřováno s touto naříkající emigrací, slintající bezmocným vztekem, Schwarzschildy, Bernhardy a jak se všichni jmenovali, byl vlastně jediný, kdo mezi nimi zůstal konzistentní. Měl odvahu podívat se situaci zpříma

do očí a vyvodil z její bezvýchodnosti konečný závěr: utekl z tohoto světa, v němž hazardoval se svým časem.

Než však svůj život zahodil, protože mu už nedával smysl, sedl si a napsal své poslední vyznání v dopise emigrantovi Arnoldu Zweigovi. Nemluví zde Peter Panter, Theobald Tiger, Kaspar Hauser, Ignaz Wrobel ani žádná jiná barvitá maska. Kurt Tucholsky našel cestu domů ke svým otcům, v jejichž duchu žil, miloval a především nenáviděl.

„Curych, 18. prosince 1935.

Milý Arnolde Zweigu!

Děkuji Vám za Váš dopis ze dne 13. listopadu. Děkuji Vám za všechna milá slova - a pokud byste mi chtěl poslat „Bilanci židovství“ i „Verdun“, byl bych Vám velmi vděčný. Jste, milý Zweigu, jedním z těch vzácných spisovatelů, kteří kritiku přijali tak, jak byla zamýšlena, totiž přátelsky. Proto bych Vám rád napsal něco, co má jen málo společného s Vaším dílem a hodně společného s Vašimi názory - není to vůbec adresováno Vám, ale mluvím k Vám.

Já jsem „opustil židovství“ v roce 1911 a vím, že vy to udělat nemůžete.

Víte, že nešlo o žádnou ekonomickou racionalizaci - Žid to měl v říši snesitelné, člověk bez vyznání nikoli. Tak proč jsem to udělal? Udělal jsem to proto, že jsem měl od nejútlejšího mládí nesmazatelný odpor k pomazanému rabínovi ... Wendriner ještě nebyl na světě. Ale — ještě neměl jméno. Takže ven s tím.

Antisemitismus jsem zažil jen v novinách, nikdy v životě. S jemným instinktem, který je chlapcům vlastní, mě mnoho lidí nepovažovalo za Žida, což mi nelichotí, ale baví mě to. Za tři a půl roku v armádě nic. Naposledy jsem pracoval jako policejní komisař - ani náznak představy. Popíjel jsem s chlapy v kasinu, což mi dalo dobrou znalost prostředí pro pozdější dobu - nebylo nic cítit. Takže nemluvím ze zášti.

Nepatřím ani mezi známé židovské antisemity. K Palestině si nedovolím žádné komentáře - neznám okolnosti. Zarážejí mě dvě věci: Není to židovský stát, ale anglická kolonie, v níž Židé - jako za Piláta Pontského - hrají roli, která se mi nelíbí, a asi ani mnoha Židům tam dole. Za druhé, němečtí Židé, kteří měli peníze, mohli odejít jen tehdy, když přistoupili na dohodu, že Palestinu zaplaví německým zbožím místo svých peněz.

Ale to je věc sionistů, a protože se mě to netýká, nemám moc právo kritizovat. Mohu vám však říci toto:

Co jsi zač? Členem poražené, ale neporažené armády? Ne, Arnolde Zweigu, to není pravda. Židovství je poraženo... A není také pravda, že

bojuje už tisíce let. Nebojuje. Emancipace Židů není dílem Židů. Toto osvobození Židům darovala Francouzská revoluce, tedy nežidé - oni za něj nebojovali. To se jim vymstilo ...

Nikdy se mi nelíbilo to ledabylé a líné vysvětlování, s nímž mi bylo sděleno, že Židé v ghettech v šestnáctém století nemohli dělat nic jiného, byli v depresi, nezbylo jim než smlouvat. Ne, milí přátelé.

Ghetto není důsledek - ghetto je osud. Pánská rasa by se rozpadla — tihle „musí přece žít“.

Ale vezměme si středověké Židy - vezměme si ty dnešní, německé. Velký okamžik našel malou generaci. Jak? Neuvědomili si, že v březnu 1933 nastal okamžik, kdy se měli vystěhovat v opačném poměru - jinými slovy, ne každý desátý jako dnes, ale jeden měl zůstat a devět odejít. Existoval vůbec jeden rabín, který by byl vůdcem svého národa? Dokonce jen jeden člověk? Žádný, v Norimberku byla tak bohatá a vlivná židovská komunita - tam přece pan Streicher vyrůstal...

Kdybyste v roce 1933 řekli průměrnému Židovi, že opustí Německo za podmínek, jaké mu byly nabídnuty v roce 1935 a později, vysmál by se vám: „Nemohu odejít!“. (a nyní jako

hazardní hráč): „Jsem ve ztrátě: co tím myslíte - můj obchod ...“. A teď se plíží ven, s sklíčení, zbití, na mizině, okradení o peníze... Hrdinství tu bylo lepším obchodem. Tak proč jsme si nevybrali tuto cestu? Zní to, jako by to bylo mířeno na osobu, které tento dopis adresuju - ale s vámi to má jen velmi nepřímou souvislost. Nemohu se Vám podřídit, když Židovku chválíte, protože má vlastnosti, které já vidím u jiných úplně stejně („Umí být krásná na zahradních slavnostech“ - ale to umí i Minchen Müllerová), ale vím, že jste nikdy nepovolili ani o kousek. Stěžuji si vám, nekřičím na vás...

Utrpěli porážku. Byli jsme poraženi jako žádná jiná strana, která dlouho držela všechny trumfy v ruce. Co se teď bude dělat? Na pořadu dne je nyní sebereflexe. Nyní je třeba se pustit do sebekritiky, proti níž je síranový louh mýdlovou vodou, a to i za cenu směšného rizika, že bude zneužita.

Co se stane místo toho? Místo toho dostáváme k přečtení lichotky, které nemám rád - chválu Židů a chválu socialistů a komunistů - „sedí tam a navzájem se respektují“, jak kdysi řekl Švéd ... Místo sebekritiky a sebereflexe vidím něco o tom, že „my jsme to lepší Německo“ a podobné nesmysly.

Ale země není jen to, co dělá — je to také to, co snáší, co toleruje. Je strašidelné vědět, co Pařížané provádějí — jak si hrají s něčím, co už vůbec neexistuje. Jak stále pošilhávají - jak

se cítí jako Němci - ale Němci vás nechtějí? Oni si to neuvědomují.

Toto je Německo. Uniforma jim sluší - jen límec je příliš vysoký. Trochu nepohodlné - trochu rušivé - tolik patosu a tak málo másla - ale jinak? Jak říká Alfred Polgar: „Revoluce začíná, když uslyšíte: Musíte dát lidem jednu věc.“ A oni jim nechají jednu věc a druhou a pak všechno ... Můj život je příliš drahý na to, abych stál pod jabloní a žádal ji, aby plodila hrušky. Už ne. S touto zemí, jejíž řečí mluvím co nejméně, už nemám nic společného. Ať si klidně umře - ať si klidně podmaní Rusko - já s ní končím ...

Musíte začít znovu - „Ford, c'est Descartes descendu dans la rue“ je jedna z Dandieuových formulí. - (Bohužel zemřel příliš mladý ve věku 36 let).

Je třeba začít od začátku, ne od těchto . . . Stalin . . . - a „To vůbec není Německo.“

To nezažijeme. To, co většina emigrantů přehlíží, je mladistvý elán, který už nemáme. Po nás přijdou noví. Ale takhle to nefunguje. Hra je u konce.

Nihilismus? Milý Zweigu, za posledních pět let jsem se toho hodně naučil - a nebýt mého chatrného zdraví, vyjádřil bych to veřejně. Naučil jsem se, že je lepší říkat, že tu nic není, než něco předstírat sobě i druhým. (Což jsi nikdy nedělal.) Ale

divadlo zoufalství, které stále vidí v ... Thomase Manna člověka, který se jako nositel Nobelovy ceny neodvažuje vyjít ven a nechat své „neškodné“ knihy přeprodávat v Německu - zoufalství, které se stále dopouští stejných chyb, které vedly k našemu pádu: totiž nebrat to s našimi spojenci tak vážně - s tímto divadlem nemohu souhlasit. A tady je to, co mě na německé emigraci tolik odpuzuje:

Vše pokračuje, jako by se nic nestalo. Pořád dokola, pořád dokola - píší stejné knihy, pronášejí stejné projevy, dělají stejná gesta. Ale to nefungovalo, když jsme ještě měli příležitost a trochu moci uvnitř - jak to má fungovat navenek? Podívejte se na Lenina v emigraci: Ocel a maximální čistota myšlenek. A oni? Německá kultura. Svědomí světa . . . Dobrou noc.“

Tucholského dopis je zpovědí člověka, který poznal marnost jednání svých rsourasovců, kteří si ani v nejtěžší chvíli nechtějí uvědomit, že jejich hra skončila. Obžaloba všech sil, které se spojily s židovstvem, aby Německo zničily. Znechucení pokrytectvím jeho krve, která se snaží prosadit pomluvami, lží a bezcharakterností, příliš zbabělou na to, aby vedla otevřený boj.

„„Já jsem 'opustil židovství' v roce 1911 a vím, že to nejde.“ K tomuto poznání, kterého jsme se drželi po celá léta bojů, kvůli nimž jsme byli pronásledováni, štváni,

pomlouváni a očerňováni, dospěl nejvtipnější a zřejmě nejinteligentnější z „nich“ Kurt Tucholsky. A část církevních kruhů podporovala Židy v jejich boji slovem i písmem nejen v minulosti, ale i dnes - stačí si vzpomenout na případ Jacobi v Berlíně - a udělala z palčivé rasové otázky denominační záležitost, kterou lze vyřešit pouze křestní vodou?

On, Žid, který „od nejútlejšího mládí pociťoval nesmazatelný odpor k pomazanému rabínovi...“, který se děsil vlastního odrazu jako bazilišek, který umírá, když spatří svůj obraz v klidné vodní hladině... Kurt Tucholsky rozpoznal absurditu a prolhané pokrytectví v postoji oné rasové lůzy, která se natahovala po vládě nad 65 milionovým národem, zbaběle, prolhaně, na plíživých podrážkách, nechytala protivníka pod krkem zepředu, ale sápala se po jednotlivých nervech, aby paralyzovala celý organismus v jeho jednotlivých částech.

Kurt Tucholsky nepatřil mezi „známé antisemity“, kteří popírají svou rasu a bojují proti ní, protože jsou příliš zbabělí na to, aby ji přiznali. S komediantským gestem a rozmařilým patosem, jaký býval k vidění ve špatně osvětlených stodolách u kočovných hereckých souborů, se emigrovaní Židé „přiznávají“ ke své krvi; ale těch pár diváků už opouští lavice a uměle rozviklané monology

jim připadají nudné. Až odejde poslední a mimové zůstanou stát sami na vratkém jevišti, vzrušení vlastními slovy, a nakonec se mihotavá stájová lucerna zatmí a vše se zahalí do tmy. Tragédie? Ne, zasloužený osud!

Žádné ghetto neexistuje. „Ghetto je osud.“ Ghetto je prostředí lidí, kteří jsou příliš zbabělí na to, aby bojovali za svou existenci. Ghetta v Praze a Varšavě, ve Vídni, v Eisenstadtu a na Podkarpatské Rusi jsou nejen zamořena škůdci a latentními centry nemocí, ale lidé, kteří v nich žijí, ghetta kolem sebe především vytvořili. „Panská rasa by byla rozbita..., tito musí žít.“ Tucholsky z ghetta utekl, neklidně putoval z jedné země do druhé, aby se zbavil svého osudu, který si každý Žid nese v podobě vzpomínky na ghetto v podvědomí, ať už byl nobilitován na císařských dvorech a „vyznamenán“ záslužnými kříži, nebo „popíjel s chlapy v kasinu“. A všichni ti, kterým nevadilo ovzduší ghetta, v němž může žít jen Žid, protože je to jeho vlastní živel, zahynuli. „Císařství“ se rozpadlo a „chlapi v kasinu“ také, budou slabí a mdlí...

„...sedí tam a dívají se na sebe...“ Na terasách kaváren v Paříži, v Amsterdamu, v Praze a ve Vídni, na slunečních střechách švýcarských hotelů a v útulcích pro bezdomovce, v denních místnostech Armády spásy. Protože nesnesou být nikým a protože ostatní je odmítají

respektovat, „chválí“ se navzájem ve svém emigrantském tisku, jeden spisovatel druhého, Georg Bernhard ve svém „Tageblattu“ Schwarzschilda a ten zase jeho ve svém „Tagebuchu“, oba společně Clause Manna, načež chválený nachází pro oba vřelá slova uznání ve svém „Sammlungu“.

Jen jedno nechtějí slyšet, jedno si nepřipouštějí, ačkoli to všichni cítí a vědí: že nejsou „lepším Německem“, „německou kulturou“ a „německou civilizací“.

„…ale Němci vás nechtějí?“ Kurt Tucholsky, živý duch mrtvého Žida, jim to křičí do uší. Německo? „Ať si klidně umře - ať si klidně podmaní Rusko - já s ním končím ...“

Z Tucholského slov promlouvá nenávist, nenávist odvrženého zamilovaného, který na svou milovanou denně číhal s pistolí svého žravého intelektu a nakonec v důsledku toho zahynul, přemožený Golemem v hrudi, který mu dodal sílu ke čtyřnásobné pomstě za své odmítnutí jako Peter Panter, Kaspar Hauser, Theobald Tiger a Ignaz Wrobel.

Byl mezi nimi jedním z nejsilnějších - a přesto se oddělil. A ti, kteří na něj vždy s hrdostí vzpomínali jako na zachránce, který zůstává v cizině a jen čeká na vhodný

okamžik, aby..., na ty je namířen poslední Tucholského výsměch. Budou si mezi sebou vzrušeně povídat a snažit se vydedukovat „nervové zhroucení“ a to, že byl „v záchvatu citové deprese“...

Ne, Kurt Tucholsky do poslední chvíle věděl, co píše. Měl nejen smutnou odvahu zrazovat a pomlouvat, ale také jednou - když už neviděl východisko - říct pravdu. Je to pro ně hořká, ale skutečná pravda. „A oni? Německá kultura. Svědomí světa . . . Dobrou noc.“